



R. de Vaux

- Ce tăcere e azi la d-ta, coană Frusino !
— Da, maică... Inchipuește-ți : azi de dimineață mi-a murit peștișorul roșu...



veselia Cruptură

„Nu mă aștepta astăzi, dragul meu; nu mă mai aștepta niciodată. Viața ne separă. Dragostea noastră trebuie să se termine aci. Nu te revolta. Amorul nostru nu mai e posibil, de aci înainte. Sufăr mult, dar trebuie să ți-o spun. Când sunt lângă tine nu am curajul. Știi bine că nu te-am iubit decât pe tine. Dar această minciună, trădare, a devenit pentru mine o tortură. Și apoi, au survenit unele fapte...”

Elena Didicescu își întrerupsese scrisoarea, ca să reflecteze. Legătura dintre ea și Costin Tureanu ținea de doi ani și se cam plictisise. Costin nu-i mai plăcea. Aproape că nici nu-i mai venea să-l mai viziteze în garsoniera sa din strada Liliacului.

Ea aprinse o țigare și continuă să scrie:

„Nu trebuie să ne mai vedem. Nu căuta să mă faci să revin asupra hotărârii mele. Știi că din motive sociale și familiare, nu-l pot părăsi pe Dorin. De altfel, mi-e frică de dânsul. Dacă ar afla ar fi îngrozitor! E un om violent și gelos ca un tigris...”

Ea se opri din nou și reciti scrisoarea. Nu-i plăcea. Era prea lungă, prea confuză... Bietul Costin! Nu merita un astfel de tratament. Acum o aștepta cu înfrigurare, conform înțelegerii.

Ce-ar fi să se ducă să-i spună personal toate acestea? Bine înțeles cu blândețe, căci altfel ar fi suferit mult.

Elena Didicescu rupse scrisoarea și după ce se îmbrăcă, porni hotărâtă în strada Liliacului.

În eleganta sa garsonieră, Costin aștepta sosirea iubitei sale. Aceasta apărură pe la cinci și un sfert.

— Iubita mea! Mi-era teamă că nu vei veni!

Elena surâse misterios și luă loc lângă dânsul pe divan.

— Puțin porto?

— Mulțumesc, nu. Avem de vorbit lucruri foarte serioase.

— Atât de serioase?

— Da. Dragul meu Costin, te rog să mă asculți liniștit. E vorba de noi amândoi. Trebuie să...

În acest moment se auzi sunând.

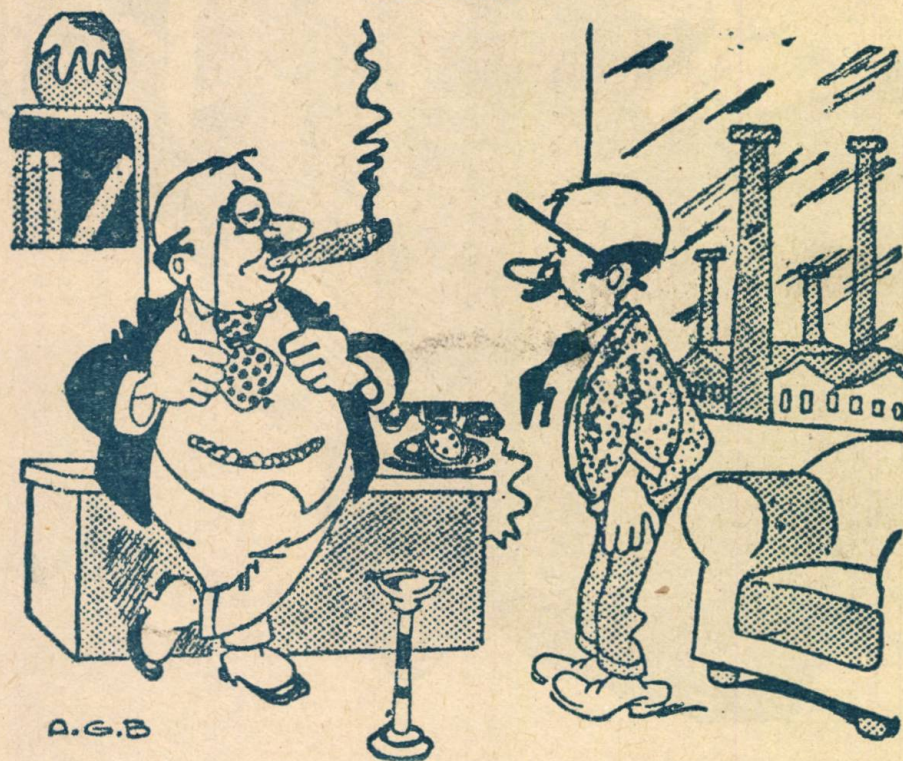
— Cine să fie? șopti Elena.

Sonerie se auzi din nou, violentă, după care cineva bătu cu pumnul în ușă.

— Trebuie să deschid, zise Costin. Altfel sparge ușa.

Și făcu întocmai. Ușa se deschise cu putere și un domn voinic își făcu apariția. Era Dorin Didicescu, bărbatul Elenei.

RASPLATA



— Ionescule, se împlinesc douăzeci de ani de când lucrezi în biroul meu cu zel și devotament... De astăzi înainte, o să ți se spună DOMNUL Ionescul...

Costin încercă zadarnic să-i taie calea. Soțul ultragiât îl dădu la o parte și se duse spre Elena. Aceasta lividă, se refugiase în colțul cel mai îndepărtat al camerei. Costin se aruncă între ea și Dorin.

— Nu permit nici o violență!

— Ce violență? zise liniștit Dorin Didicescu. Poate că am sunat prea tare. Se poate. Dar vroiam să intru. Violențele mele se vor opri aci. Nu vă fie teamă, căci nu am arme la mine. Prefer însă situațiile limpezi. Am primit o scrisoare anonimă, trimisă probabil de vreun servitor, prin care eram înștiințat de ceea ce petrece. Și am venit astăzi pentru o mică explicație scurtă și precisă. Doamna te iubește, d-ta o iubești. Păstrează-o pentru totdeauna. Prefer să nu se mai reîntoarcă acasă. Li voi trimite lucrurile aici, sau în altă parte. Apoi vom divorța pentru un motiv oarecare. Nu țin deloc la scandal. Te iubește pe d-ta și nu e din vina ei, nici a d-tale, nici a mea. Așa dar, ne-am înțeles? Adio.

Dorin Didicescu aprinse o țigare și plecă zâmbind mefistofelic.

Elena și Costin se priviră un moment uluiți. El se desmetici cel dintâi și îi spuse cât de devotat îi este. Apoi se declară gata s'o ia în căsătorie, după ce se va pronunța divorțul.

Ea nu răspunse nimic. Își reproșă amar că a venit și astăzi aici. Apoi se gândi că dacă ar fi trimis scrisoarea, întâlnirea dintre Costin și soțul ei ar fi putut fi violentă, sgomotoasă. Acum, nu-i mai rămânea decât Costin. În el îi era singura nădejde. Mai puțin bogat decât Didicescu, era totuși destul de avut că să-i facă viața ușoară.

— Dragul meu, știu că mă pot bizui pe tine.

— Firește, iubita mea! Dar, a propos! Înainte de venirea soțului tău, voiai să-mi spui ceva important?

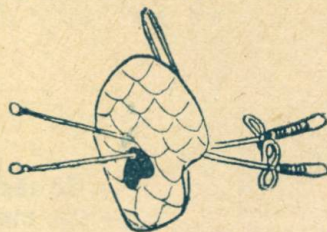
Ea zâmbi grav:

— Da, dar acum e inutil. Tocmai vroiam să-ți spun că viața pe care o duceam era odioasă, că nu mai puteam trăi departe de tine și că, într'un cuvânt, vroiam să divorțez ca să fiu a ta și numai a ta.

— Iubita mea!

— Vezi însă, că destinul veghea asupra noastră!

Și Elena se gândi că într'adevăr destinul îi fusese prieten, căci Dorin Didicescu intrase tocmai la timp. Dacă întârzia o clipă, ar fi vorbit și ireparabilul s'ar fi produs, între ea și acel de care era acum obligată să-și lege viața pentru totdeauna.





— Il vezi pe tipul ăla din stal? De câte ori vine, e cu altă femeie...
— Trebuie să fie un agent de schimb...



Alibiul lui Mitică

Intr'o frumoasă dimineață a luni Aprilie, în vreme ce Mitică dormea dus, consecința a numeroase pahare cu vin golite de cu seară, cineva ciocăni cu putere în ușă. Trezit pe neașteptate, Mitică sări de sub cuvertură la ușa pe care o crăpă ușor. Immediat o mână păroasă profită de ocazie spre a strecura o foaie roșie de hârtie. Mitică apucă hârtia, în vreme ce o voce seacă spunea :

— Conașule, țadula asta a adus-o un sârjent dă poliție ! a zâs că e vorba dă ceva urgent și grabnic !

Mâna păroasă și vocea seacă erau ale servitorului eroului nostru. Rămas singur, Mitică, după ce suci hârtia pe toate fetele, luă cunoștință de cuprins. Venea din partea comisariatului de poliție

al cartierului, și era poftit să treacă grabnic pe acolo „pentru” o chestiune ce-l interesează personal”.

Mitică era un om prea cinstit ca să nu dea imediat ascultare hârtiei autorității.

Douăzeci de minute după scena de mai sus, pingecele de crep ale lui Mitică mângăiau podelele negre ale comisariatului. Un sergent bondoc și spân îl conduse în biroul comisariatului de serviciu, un ins bărbos și răgușit, cu părul pieptănat a la Napoleon și mustățile cănite cu... cerneală !

— D-ta ești d. Mitică Pintenescu ? întrebă comisarul cu o voce dulce ca o sticlă cu oțet.

— Da, dom' comisar.

— Știi de ce te-am chemat până aci ?

— Nu.

— Vei afla îndată... Spune-mi mai întâi: este adevărat că d-ta ești proprietarul și conducătorul automobilului 7857 bis, B. ?...

— Da, o limuzină superbă pe care am cumpărat-o acum doi ani cu...

— Nu mă interesează prețul. De altfel, ții să fii scurt. Află, domnule, că în ziua de 4, adică săptămâna trecută, pe la ora trei și ceva după amiază, șeful de post din comuna Ciomăgești a încheiat un proces-verbal împotriva d-tale pentru exces de viteză.

Pe chipul lui Mitică se așternu o miare adâncă :

— Un proces verbal ? Nu se poate !

— Ba se poate, dom'le ! Mergăi cu peste o sută de kilometri pe oră, viteză care nu este îngăduită de regulamentele circulației ! Curajosului jandarm i-a fost cu neputință să te oprească. Totuși a isbutit să noteze numărul mașinei d-tale...

— Dom'le comisar, nu este adevărat ceea ce spuneți dv. ! De când sunt n'am călcat prin comuna Ciomăgești !

— Haida de !

— De altfel, dom'le comisar, nimic nu este mai ușor decât să vă dovedesc că în ziua de 4 Aprilie, pe la orele trei după amiază, eu...

— Ai cumva un alibi ? rânji comisarul.

— Da, am, răspunse Mitică.

Și în vreme ce comisarul se întinse lenevos pe scaun, Mitică răspunse răspicat :

— ...mă aflu pe strada Lipsani, unde am călcat cu automobilul, în apropiere de grădina sf. Gheorghe, o femeie bătrână, un om bătrân și trei copilași ce-i întovărășeau...

Trad. de ITRY

MODA E TOT MODĂ



— Aici e camera de gaze unde trebuie să intri cu masca.

Cu picioarele în apă rece

Albina și viespea se hrănesc cu aceleași flori, dar nu fac amândouă miere !

Bătaia de joc e un fel de constipație a creierului.

Cine e sărac în dorinți, e bogat în mulțumiri.

Nu există fericire fără curaj, nici virtute fără luptă.

Ignoranța seamănă cu o noapte fără lună și fără stele.

Câți oameni ar putea fi fericiți cu fericirea care se pierde !

Când muncește spiritul, inima se odihnește.

Flirtul duce la dragoste, dragostea la căsătorie și căsătoria la... divorț !

Toate lucrurile mari costă mult !

Cu soacra și lipsa de bani nu s'au împăcat nici odată femeile !

Legenda femeii

Zice-se, că după ce bunul Dumnezeu a făcut pe om în cea de a șasea zi a chibzuit și a zis : „Să-i dăm dară lui și un tovarăș dintre vietăți, să aibă cine-i păzi hrana și somnul”. Astfel l-a hotărât pe câine ca fiind cel mai credincios. Acesta își urmă stăpânul cu dragoste prin tot locul, dormea la călcăile lui și-i străjuia hodina. Toate ar fi mers de minune dacă impietățul de Aghiuță nu și-ar fi vârit coada lui neastâmpărată. De atunci a incolțit în sufletul omului nemulțumirea și a început să umble mereu numai abătut. Domnul a luat seama și l-a întrebat într-o zi ce grije-l apasă. Omul a oftat adânc și a răspuns rușinat : — Iartă-mă Doamne, dar tovarășul ce mi-ai dat nu este de ajuns... e bun, e

credincios, dar nici că-i pot vorbi, nici că pot petrece cu el.

Bunul Dumnezeu tare s'a intristat la aceste vorbe, dar a grăit cu nemărginita-I bunătate :

— Bine fiule, îți voi dăruia un alt tovarăș, dar rău îți va fi fie.

După acestea s'a apucat să alcătuiască din humă un trup după chipul și asemănarea omului. A adunat apoi toate vietățile și le-a vorbit :

— Iată, am alcătuit o nouă vietate, femeia, ca să-i fie tovarășe omului... dar nu mai am nimic pentru ea, căci v'am dat totul vouă. Trebuie dară să-i dați fiecare câte o frântură din cele ce aveți voi de prisos.

Omul, primul, a dat cu bucurie o coa-

stă falsă de a sa... pentru care lucru este foarte falsă femeia.

Maimuța îi dăruia jumătate din firea sa... de unde obiceiul femeii de a se maimuțări în fel și chipuri.

Pisica îi dăruia ceva din alcătuirea labelor sale... din care pricină este atât de plăcută mângâierea mâinilor de femeie... până nu-și arată ascuțimea ghiarelor.

Vulpea îi dăte zece coți din șiretenia sa.

Veverița îi dădu din neastâmpărul său... de unde obiceiul femeii de a nu-și găsi locul cât îi ziua de mare și de a se urca în capul bărbatului.

Gâsca îi dăruia jumătate din creierul său, dar oia socotind că nu-i este de ajuns, mai dădu și dela ea jumătate.

Albina îi dădu din mierea sa, ca să fie dulce, puțin din aripi și ceva din firea lui credincioasă, dar acesta începu meia vrând să agonisească, zboară din om în om.

Bunul Dumnezeu îi dăruia vieță și porunci câinelui să-i dea și el ceva din firea sa credincioasă, dar acesta începu să latre dușmănos spre noua făptură și fugi cu frică.

Când se îndepărtă Dumnezeu, veni diavolul și șopti femeii :

— Pielea ta e urită și de culoarea pământului; dacă vrei, ți-o dau pe a mea care pe dos e albă și frumoasă ca laptele.

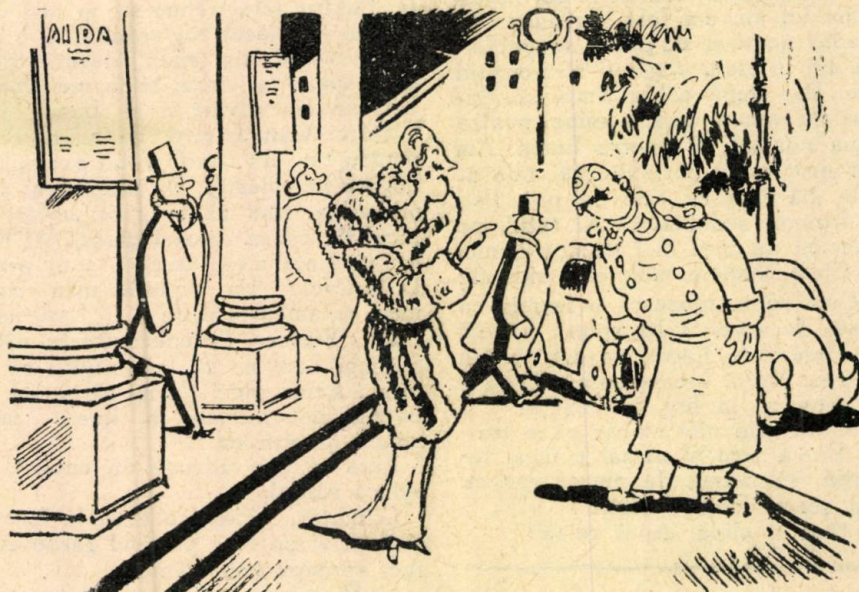
— Dar cu coarnele ce să fac ? se răsti femeia.

— N'ai decât, dacă nu-ți plac, să nu le porți.

— Foarte bine atunci, răsă femeia, le voi pune bărbatului... Și se învoi.

Paul Rovin

DACTILOGRAFA LA OPERA



— Mașina mea, te rog !



— Poftiți, dudue !



TARIF NOU.

Turistul. — M'am săturat de hoinărit prin văgăuni și munți plini de zăpada. Vreau să plec. Cât vă datorez pentru vremea ce-am locuit în otelul dv. ?

Stăpânul otelului. — Ce cameră ați ocupat ?

Turistul. — N'am ocupat nici o o-dae, căci toate erau ocupate ! Am dormit pe biliard...

Stăpânul otelului. — Ați dormit pe biliard ? Atunci vă costă treizeci de lei ora, plus uzajul postavului...

LA ȘCOALA

Profesorul Plaivas, miop și celibatar, se adresează unui elev :

— Niculescule, poți tu să-mi spui la ce servește nasul ?

— Servește la văzut, don' profesor !

— Cum, la văzut, prostule ?...

— Foarte bine : dacă n'ați avea dv. nas, pe ce s'ar rezima ochelarii care vă ajută la văzut ?...



PUNCTE DE vedere

Când auzi soneria, Victor Brădeanu se duse emoționat să deschidă ușa. Peste câteva secunde se reîntoarse cu o femeiușcă brună, frumoasă, bine făcută și îmbrăcată simplu, dar cu gust.

— Îți mulțumesc că ai venit. Sunt fericit... Mi-a fost teamă că nu vei veni...

— Îți făgăduisem doar. Să știi însă că nu voi rămâne decât câteva clipe.

Turburată, ea vorbea cu glas încet, neliniștit. Fără să-și dea seama ce face, își scoase pălăria și mănușile. El o luă în brațe și o strânse cu patimă.

— Lucico, iubirea mea, îți mulțumesc că ai venit. Fă-te comod.

— Nu. Sunt foarte bine și așa... E frumos la tine... De aici se vede toată lumea de pe stradă.

El veni lângă dânsa:

— Te iubesc atât de mult !...

— Trebuie să plec.

— Rămâi ! Te rog !

Victor o cuprinse în brațe pe Lucia, dar ea într-o tresărire de apărare fugi spre fereastră.

El o urmări până aici, tocmai în momentul când ea scoase un strigăt de spaimă:

— Privește ! Privește pe fereastră ! Uite-l pe Nae... Soțul meu se dă jos din tramvai !

— Așa este !

— Vine aici ! Ce-i de făcut ?

— Nimic. Să nă păstrăm sângele rece. Nu poți eși, căci te vei întâlni nas în nas cu dânsul. Intră în camera alăturată și închide ușa cu zăvorul. Oricare ar fi motivul venirii lui aici, îți jur că nu ai a te teme de nimic. Sunt nevoit să-i deschid, căci portarul îi va spune că sunt acasă.

Ea nu răspunse nimic. Trecu în camera vecină și trase zăvorul tocmai în clipa când se auzea soneria.

Victor deschise ușa dela intrare :

— Tu ești, Nae ?

Un bărbat slab, cu hainele roase își făcu apariția.

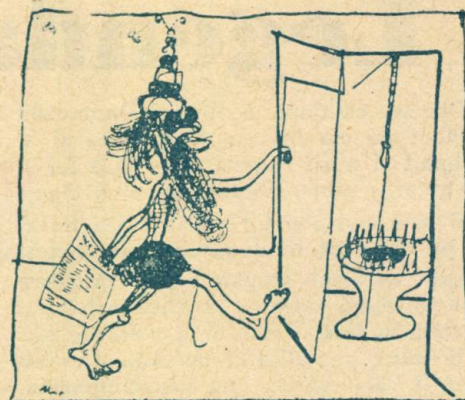
— Da, eu sunt. Vreau să-ți vorbesc.

— Intră. Despre ce este vorba ?

— Despre nevastă-mea. Am venit să te rog să nu mai vii pe la noi. M'am gândit bine. Nu ne mai putem vedea din cauza Luciei. Îi faci curte. Nu protesta. Tu faci curte tuturor femeilor. Frumos și elegant cum ești, le seduci pe toate. Ai dreptul să profiți... cu femeile libere... Dar cu Lucia... te rog să nu procedezi astfel. E simplă, cinstită, sinceră, impresionabilă... Ea nu e ca celelalte... — Dar dragul meu... demersul tău este...

— Lasă-mă să continui. I-ai făcut curte și ai sedus-o. Știu sigur acest lucru. Suntem săraci și ducem o viață modestă, meschină. Când te-am întâlnit acum un an, am fost mândru că te-am adus acasă și am putut dovedi Luciei că am prieteni eleganți și mondeni ca tine. Dar după câțva timp, am înțeles că nu veneai pentru mine, pentru prietenia noastră, ci pentru Lucia. Am urmărit progresele curtenitoarei tale asiduități. Să lupt cu tine nu pot. Ești bogat, frumos, seducător... Ai totul, pe când eu, eu nu sunt nici frumos și nici bogat. Chiar numele meu este ridicul : Nae... Cum să te iubească o femeie cu un astfel de nume ? Îți spun : nu am nimic în afară de Lucia, pe care vreau s'o păstrez. Multă vreme ea nu s'a gândit un moment la lux, la bogăție, la plăceri... Nu știa nici măcar că e frumoasă. Era a mea și numai a mea. Ieșea puțin, se ocupa de menaj, iar eu veneam seara. Eram fericiti.

Nae tăcu o clipă. Apoi reluă :



FACHIRUL

— Mai târziu ai venit tu. I-ai arătat ce înseamnă eleganță, viață ușoară. I-ai dat să înțeleagă că este frumoasă... S'a schimbat... Sunt sigur că nu e nimic între voi și cred că nu mă va înșela niciodată... Dar nu vreau să fie ispitită mai mult. Nu vreau să fie nenorocită. Vreau să redevie ceea ce era mai înainte. Pentru asta trebuie să nu mai vii pe la noi. Am lăsat tot orgoliul la o parte și am venit să-ți spun adevărul pentru a-mi apăra fericirea, biata mea fericire. Ești un om cinstit și ai inimă ; o știu Victore. Gândește-te. Ea ar reprezenta pentru tine un capriciu, un exemplu din bogata ta colecție. De altfel, i-ai sfărâma viața, căci ar avea remușcări veșnice din cauza acestei greșeli. Ai sfărâma și viața mea, care îți sunt prieten. O iubesc... Ea e gloria mea, bogăția mea, rațiunea mea de a fi. Lasă-ne să trăim, Victore. Indepărtează-te cât mai e timp. Lasă-ne să fim fericiti ca înainte... Acum plec. Nu-mi răspunde. Știu că mă pot încrede în tine... pentru mine... pentru ea.

Fără să mai adauge un cuvânt, Nae eși ca vântul.

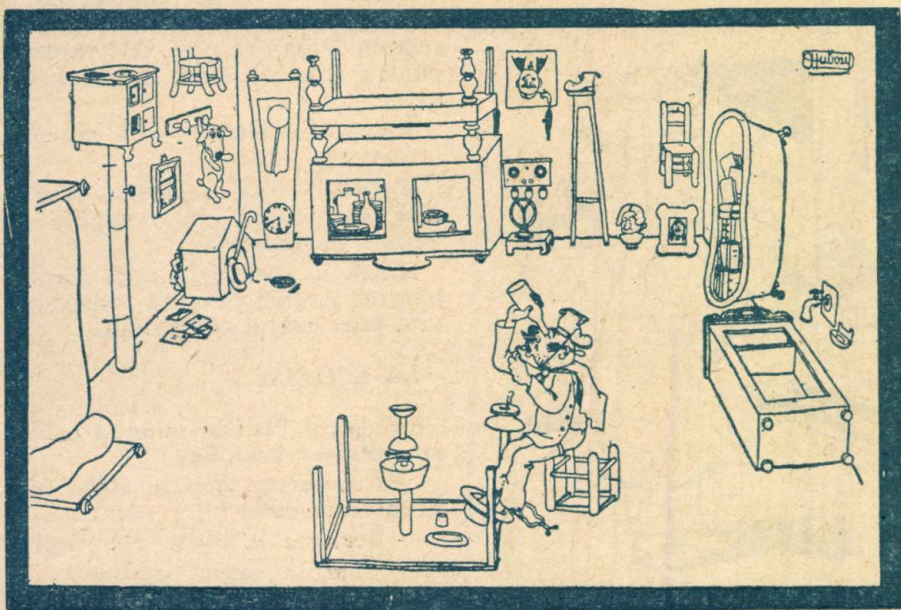
Gânditor, Victor se duse la fereastră și îl privi pe Nae plecând gârbovit, sărac, aproape îmbătrânit.

— Bietul om ! zise el plin de compătimire și de bune intențiuni.

Dar un sgomot ușor, îl făcu să se întoarcă. Lucia eșise din camera alăturată fără pălărie, fără mantou, cu ochii scânteietori.

— Au auzit totul ! exclamă ea furioasă. Lașul ! Lașul ! Egoistul ! E adevărat că nu știam că sunt frumoasă. Ignorăm luxul, plăcerea, iubirea, viața... Și el vrea să rămân în aceeași stare... Să reîncep viața asta lângă el care eu urit, sărac, umil, pentru el care nu are nimic, când sunt îndeajuns de frumoasă ca să pretind totul. Și când te gândești că el numește asta fericire. Te iubesc ! Tu m'ai salvat dela această moarte morală ! Te iubesc !

Și se aruncă fremătând în brațele lui Victor.



DISTRATUL



De ici...de colo...

O NOUA ȚINUTA.

Unul din organizatorii unui banchet care trebuia să reunească o sumedenie de mari comercianți fu chemat la telefon. La celalt capăt al firului se găsea un membru important al unei asociații alimentare care-i cerea câteva amănunte:

— Ascultă, dragă prietene, sunt foarte încurcat, căci am citit pe invitația care am căpătat-o: ținuta *Ad Libitum*. Și n'am de fel un astfel de costum!

— Nu face nimic, poți îmbrăca alte haine!... răspunse flegmatic și răgușit cel căruia-i fusese pusă această întrebare.

MITICA...

— Nene Mitică, ce naiba făcuși d-ta vreme de patru luni, singur, la moșie?

— Mă uitai la ceea ce făcea grădinarul meu.

— Aha! Și ce făcea el?

— Nimic!...

PREZICERE PRIMEJDIOASA.

O ghicitoare, prezicând posesorului unei mici averi în numerar că nu mai avea de trăit mai mult de patru ani, omul nostru, neavând nici un fel de moștenitori, împărți banii în patru părți egale și trăi liniștit din ei. Inșă prezicătoarea se înșelase — se întâmplă și de-astea. După patru ani, omul nostru trăia încă, dar nu mai avea nici o lețcaie. Văzându-se nevoit să cerșească, el scrisese pe o bucată de

carton rândurile de mai la vale, apoi și-o spânzură de piept:

„Trecători, făceți-vă milă și pomană de un biet om care a trăit mai mult decât credea!...”

CIUDAȚENIE.

— Ascultă, prietene, ce ai de gând să faci cu frele alea din mână?

— Vreau să instalez telegrafice fără fir!...

TOTUL SE EXPLICA!

— Cine ți-a stricat în așa hal florile din grădină, nene Iancule?

— Ghița!

— Ghița? În luna Mai?

— Da, un bloc de ghiță pe care l-a scăpat din mână servitoarea, în vreme ce-l ducea dela căruță la bucătărie!...

TEORIE.

Plutonierul făcea teorie cu un grup de recruți proaspeți ca o zăpadă de curând căzută. Se adresă unuia dintre ei:

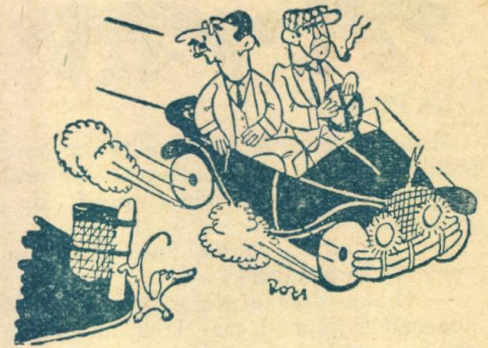
— Ascultă, Niculae al Vădanei, să presupunem că tu pornești în patrule, și deodată cazi într-o cursă întinsă de dușmani! Ce faci atunci?

— Mă scol imediat, don' plutonier, și pornesc iar la drum!

CARE DE CARE!

Prima soacră, marsilieză. — Ce să-ți spun, soro, ginerele meu mi-a făgăduit c'are să mă împăieze după ce mor!

A doua soacră, gasconă. — Al meu, soro, e și mai grozav.



— Nu scoate nasul afară, căci se va crede că ocolim.

— Nu cred.

— Ba te rog să crezi. Astăzi de dimineață, a vrut să mă împăieze de vie!...

RAUTATE

Marele umorist englez George Bernard Shaw se duse într-o zi în salonul unei doamne căreia îi datora o vizită de politețe.

Intr-o oadă învecinată cu salonul în care se găseau ei, un pian murmură o „nocturnă” de Chopin.

— Cântă fata mea la pian! se grăbește să explice gazda. Iubiți muzica, dragă maestre?

— Foarte mult, doamnă, replică G. B. Shaw. Cu toate astea, puteți lăsa pe fata dv. să cânte mai departe...

GIMNASTICA CAZONA

Scena se petrece în curtea unui regiment undeva în București. Un caporal mustăcios se adresează unui grup de soldați cu care făcea mișcări de educație fizică:

— Băeți, acum o să imităm cu picioarele mersul unui om pe bicicletă.

Soldații, afară de unul, un țigan, execută corect mișcarea pe care o face cineva pedalând pe bicicletă.

— De ce nu-ți imiți camarazii, baragladină? se răstește caporalul la bala-oacheș.

— Păi, mâncate-aș, don'caporal, io nu știu să merg pe bicicletă!...

INTRE PRIETENI

Doi prieteni tăifăsuiau la câte un pahăruț cu vin, într-o cârciumă ceva mai convenabilă:

— Mă Iancule, e adevărat că femeile trăesc mai mult decât bărbații?

— Da, Năstase, văduvele!...

LA MEDIC

După ce este cercetat cu atenție și cu stetoscopul, pacientul zice către medic:

— Înainte de a veni la d-ta, fusei la un farmacist.

— Greșeala asta o săvârșesc aproape toți bolnavii! Sunt tare curios să știu ce măgărie te-a învățat să faci?

— Păi m'a sfătuit să vii să vă consult pe dvs!...



— Ași vrea să vorbesc câteva minute cu d-ta între patru ochi.





LA PICTOR

Madam Leibovici, se duce la un mare pictor spre a-și face portretul. Pictorul o primește într-o odaie plină de... păianjeni.

— Cum doriți să vă fac portretul, doamnă. În acuarelă ?

— O, nu, dom'le pictor. Nu-mi plac acuarele! Fă-mi-l mai bine în picioare!...

N'A PLATIT !

Două cabotini dela un teatru bucu-reștean se întâlnesc pe calea Victoriei. În vreme ce din văzduh soarele cernea asupra trecătorilor o pulbere plină de aur, unul dintre ei îi spune celuilalt :

— Mă Ionescule, află că ieri seară mi-a fost cu neputință să joc rolul beți-vului !

— Din ce pricină, Costache dragă ?

— Băusem prea mult vin !...

DISPOZIȚII SPECIALE

— Stimate domnule profesor, fiul meu vă pare să aibe oarecari dispoziții speciale ?

— Da pentru aviație !
— Pentru aviație ? !
— Exact. E totdeauna cu capul în noi !

PIVNIȚA BOGATAȘULUI

Cunoscutul bogătaș Iancu S..., era aproape ruinat. Cu toate astea, el își da toate silințele să facă impresia lumii că este încă bogat.

Totdeauna când avea pe cineva la masă, Iancu S... avea grije să spună singurului său servitor, care-i servea și ca fecior :

— Ioane, du-te de adu din pivniță două sticle de vin vechi infundate !

Pivnița de fapt însemna... cârciuma de peste drum. Într-o zi Ion trebui să plece până în satul său natal. Fu înlocuit de un văr pe care-l învăță cum să se poate. Bogătașul primi, a doua zi după plecarea lui Ion, un oaspete la masă.

La desert, bogătașul făcu un gest plin de noblețe și spuse :

— Pavele, coboară în pivniță și a-du-ne două sticle cu vin vechi !

Servitorul se depărtă, dar după ce ajunsese la ușă se întoarse și întrebă pe stăpân :

— Să le plătesc coane, ori să-i spun cârciumarului să le treacă în contul dv. ? !...

Nu vă mai descriu stupoarea stăpânului.

MITICA

— Aș da cu dragă inimă jumătate din averea mea să pot afla în ce loc va trebui să mor !

— Păi asta nu ți-ar servi la nimic, nene Mitică.

— Ba da !

— La ce ?

— M'aș feri să calc vreodată prin locul acela !...

A RESPECTAT SFATUL !

Medicul se adresează unui pacient care mai fusese pe la el :

— Dom'le Ionescu, de ce mi-ai trimis înapoi nota de onorariu fără barem să deslipește plicul ?

— Păi, doctore, se vede treaba c'ai uitat că m'ai sfătuit să caut să evit orice emoții prea puternice !



IMPACIUITORUL
Poveste fără cuvinte





NU E COPILUL LUI!

Un vecin se duse să se plângă d-lui Ionescu:

— Nene Ionescule, băiatul d-tale cel mai mic a aruncat adineauri cu o piatră în ograda mea!

— Și a lovit pe cineva cu piatra? întrebă d. Ionescu pe vecin.

— Nu, n'a lovit pe nimeni.

— Atunci, vecine, nu e băiatul meu!...

DIN DRAGOSTE

În vreme ce soarele strălucea primăvăratic pe cerul albastru și curat, în poarta unei case de pe strada Labirint, două cumetre stăteau de vorbă. Una spunea celeilalte, tot jucându-se cu mărțișorul dela gât, care înfățișa chipul unui coșar negru ca tăciunele:

— Așa dar, soro, fata Georgeaschi se mărită din dragoste, nu-i așa?

— Da, din dragoste, căci băiatul pe care îl ia de bărbat e foarte bogat... și fata Georgeaschi iubește grozav banii!...

UN CLUB NOU

În Spania s'a întemeiat de curând un club al automobilistilor, dar un club cu statute care ies din comun. Fiecare membru e obligat să-și picteze pe automobil o stea verde și cuvântul: „Politețe”. Aderenții sunt puși să semneze o declarație pe care iură s'o respecte întocmai, declarație care, printre altele, cuprinde și poruncile reproduse mai la vale:

„Nu sporesc niciodată viteza automobilului, la cotituri, căci prudența e mama siguranței”.

„Cu toate că merg cu automobilul, nu mă socot de fel zeu al vitezei!”.

„Toată lumea are drepturi când merge pe șosele, până și vacile!”.

„Nu spun niciodată: — „Am mers de la București la Ploști în 35 de minute!” Un asemenea limbaj nu dovedește decât că ai un automobil puternic, că ești un cetățean rău care nesocotești viața pietonilor!”.

„Un căruțaș are dreptul să nu fie bine crescut, dar un om bine crescut n'are dreptul să se poarte ca un căruțaș!”.

„Niciodată nu injur un pieton, un birjar ori un șofer, deoarece mă tem că dacă la rândul lui mă injură, se poate să fie pe nedrept!”.

Frumoase porunci, n'am ce zice, întrebarea este însă: le vor respecta oare toți membrii? Mă cam îndoiesc de asta...

NENOROC

Venea primăvara, așa cum are ea obiceiul să vină în fiecare an, timidă și tiptil, ca un copilăș care se teme de cineva mai mare. Prin aer mirosea a verdeață și flori, a pământ jilav și... reînnoire. Două prieteni se plimbau pe la șosea. Deodată, dintr'o livadă din vecinătate se auzi cântând un cuc.

— Auzi, Iancule, cântă cucu: dacă ai bani la tine, se spune că vei avea tot anul!

— Să știi c'o să fie vai de capul meu, dacă e adevărat ceea ce spui tu!

— Dece?

— Fiindcă n'am la mine decât somații dela percepții și note dela croitoreasa nevastei mele!...

O DOVADA GRAITOARE

— De unde căpătași vânătăile alea sdravene la ochi, Niculescu?

— Îți aduci aminte de femeia aia blondă, cu picioarele de statue antică,

pe care am urmărit-o amândoi trei zile la rând, cu intenția s'o cer de nevastă?

— Da.

— Știi că eu susțineam că e văduvă în vreme ce tu spuneai contrariul!

— Chiar așa!

— Află că m'am ținut după ea și eri!

— Și?

— Tu ești cel care ai avut dreptate, nu e văduvă, e măritată, și încă cu un boxeur!...

Tariful de publicitate al revistei

„VESELIA”

(CATEGORIA V)

LINIA CORP 5

Dela 10—1000 linii . . .	Lei	7
Dela 1000 linii în sus . .	„	6
Anunțurile colecțiilor de loterii	„	8
Bilanțuri, convocări, notificări, etc.	„	15
Știri artistice, judiciare, școlare	„	10
Informațiuni comerciale minimum 5 linii . .	„	12
Informațiuni financiare minimum 5 linii . .	„	12
Informațiuni colecțiilor de loterii	„	10
Informațiuni loterii de Stat	„	10

Pentru risipirea gândurilor negre.
CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR



NITĂ PITPALAC

Prețul 40 Lei

la Londra
de C. Cosco



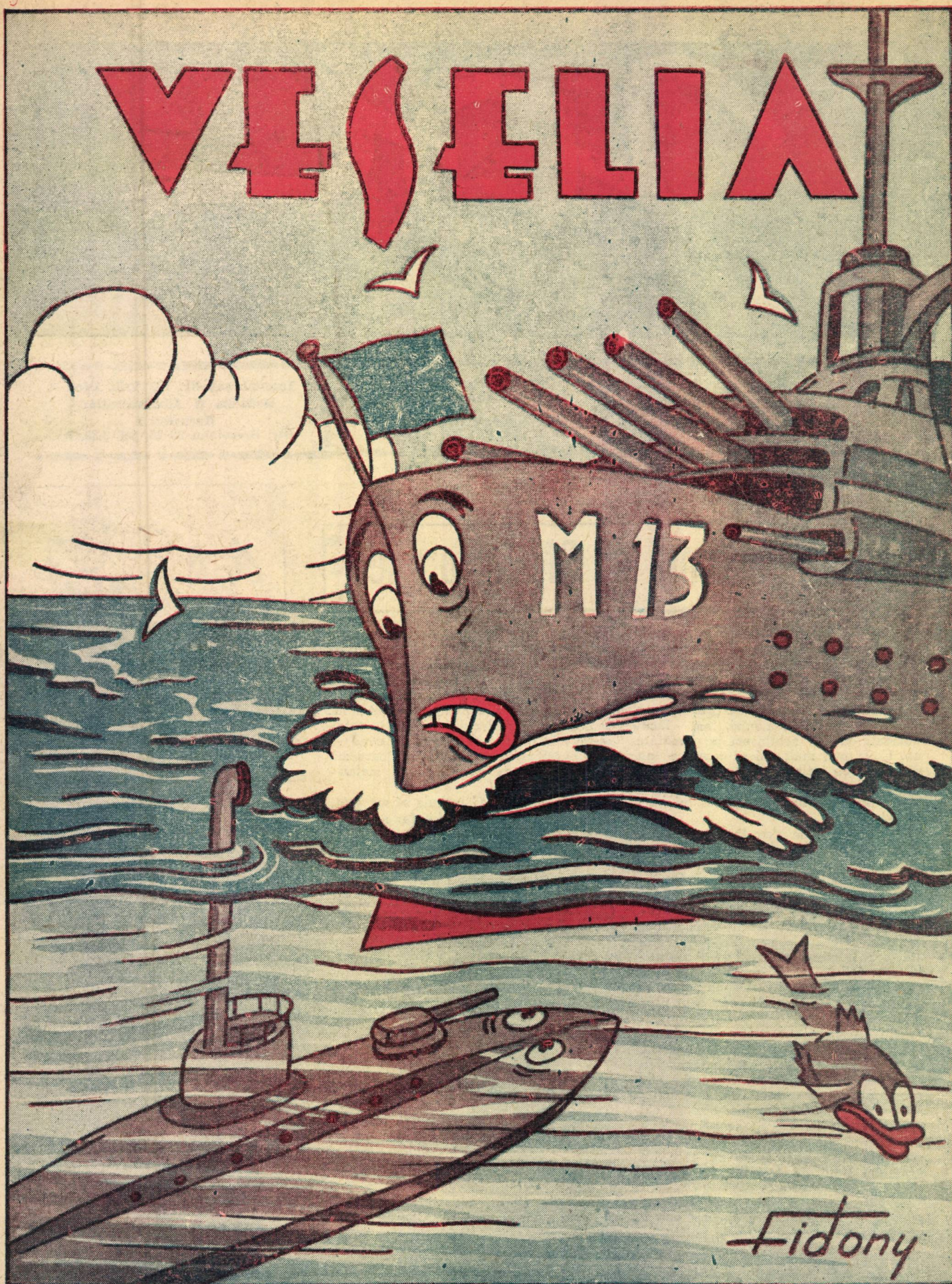


ȘIRETENIE

— Îmi place totul la d-ta : părul d-tale, privirea d-tale, grația d-tale, mai ales frica d-tale !

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/339
 TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA)

VESNELIA



Fidony

CUIRASATUL. — Dacă te prind la suprafață, te trimit să te odih-nești la fund...

SUBMARINUL. — Eu te trimit la fund, fără să ies la suprafață...

PREȚUL LEI 5.—



Proprietar:
Soc. Anon. „Universul”, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat:
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil:
CONSTANTIN COSCO

Inserisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația:
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

18 APRILIE

Fraze curente de Sf. Gheorghe

— Anul ăsta am plătit chiria pe 6 luni. Și asta nu fiindcă m'ași fi îmbogățit peste noapte, cum ai putea crede d-ta. Dar apucasem să plătesc pe un trimestru noua chirie fixată de proprietar, iar când s'a votat legea de prelungire a contractelor fără majorări, am făcut constatarea că achitasem pe jumătate an. Ceva mai mult, mi se cuvenea un rest de vreo treizeci și ceva de lei, dar filotim cum sunt, i-am făcut cadou proprietarului. Să fie de sufletul lui babcu!

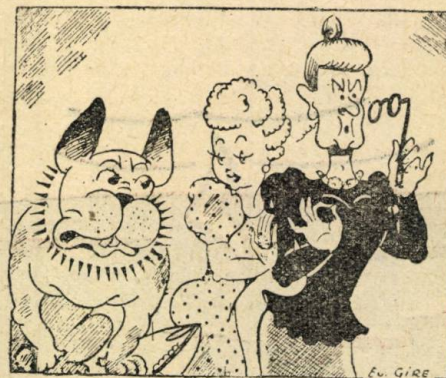
— Multe glume s'au făcut pe socoteala noastră, a funcționarilor de stat. Ba că suntem sfrijți, ba că suntem nemâncați, ba așa, ba pe dincolo. Anul acesta însă, am avut și noi sentimentul unei mari superiorități materiale, față de ceilalți muritori. Nici mutat, nici belele, nici spor de chirie. Am stat o zi întreagă la fereastră și am privit pe ceilalți cum tropăesc în urma camionului. Ce să-ți mai spun? Am avut senzația neobișnuită că sunt proprietar...

— Nevastă-mea e o femeie curioasă. Până acum, de câte ori trebuia să ne mutăm, începea să se lamenteze cu două luni înainte de Sf. Gheorghe. Acum însă, când a aflat că, mulțumită stăpânirii, rămânem pe loc, oftează cât e ziuica de mare. Să se plângă nu poate. Dar nici nu se poate opri să nu aibă nostalgia unui sport pe care l-a practicat timp de treizeci de ani încheiați.

— Uite, nene, eu sunt unul care regret că nu mă mut. Era singura epocă în care mă bucuram și eu de puțină li-

bertate. Să-ți explic: trei zile se strângea calabălăcul și nu aveam ce căuta pe acasă. Mutatul propriu zis ținea o zi, în care mâncam la restaurant ca pe vremea burlăciei. Apoi veneau alte trei zile pentru aranjatul lucrurilor în noua locuință. Deci, în total, șapte zile libere... O adevărată evadare din Sing-Sing-ul conjugal, la care mă gândesc fără de voia mea cu melancolie.

— Altă dată când trebuia să mă mut, căutam casă și eu și copiii, dar nu izbuteam să găsim decât cine știe ce cocioabă pe unde a înțărcat dracul copiii. Anul ăsta însă, parcă-i un făcut; am găsit un apartament de toată splendo-



— Biata Lucia, n'a mai rămas pe ea de cât pielea și oasele!

— O! tanti, nu vorbi de oase în fața câinelui!...

O CULME



— Mă ierți, nu cunoști d-ta pe aci un domn cu numele de Charlie Chaplin?...

rea: efin, curat, confortabil, central, singur în curte, la doi pași de tramvai și, pe deasupra, — așezat lângă un teatru de vară, de unde se poate vedea spectacolul ca din loje. Ghinion!

— Nu mai stau la block cât oi trăi. Anul ăsta mă mut într-o casă dela periferie, cu pământ pe jos, cu puț american, și „water” primitiv în fundul curții. M'am săturat de confortul blocausurilor. Iarna nu funcționa caloriferul și era frig de îngheța apa în colivia pășărilor. Vara în schimb, se încercau injectoarele caloriferului de trei ori pe săptămână și trebuia să plec spre Cișmigiu ca să mă răcoresc. Ascensorul era totdeauna defect și trebuia să urc cinci etaje cu piciorul. Curte ioc, portarul obraznic și, pe deasupra, zidurile erau atât de subțiri, încât dacă mă certam câte odată — ca omul — cu nevasta, a doua zi, când mă întâlneam cu vecinul, stimabilul îmi spunea zâmbind ironic: — Ce să-i faci! Așa sunt femeile!

Omul cu foarfeca



Glorie la DOMICILIU

Automobilul se opri în fața vilei. Elefterie Cutcudache coborî și pătrunse în hall în urma cameristei. Apoi, fu introdus în salon, unde o tânără femeie brună, înveștmântată în haine de doliu, îi ieși în întâmpinare:

— Bine ai venit, dragă prietene. Ce s'a întâmplat? De când mi-ai telefonat, mă întreb mereu...

— Vroiam să-ți vorbesc între patru ochi...

— Suntem singuri. Doliul meu s'a sfârșit de mult, dar nu ies nicăieri și nu primesc pe nimeni...

— Știu. Păstrezi cu sfîntenie cultul marelui d-tale soț. Împărtășesc acest sentiment mai mult decât oricine. Am fost cel mai bun prieten al marelui Bogdan Văleanu. Am fost confidentul și martorul primelor lui încercări literare. Cărțile sale sunt gloria bibliotecii mele. Acum zece ani, când s'a căsătorit cu d-ta, am rămas aceiași bun prieten. M'am bucurat că și-a găsit o tovarășă ca d-ta...

— Știu, răspunse liniștită Maria Văleanu.

— Pe de altă parte, am căutat să nu am pentru d-ta alt sentiment decât acel al prieteniei. Erai soția marelui Bogdan Văleanu. De altfel, virtutea d-tale, iubirea pentru bărbatul ilustru, de care erai atât de mândră, pusese între noi o barieră de netrecut.

Elefterie Cutcudache tăcu o clipă, după care reluă mai mișcat decât înainte:

— Am stat pe gânduri multă vreme. Eu, un simplu monden, bogat și neofositor, nu puteam pretinde să... Am reflectat și m'am hotărît în cele din urmă. Vrei să fii soția mea? Nu-mi răspunde imediat! Gloria marelui defunct ne va fi deopotrivă de scumpă la amândoi. Ne vom uni pentru a o servi. Chiar el ar aproba această căsătorie...

— Prietene, apreciez delicatețea cu care ți-ai formulat cererea și... primesc.

— Mulțumesc! Mulțumesc! Sunt fericiți! Primești să schimbi numele ilustru ce l porți cu al meu! Cutcudache după Văleanu!

— Nu te deprecia prea mult, dragă prietene. Crezi că sunt atât de dornică de notorietate?

— În această locuință care a fost a lui, amintirea îi va fi veșnică.

— În această locuință? Dar, dragul meu, știi bine că contractul meu de închiriere expiră. Nu l-am mai prelungit, căci nu aveam mijloace.

— Această casă îmi aparține. Te rog să mă ierți că mi-am permis s'o cumpăr. Nu vroiam ca locuința lui Bogdan Văleanu să încapă pe mâini streine.

— Fie! Știam însă că ai o casă splendidă...

— Așa este, dar e nedemnă de d-ta.

Aici ești în cadrul ce ți se cuvine. Sunt fericiți! Sunt în culmea fericirii!

După voiajul de nuntă, Maria și Elefterie s'au instalat în casa locuită pe vremuri de marele scriitor Văleanu. Ea a încercat la început să îndepărteze o parte din cele ce-i aminteau pe ilustrul dispărut. Dar Elefterie se opuse. Toate aceste amintiri îi erau sacre. Camera de lucru a lui Bogdan Văleanu rămăsese în aceiași stare. Era un sanctuar în care prietenii casei erau conduși de Elefterie, călăuză pioasă și plină de admirație. De altfel, Cutcudache vorbea mult despre răposat, istorisea anecdote, explica metoda lui de lucru și uneori o lua martoră pe Maria. Iar celor neinițați, le spunea cu mândrie:

— Știți, m'am căsătorit cu văduva lui Bogdan Văleanu, marele romancier.

Gloria celebrului scriitor se restrângea asupra lui, îl servea, îi satisfăcea vanitatea.

Această stare de lucruri se prelungi timp de trei ani. Ce gândea în acest timp Maria? Elefterie nici nu se întreba vreodată, căci era convins că ea împărtășea sentimentele sale și aproba cultul său constant...

Furtuna izbucni deodată, într-o zi când Elefterie explica cu însuflețire noul său proiect: vroia să ridice o statuie lui Bogdan Văleanu.

Tânără femeie se ridică brusc și exclamă:

— M'am săturat până 'n gât!

Elefterie o privi uluit.

— M'am săturat, m'auzi? Nu-ți dai

seama cât ești de odios, de ridicul și de plicticos? La început, credeam că evocai atât de des memoria primului meu soț, din delicatețe pentru mine. Am răbdat multă vreme, cu speranța că vei înceta. Dar de trei ani nu faci decât să mi-l împui! Nu vreau să mai trăiesc cu un mort. Tu nu mă iubești. Nu m'ai luat pe mine, Maria, ci te-ai căsătorit cu văduva lui Bogdan Văleanu. M'ai făcut să-l urăsc. Asta nu e viață! Și eu vreau să trăiesc. Vreau să îi eu, Maria, și nu văduva lui Văleanu.

Elefterie Cutcudache era atât de amărît, încât deabia putu să îngâne:

— Mario... te credeam de acord cu mine... Acest om admirabil...

— Lasă-mă în pace! Nu era mai admirabil decât altul. Era un mare scriitor dar egoist și vanitos în viața de toate zilele. Mă înșela, mă neglija... Și d-ta știai... Erai prea mândru că ai un prieten ilustru. Ei bine, eu nu-l admiram, mă auzi? L-am înșelat chiar... Da, l-am înșelat! Am avut doi amanți... Doi!

Elefterie răcni disperat:

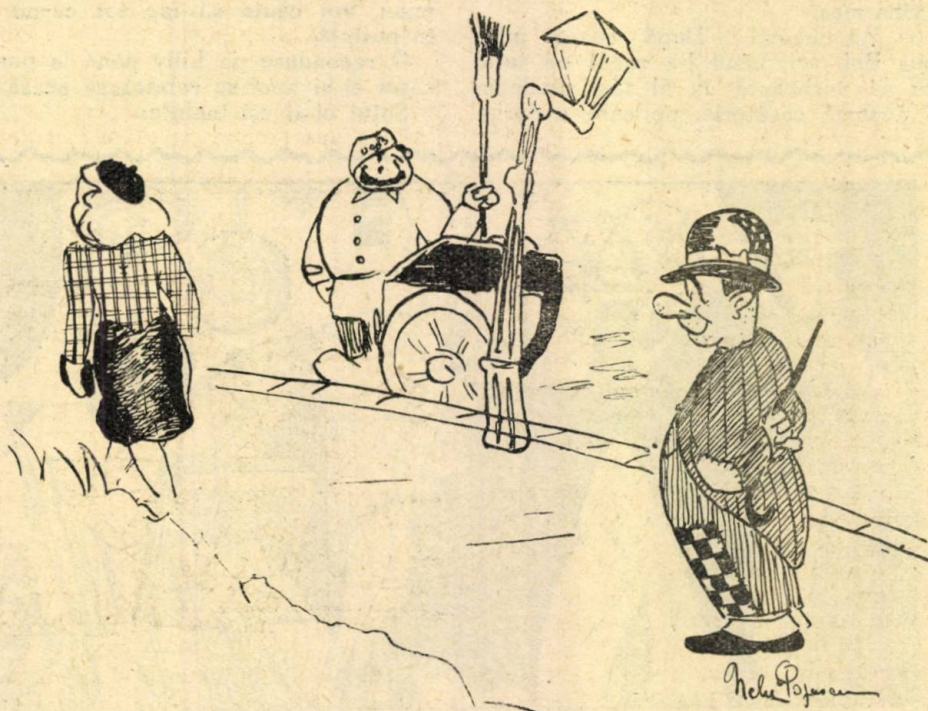
— Cum? Tu, soția lui Bogdan Văleanu, ai putut?

— Da, am putut. Am avut doi amanți și acum plec, te părăsesc, te las cu amintirile sale. Nu mă vei revedea niciodată. Mă duc la omul care mă iubește pe mine, Maria. Da, mă iubește! E gelos pe trecutul meu și dacă îmi vorbește de primul meu soț, dacă îmi vorbește de d-ta, apoi poți fi sigur că nu vă admiră nici pe unul, nici pe altul!

După aceste cuvinte, Maria fugi din cameră. Elefterie, distrus, nu făcu decât să repete.

— L-a înșelat! L-a înșelat!

Și sacrilegiul i se părea atât de mare, încât nu se gândea nici un moment la propria-i nenorocire.



— Asta-i maică-mea sau nevasta mea?



Căsătorii de conveniență

Când, după dejun, soțul și fiul ei pleacă la birou, d-na Damian dădu câteva ordine servitorilor și plecă la rândul ei.

Ajunsa în stradă nu făcu nici câțiva pași, când îi eși înainte o fată blondă, sveltă, de o eleganță sobră.

D-na Damian o privi surprinsă.

— Ce cauți pe aici, micuța mea Lilly? Dar ce ai?

Tânără fată era extrem de mișcată.

— Vreau să vă vorbesc, doamnă. V'am așteptat. Nu puteam veni acasă...

— Dar ce s'a întâmplat? E vorba de fiul meu? De căsătoria voastră?

— Da, doamnă...

— Nu putem vorbi în stradă. Să luăm o mașină.

Și doamna Damian chemă un taxi și dădu ordin s'o ia spre Șosea.

— Ascult, zise ea fetei, după ce se așezară amândouă în mașină.

— Doamnă, de când v'am cunoscut, a'î fost cu mine bună, afectuoasă... De aceea m'am hotărît să vă vorbesc. De când a murit mama, nu am cui să cer un sfat, un indemn, o mângâiere. Tata e prea ocupat.

— Liniște-te, fetișo, zise d-na Damian mișcată. Spune-mi ce te doare.

— Nu iubesc pe fiul dvs. și nu vreau să mă căsătoresc cu dânsul. Are calități: e energic, muncitor, serios, loial și sunt sigură că multe fete ar fi fericite să-l aibe de soț. Dar nu-l iubesc. Nu e vina mea.

— Mă uimești... După ceace mi-a spus Bob erî, când l-a rugat pe tatăl său să vorbească cu al tău, credeam că această căsătorie, pe care o dorim

toți, îți plăcea și ție. Eram convinsă că v'ați înțeles.

— Nu, nu... Așa a crezut el... Il știți cum e... brusc, desinvolt, autoritar. De mult îmi spunea: — Când ne căsătorim, Lilly? — dar credeam că e o glumă. Azi de dimineață, tata mi-a spus că Bob i-a cerut mâna și că i-a acordat-o. Tăticu găsește că e partidă foarte bună. Dar eu, nu-l iubesc.

— Iubești pe un altul?

— O, nu! Nu iubesc pe nimeni, dar nu vreau să mă căsătoresc fără să-mi iubesc soțul. Sunt romantioasă și demodată poate, dar nu e vina mea. Am visat întotdeauna fericirea alături de un bărbat pe care să-l iubesc... Sunt sigură că d-ta îmi dai dreptate. Nu-i așa?

Ea suspină. D-na Damian o privi înduioșată fără să răspundă, regăsind în emoția acestei tinere, ecoul propriei sale drame de pe vremea când avea douăzeci de ani.

— Foarte bine, zise ea. Dar nu înțeleg ce vrei dela mine?

— Doamnă, spune-i d-ta adevărul lui Bob. Spune-i că este pentru mine un foarte scump prieten, dar că nu mă pot căsători cu dânsul... deoarece nu-l iubesc. Dacă sunt silită la această căsătorie, voi fi foarte nenorocită. Nu l-ași iubi niciodată și ar fi pentru mine o cumplită nenorocire.

— Biata mea fetiță, zise d-na Damian, voi căuta să fac tot ce-mi stă în putință.

O reconduse pe Lilly până la poarta casei ei și apoi se reîntoarse acasă.

Soțul ei îi eși înainte:

— Bob n'a venit încă. S'a dus să comande faire-part-urile de logodnă.

— Imi pare rău. Ași fi vrut să vorbesc cu el și cu tine.

— Ce ton dramatic! S'a întâmplat ceva?

D-na Damian își puse soțul în curent cu confidențele tinerei fete.

Domnul Damian izbucni în răs:

— Credeam că s'a întâmplat o nenorocire. Toate acestea sunt capricii de fată răsfățată. Lilly e un copil care nu știe ce vrea. Căsătoria aceasta e potrivită din toate punctele de vedere. Bob vrea s'o ia și o va lua. Nu-l iubește acum? Nu e nimic! Il va iubi mai târziu. Până atunci, se vor căsători. Tu însuși ai aprobat...

— Da, dar nu știam...

— Și tu ești romantioasă... Știi doar că o fată tânără nu e necesar să-și adore logodnicul. Imi aduc aminte de unul Damian, care a trebuit să se impună unei oarecare Steluța, astăzi d-na Damian, și rezultatul n'a fost tocmai rău. Ce zici?

Ea nu răspunse. Tocmai în acest moment veni și Bob.

Pus în curent, tânărul ridică din umeri:

— Lilly e un copil răsfățat. Imi place și sunt hotărît s'o iau în căsătorie cu orice preț. Crede că nu mă iubește? Dacă nu mă iubește acum, mă va iubi mai târziu. Eu îmi voi da toată osteneala s'o fac fericită.

Și continuă astfel, spunând aproape aceleași cuvinte ca și tatăl său. D-na Damian îi privea pe amândoi... Cât de mult semănau unul cu altul! Ce asemănare de gânduri, de limbaj, de autoritate.

Rămasă singură cu Bob, d-na Damian zise:

— Bob, copilul meu, te rog să te gândești bine. Dacă fata nu te iubește, ar fi bine să-ți cauți norocul aiurea...

El o întrerupse brusc, jovial, dar cu autoritate:

— Ce romantioasă ești! Nu mai insistă, te rog. Această căsătorie se va face și vom fi fericiți.

D-na Damian nu mai insistă într-adevăr. Căci nu putea spune fiului său:

— Și eu am fost constrânsă să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu-l iubeam. Așa cum te impui tu acestei fete, mi s'a impus mie tatăl tău, în ciuda visurilor, lacrimilor și rugămintilor mele. Și l-am înșelat cu tenacitate, cu furie, atât timp cât am putut, atât timp cât am fost tânără...

Gândind acestea, d-na Damian schiță un gest vag de dezinteresare.



— Orice s'ar spune, femeile au o parte bună!

— Da... văd... văd...

ACORD perfect

Irina intră veselă în biroul soțului ei și îi zise:

— Am primit o telegramă dela Matilda. Măine sosește în Capitală. Biata Matilda! De șase ani se chinuște în provincie. În tot acest timp nu ne-am văzut decât de vreo două ori. Noi, care ne înțelegeam atât de bine! Dragă Victor, trebuie să-ți mulțumesc din nou că ai făcut uz de toată influența ta ca să-l muți pe Nicu în București.

Victor Pralea, om solemn și mult mai vârstnic decât soția sa, zâmbi binevoitor:

— Ași fi vrut să fac acest lucru mai devreme. Din păcate n'au fost locuri vacante. De altfel, soțul sorii tale este un profesor foarte capabil și numirea sa la București nu poate fi decât un act de dreptate. Demersurile mele au grăbit doar lucrurile. Asta-i tot.

— Și îți mai mulțumesc, reluă Irina, că ai admis să locuiască în aceeași casă cu noi.

— Era firesc. Casa este a noastră și din moment ce era vorba de sora ta, nu puteam refuza.

— Ah! ce fericită sunt că vom fi de aci înainte împreună!

— Sunt mulțumit că am putut contribui la această fericire. Sora ta e o femeie încântătoare, iar soțul ei, e un om serios, inteligent, ponderat și simpatice, pe care îl voi vedea cu plăcere în casa noastră.

Irina nu se putu opri să nu gândească:

— Nu e de mirare că îi este simpatic. E tot atât de solemn și de meticolos ca și el. Biata Matilda s'a căsătorit cu el de nevoie, ca și mine.

Matilda și Nicu Pritoceanu sosiră a doua zi. Profesorul era cu adevărat un om serios, iar Matilda semăna cu sora-sa ca două picături de apă, deși ceva mai așezată, mai gravă.

Cele două surori erau în culmea fericirii. Irina o prezintă pe Matilda tuturor prietenelor sale, o conduse pe la marii croitori din Lipsani, la teatru, ci. nematografe, etc. De dimineață și până seara, erau tot timpul împreună.

A șasea zi însă, după masă, Irina spuse surorii sale:

— Astăzi vei rămâne singură câteva ore.

— De ce?

— Fiindcă... am ceva de făcut.

Matilda o privi bănuitoare:

— Nu-mi poți spune și mie?

— Ba da... Mi se întâmplă uneori să lipsesc de acasă... Am o întrunire a comitetului de binefacere din care fac parte.

Irina mințea, dar Matilda se prefăcea că nu bagă de seamă. Cea dintâi adăogă:

— Ași prefera să nu mai spui la nimeni. Nici chiar soțului meu.

— Bine, nu voi vorbi!

Peste o jumătate de oră, Irina bătea la ușa garsonierei lui Gigi Câmpăneanu. Acesta o primi nervos:

— Însfârșit! Bine că ți-ai adus aminte că mai exist!

— Iartă-mă, dragul meu! Dar a venit sora mea din provincie și...

— Da, dar spuneai că nu vei lipsi decât două-trei zile...

— Așa este, dar nu am îndrăznit s'o las singură prin București.

— Trebuia să-i spui adevărul.

— Nu, nu! Nu vreau. Am avertizat-o doar că o voi lăsa singură din când în când.

— Din când în când?

— Da... Doamne, ce complicație! Ce să fac?

— Dragă Irino, ce-ai fi să-și ia și ea un prieten?

— Ce ai spus?

— Ar fi singurul mijloc să ne vedem mai des.

— Ești nebun! Matilda își iubește bărbatul. E o femeie cinstită. Este ceea ce eram eu înainte de a te cunoaște. Așadar, nici nu te mai gândești la una ca asta!

Trecură câteva săptămâni. Irina începu să fie nervoasă. Fără să vrea, reproșa Matildei că din cauza ei nu avea libertatea necesară să se întâlnească cu Gigi Câmpăneanu. Cât privește pe acesta, era furios.

Intr-o după amiază însă, Matilda zise Irinei:

— Astăzi cred că... te voi lăsa singură.

— De ce?

— Am și eu un... comitet.

— Cum?

— Da. Cred că e mai bine să-ți mărturisesc totul. E un bărbat în viața mea. Până acum nu ți-am spus nimic, fiindcă nici tu nu-mi mărturiseai nimic. De altfel, iubitul meu nu era în Capitală. Ne-am cunoscut în provincie și ne-am iubit. N'a putut veni imediat la București. Dar acum e aici și mă așteaptă. Il iubesc și mă iubește. Cred că nu te vei supăra că te las singură. Nu-i așa? Pe diseară...

Ele se despărțiră. Ambele erau fericite. Fericite că acordul complet se restabilise între ele, după o întrerupere de câteva săptămâni.

BENZINARI



— Eu beau lichior numai la ocazii deosebite.
— Și cari sunt ocaziile acelea!
— Când beau lichior





INSPIRAȚIA

Shelley, ilustrul poet englez care a pierit în mare în apropiere de Viareggio, căuta inspirația întocmind vreme de ore întregi... mici vapoare de hârtie pe care le slobozea după aceea pe undele albastre ale mării mediterane. Într-o zi, neavând nici un fel de hârtie la el, Shelley întocmi un astfel de vaporas dintr-o bancnotă de o mie de franci... și-i dădu drumul pe apă...

Un prieten își îngădui să-l mustre politicos :

— Mister Shelley, cu o asemenea sumă îți puteai ușor cumpăra o barcă adevărată !

— Știu, a răspuns cu blândețe Shelley. Dar inspirația venea atât de tumultoasă încât n'aveam dreptul și nici vremea s'o întrerup spre a mă duce să cumpăr o barcă...



UN CLIENT PRETENȚIOS

— Friptura e foarte proaspătă. Am cumpărat-o ieri, 31 Decembrie...

— E de anul trecut ? Ia-o repede de aici !

Minele magnetice

Nu-i jurnal cu telegrame,
Nu este revistă 'n fine,
Care să nu pomenească
Despre alea... despre mine.

Minele cât e dovleacul,
Poate chiar ceva mai mari,
Cari din... ură personală
Te dă hrană la... țipari.

Eu imi văd însă de treabă,
Pentru că așa e bine.
Nu mă bag și nu m'amestec —
Eu imi văd numai... de mine.

Și înștiințez amicii

Că-i întot'dauna bine,
Când vor da spor la palavră,
Să nu se lege de... mine !

Gh. Petrache

INTRE NEGUSTORI DE CHIBRITURI

Arhimilionarul suedez Ivar Kreuger, care fusese poreclit „regele chibriturilor” și care a pierit în chip tragic, a fost oprit într-o zi pe o stradă din Stockholm de o femeie sărmană și bătrână :

— Conașule, cumpărați-mi o cutie cu chibrituri ! il imploră ea.

(E nevoie să știți că în Suedia, chibriturile se vând pe stradă de feluriți ambulanți.)

Kreuger îi cumpără câteva cutii, apoi îi spuse surzând luminos :

— Știi, mătușico, că și eu vând chibrituri, la fel ca d-ta !

Bătrânica răspuse, plină de milă și necazuri :

— Se vede treaba că nici m'neatale, conașule, n'ai isbutit să-ți faci un rost pe lume !...



SOTUL FEMEII CHELTUITOARE.

Detectivul particular. — Stimată doamnă, conformându-mă dorinței dv. am urmărit astăzi pe soțul dv. prin oraș : el a intrat la șapte croitorese, șase modiste, cinci magazine de lingerie pentru femei, patru corsetiere, trei cofetării, două patiserii, un coafor, un droguist și... un băcan !

Clienta. — E de necrezut ceea ce imi spui d-ta ! Pe cine căuta ?

Pe cine căuta el ?

Detectivul particular. — Pe dv. doamnă !...



LA PREZICATOARE

— Cu toate că sunt însurat, visez în fiecare noapte că s celibatar. Ce înseamnă asta ?

— Asta înseamnă că ai o mare decepție când te trezești !...

EXAMEN

Profesorul, un ins cărunt se adresează unui candidat, un tinerel cu buzele răsfărânte și nasul în formă de trompă de elefant :

— Care este cel mai bun izolator ?

— Sărăcia, dom' profesor !...

RASPUNS SIMPLU ȘI... SINCER

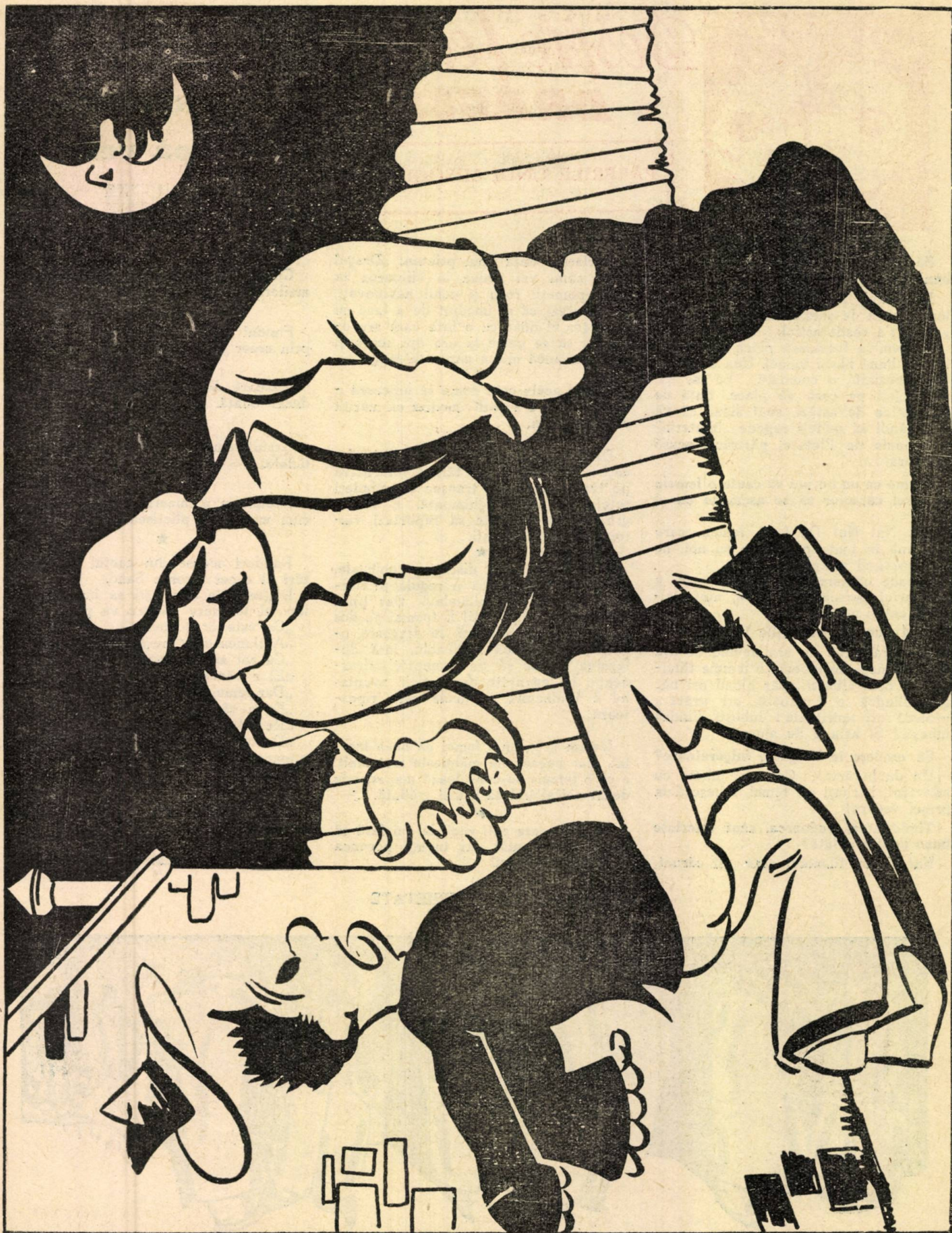
Judele întreabă pe un delicvent :

— Ascultă, acuzat, de ce ai săvârșit spargerea dela soc. „Petrolul” în plină zi ?

— Din pricină că noaptea fusei ocupat în altă parte !



— Iar a trecut logodnicul tău, aviatorul.



— Voinic cum ești, ar trebui să-ți fie rușine să ceri bani!

— Păi ultima dată când am luat bani fără să cer, am căpătat doi ani de temniță!....

Despre femei și DRAGOSTE

PĂRERILE UNUI MISOGIN



Să preferăm femeia frumoasă ori bună?

Împăratul Napoleon, care a avut foarte mult de suferit de pe urma dragostei, s'a rostit astfel:

„O femeie frumoasă place ochilor, o femeie bună place inimei. Una e o bijuterie, cealaltă o comoară”. Vă las dv. să alegeți pe care vă place. Față de scumpetea de astăzi, sunt sigur că vă veți gândi să puneți repede „bijuteria” la munele de Pietate, păstrând acasă comoara!...

E bine ca un bărbat să caute o femeie al cărei caracter să se asemene cu al lui?

Nu! Nu! Nu! De fapt, femeia care seamănă în toate privințele cu noi, ne este profund antipatică!

Ceeace căutăm noi la celalt sex, e contrariul persoanei noastre, atât fizicește cât și moralicește!

Sunt bune substituițiile în dragoste?

Nu! Dragostea nu are nevoie de așa ceva. Nimeni nu iubește o femeie fiindcă are ochi albaștri, păr blond ori negru, fiindcă e frumoasă ori urâtă; proastă ori spirituală! Iubești fiindcă iubești! Și asta e de ajuns!

Să credem în dragoste fulgerătoare?

Un da hotărât! Cei cari iubesc cu adevărat, bărbați ori femei, iubesc dela prima vedere!

Timiditatea, pudoarea, sunt referințe bune pentru o fată?

Nu! Taine, filozoful grav și cărunț,

a declarat odată unui prieten: „Dragul meu, când vei vedea la viitoarea ta soție pomeții roșii și ochii nevinovați, să nu crezi că ai imediat de a face cu un inger ci doar cu o fată care are o biceul să se culce la ora opt seara și care mănâncă multă carne în sânge!”

Numai acela este demn să iubească o femeie care a socotit imediat că merită respectul său.

Dacă faceți concesii în dragoste, faceți-le la început. Mai târziu, întăriți-vă pe teren, construiți tranșee și întindeți rețele de sârmă ghimpată. E foarte greu ca în dragoste să repurtezi victorii ca la Mărășești....

În materie de discuții conjugale, trebuie să domnească o regulă primordială. Nu atacați niciodată. Dar țineți-vă gata să ripostați! E tocmai pe dos ca în strategia militară. În dragoste, ofensivul e adesea nedibaciu, însă defensivul trebuie să fie promptă, îndrăznească. La egalitate de tactică, avantajul e totdeauna cu acela care ripostează....

Iertăm greu unei femei că ne-a înșelat. Dar ceeace ne mâhnește mai mult, e că o femeie se consolează mai repede decât noi aflând că a fost trădată...

Un om poate ceti zeci de ani fără să poată învăța atât cât învăța porunca dragostei într-o zi!

Cu picioarele
în apă rece

Curajul curiozității este bravura femeilor.

Fluidul nervos se uzează la bărbat prin creier și la femeie prin inimă!

Măsoară de zece ori ștofa și nu tăia decât odată.

Graiul femeilor, grai de flori... artificiale.

Plictiseala e mizeria bogatului la fel cum mizeria e plictiseala săracului.

Rânduri scoase din caetul de cugătări al d-nei George Sand.

Degeaba te necăjești să hrănești un lup, el tot spre pădure va privi.

„Ce este dragostea?

„Acțiunea de a merge la vânătoare.

„Ce rol are bărbatul?

„El e vânătorul.

„Dar femeia?

„Ea e vânatul.

„Rezultatul?

„De cele mai multe ori vânătorul se întoarce mofluz și cu tolba plină de... decepții!”

Regretul e șervetul cu care se șterg greșelile.

Ridicolul e originalitatea proștilor.

SCHIMBARE DE PROPRIETATE



— Mai ai umbrela pe care ți-am împrumutat-o?

— Nu... am împrumutat-o unui prieten.

— Am nevoie de ea...

— Da, dar din păcate...

...amicul meu a împrumutat-o unui cunoscut care...

...a recunoscut-o ca fiind a lui. I-a fost furată într'un restaurant.

1961 11/12 11/12 11/12 11/12

Mode.



Fidony

Ea — Dar ești revoltător, nu pot să-mi aleg o pălărie că tu adormi de-a'npicioarele! ..
El — Iartă-mă dragă, dar știi, doctorul mi-a spus să dorm oride-câteori mi se ivește ocazia...

ECOURI

LA HOTEL

Directorul hotelului „Adonis” în-
treabă pe un londonier :

— Ioane, ce înseamnă perechea asta
de ghețe și perechea de mănuși așe-
zate în fața ușei dela camera cu No. 42?

— Să vedeți, don director: pasagerul
care ocupă odaia, a băut aseară peste
măsură, așa că a venit acasă în patru
labe !

— Și ?

— Și a lăsat și mănușile să i le cu-
răț odată cu ghețele !



ACCIDENTUL

Pe strada Academiei, în vreme ce
cerca să treacă de pe un trotuar pe
celalt, un trecător este călcat de un
automobil ale cărui roți îi trecută peste
picioare. Vehiculul vinovat isbuti să
dispără. Numai decât se strânse în jurul
celui călcat o gramadă de lume. Fu ri-
dicat din mijlocul drumului și așezat
pe trotuar, având amândouă picioarele
frante. Cu toate astea nu-și pierduse
cunoștința. Cineva se grăbi să strige:

— Repede, oameni buni, chemați un
medic !

Însă accidentatul se ridică în capul
oaselor și spuse cu voce slabă :

— Chemați mai bine un tâmplar !...

Cei de față se uitară la el nedumeriți,
întrebându-se dacă nu era nebun.

— Ai spus să chemăm mai bine un
tâmplar? întrebă un domn cărunț.

— Da.

— Ce poate să facă în cazul de față
un tâmplar ?

— Să-mi lecuiască picioarele fractu-
rate de automobil !

— Să-ți lecuiască picioarele !!!

— Da, căci amândouă sunt de lemn !...

CIUDAȚENIE

— Eu, Iancule dragă, m'am insurat
ca să pot duce o viață mai liniștită !

— Ciudată mai este viața, mă Ale-
cule ! Eu am divorțat tot pentru același
lucru !...



LOGICA

Un brutar dintr'o mahala a Bucureș-
tiului avea obiceiul să cumpere în fiecă
zi brânză dela un negustor căruia în
schimb îi dădea pâine.

Intr'o zi brutarul a băgat de seamă
că o bucată de brânză care trebuia să
cântărească 700 grame nu cântărea în
realitate decât 500 grame. El dădu ime-
diat în judecată pe băcan pentru înșelă-
ciune la cântar. Ajungând în fața jus-
țiției, băcanul s'a apărat în chip isteț :

— Dom'le jude, brânza pe care i-am
vândut-o am cântărit-o în felul urmă-
tor: într'o parte a cântarului pusei o
pâine a mușteriiului meu, iar în cealaltă
bucata de brânză. Sunt oare eu de vină
dacă bucata de brânză nu cântărește
decât 500 grame ?...

Judele recunoscând temeinicia apă-
rării, a achitat pe băcan și a condam-
nat pe brutar fiindcă vindea pâinea cu
lipsă la cântar...



LA COFETARIE

Chelnerița. — Noi vă putem servi
prăjiturile la prețul vechiu, pentru că
le avem dinainte.



— Chelner, am găsit o muscă în bere!
— Ei și ? Pentru 12 lei vreți să vă pu-
nem o coleopteră ?

Reci și calde

CIUDAȚENIE FEMEIASCA

— Mi se pare, dragă Aneto, că tu
prea faci multe cheltueli !

— Dimpotrivă, scumpule, fac econo-
mii strașnice !

— Serios ?

— Foarte serios. De altfel, când ci-
neva vrea să facă economie, nu trebuie
să se uite la cheltueli !...

UN FECIOR STILAT

Un bogătaş parvenit, care poruncise
formal servitorului său să-i prezinte cel
mai mic lucru pe o tavă de argint, îl
trimite într'o zi să-i cumpere dela tu-
tungerie o marcă postală. Trece o oră,
două, și el tot nu mai venea cu marca.
În cele din urmă feciorul apără adu-
când pe o tavă marca postală.

— Rog să mă iertați, conașule, răs-
punse servitorul, dar pe coridor era un
curent atât de mare încât mi-a luat mar-
ca de cincizeci de ori de pe tavă !

CAȘTIGA TOTDEAUNA !

În fața cazinoului din Sinaia, un ins
înalt îl întreabă pe altul :

— Dom'le dragă, te văd în fiecare seară
întrând la Cazinou și d-ta susții că de
fie ce dată câștigi când pășești înă-
untru ?

— Perfect adevărat !

— Lucrul ăsta mi se pare cu neputin-
ță !

— Ba de fel.

— Cum câștigi totdeauna ?

— Sunt chelner !...



Ciudăţenii

UN ARBORE PROPRIETAR!!!

Intr'un oraş din Statele Unite, anume Atenas, se găseşte un frumos stejar bătrân înconjurat de o balustradă înţepentă în ciment. Pe o tăbliţă stau scrise cuvintele de mai la vale:

„Ca mărturie a dragostei ce-o port acestui pom şi în dorinţa ca el să fie în toate timpurile protejat, îl las posterităţii, împreună cu cele opt picioare patrate de pământ care îl înconjoară. William H. Jakson”.

Se spune, la Atenas, că acest colonel Jakson fusese, înainte de marele război, mare proprietar prin partea locului şi că în cursul plimbărilor zilnice pe care le făcea se oprea adeseori sub umbra deasă şi răcoroasă a frumosului pom, pe care prinse a-l îndrăgi. Gândul că într-o zi stejarul va putea cădea pradă fierestrăului ori securei îl hotări să cheme un om al legii şi dăruie prin scris pomului terenul pe care era plantat. Actul a fost înregistrat şi la Tribunal pe numele d-lui... Stejar !...

EXPERTI CU PATRU PICIOARE!!!

Ştim cu toţi că sunt unii oameni a căror meserie este să guste din anumite produse şi alimente care urmează apoi să fie puse în comerţ.

Dece, dar, în altă categorie de nutreţuri, n'am folosi gustul şi priceperea celor cărora le este destinată această hrană ? Iată ce şi-a spus şi juriul unui concurs agricol care a avut loc în Anglia, la Uarth Valsham. Juriul nepuţând cădea de acord asupra atribuirii premiului întâi care trebuia să răsplătească cel mai bun fân, făcu atunci apel la experienţa gastronomică a unui bou şi a unui cal. Aceşti doi experţi cu patru picioare fură plimbaţi, unul după altul, prin faţa grămezilor de furaje expuse şi, lucru curios, gusturile lor se dovediră la fel ! După ce-au stat puţinţel pe gânduri, calul şi boul s'au oprit în faţa aceleiaşi grămezi de fân. Premiamentul era ales fără contestare posibilă...

SOBRIETATE SPARTANA

Spartanii au lăsat lumii moderne amintirea unei rase de oameni curajoase, tare la muncă şi mai ales sobri în toate ale vieţii: atât în ce privea hrana şi băutura cât şi vorba.

Iată în privinţa asta un exemplu graitor.

Locuitorii unei insule din marea Egee seceraţi cumplit de foamete, trimiseră în Sparta un ambasador însărcinat să ceară ajutoare. Ambasadorul pledă multă vreme cauza compatrioţilor săi şi descrie un nesfârşit tablou al suferinţelor ce îndurau cu toţi. După ce sfârşi discursul, el căpătă acest răspuns rece :

— „N'am înţeles sfârşitul discursului tău, şi am uitat începutul ! Poţi pleca !”.

Nefericiţii infometaţi trimiseră atunci în Sparta, rugându-l să fie cât mai laconic, un alt mesager. Acesta se înfăţişă înaintea celor mari, aruncă la picioarele lor nişte saci goi şi rosti:

— „Sunt goi ! Umpleţi-i”.

I se dădură alimente din belşug, dar în momentul când era să se imbarce pe corabie, un membru din sfatul celor mari îi făcu următoarele observaţii:

— Omule, de ce ai simţit trebuinţa să ne spui că sacii sunt goi ? Şi fără de vorbe tale, ochii noştri îşi puteau da seama de asta!... Caută şi fii mai laconic pe viitor...

PUDRIERA SALVATOARE

Mai acum vreo patru săptămâni, trei tinere şi graţioase dudui americane, profesoare toate trei, se rătăciră în cursul unei plimbări făcute prin regiunile pustii ale Noului Mexic. Cum seara ele nu se înapoiară la gazda unde descinseseră, fură întocmite mai multe coloane de ajutor care porniră în căutarea lor.

Vreme de trei zile cei porniţi să le caute cercetară zadarnic toate văgăunile de prin prejur. În dimineaţa celei de a patra zi coloanele erau tocmai gata să se retragă când unuia dintre ei i se păru că vede în depărtare nişte sclipiri albe care apăreau şi dispăreau. Ei îşi croiră drum dealungul stâncilor roşietice ţinându-se tot pe urma ciudatelor raze şi isbutiră în cele din urmă să regăsească pe cele trei fete, întinse pe pământ pe jumătate moarte, cu picioarele şi ochii aproape arşi din pricina puterii resfrângerii razelor solare. Ele îşi datorau scăparea uneia dintre ele, o fetişcană blondă şi picantă, care atrăsese atenţia caravanei făcând semnale luminoase cu oglinda dela poşetă...

Iată un caz când s'a dovedit că o oglindă poate folosi şi la altceva, nu numai la oglindirea chipului şi aşternutul pudrei şi rujului...

SA APARAM PASARILE

O elegantă conită Californiană de pe la sfârşitul secolului trecut se plimba într-o dimineaţă prin Golden Parc Gate, din San Francisco, când ea zări un mic băeţuş negru ca de vreo zece ani care strângea vârtos de gât o sărmană păsărică.

— Răutate, spuse doamna, gândeşte-te la disperarea sărmane mame când, înapoindu-se la cuib, îl va găsi gol !

— Mama păsăricei ce-o strâng în mână n'o să se înapoieze niciodată, căci e moartă ! răspunse micul negru.

— Mi se pare că tot tu ai omorît-o,



COPIII DE AZI

— Ştie mămiţica ta că tu fumezi ?

— Dar mama ta ştie că acostezi femeii pe care nu le cunoşti ?...

blestematele ! se răsti doamna la copil.

— Ba nu, n'am ucis-o eu, dar o văd împaiată pe pălăria d-tale !...

E nevoe să ştii că pe vremea aceea era la modă portul pălăriilor împodobite cu fel de fel de păsări împaiate ! Micul negru servise o lecţie bună doamnei care pretindea că iubeşte păsările...

POLIŢE SUI GENERIS

Atunci când un Tătar are de gând să poştească un prieten la masă, îl trage mai întâi zdravăn de urechi, îi repede câteva picioare în... spate, apoi îl scuipă solid între ochi...

Decât aşa poftire la masă, mai bine lipsă...

DUEL CU... UMBRELA!!!

D. de Sainte Beuve, care făcea parte din redacţia ziarului parizian „Globul” avu într-o zi o ceartă violentă cu directorul gazetei, Dubois. Schimbară amândoi cuvinte atât de grele încât duelul fu socotit inevitabil. Ori, în dimineaţa când trebuiau să se întâlnească pe teren, ploua cu găleata, nu altceva.

Sainte Beuve apără înr'o mână cu o spadă şi în cealaltă cu o... umbrelă!!! Martorii se grăbiră să spună că un asemenea procedeu nu era admis de codul duelului. Dar Sainte Beuve nu voi nici în ruptul capului să lepede umbrela din mână !

— Accept cu dragă inimă să fiu ucis, a spus el martorilor, dar nu vreau să mă facă ciuciulete ploaia !...

Vrând-nevrând, martorii trebură să cedeze şi Sainte Beuve se bătu în duel cu umbrela în mână....

Itry



O FIICA DENATURATA

— Ați înnebunit cu toții, răcnea conu Tase Țurcănescu, marele angrosist de piele, prin spațioasele-i apartamente.

— Generație tâmpită ca asta nici c'am mai văzut, dom'le. Să-i spânzuri de limbă, să-i bagi la scremator nu altceva...

Prea gospodina coană Zoița căuta să-l calmeze făcându-i semne disperate că sunt ferestrele deschise și aud alde Georgeștii.

— Taci Tase dragă, nu te mai enerva de pomană... așa e tineretul ăsta... e numai o toană a fetei și o să treacă

— Ce toană, care toană? Imi aduce tot felul de cerșetori și bagabonzi în casă... în casa mea... Ei bine, dar asta le întrece pe toate. Auzi dumneata, ginerelul lui Tase Țurcănescu, un jurnalist, un bagabond... un derbedeu... Asta e prea de tot. O împușc și pe ea și pe individul... Dă-mi bastonul...

— Auleu Tăsică, să nu bați fata...

— Las că nu moare...

Și furios, conu Tase se îndreptă cu

pași grei și amenințători spre odaia frumoasei sale fiice Lia.

E drept că domnișoara Lia era o extravagantă care colinda toată ziua, în Mercedes-ul ei, împrejurimile Capitalei. E drept că îi adusesse în repetate rânduri tot felul de nenorociți pentru a le da câte ceva din casă și că juca tot felul de farse tatălui ei... Tot drept e că se lăuda de trei săptămâni că se mărită cu un jurnalist... e drept... dar asta nu o împiedica de loc să nu-și lustruiească unghiile cu cea mai mare atenție.

— La loc papa, făcu ea la apariția rășboinică a furiosului său tată.

— Ascultă, fetițo, se rătoi conu Tase, până când o să mă faci de râs cu derbedeul ăla?

— Ușor papa... Derbedeul e un băiat foarte simpatic. Imi pare rău că nu Lai văzut... e atât de draguț... mai ales când strigă ediția specială.

— Lasă maimuțăriile... pe ce maidan șade?

— Nu șade pe maidan... Ziua vinde



— Fă în așa fel ca bărbatul tău să nu te recunoască!

— Fii pe pace; voi fi draguță cu el!

jurnale, iar noaptea doarme la ziarul „Lumina”.

— Așa? Lasă că-l învăț eu minte... Și cu aceasta conu Țurcănescu ieși trântind ușa amenințător.

După zece minute, mașina îl lăsă în fața ziarului cu pricina. Sui țanțos scările redacției și ceru să fie anunțat directorului.

Directorul, un tânăr elegant și simpatic, îi oferă un fotoliu și-l întrebă despre scopul vizitei sale.

— Sunt tatăl nenorocit al unei fiice denaturate, domnule director, începui Tase plângător și-și vărsă apoi tot focul ce-i ardea sufletul.

Directorul îl ascultă cu luare aminte.

— Și ce pot face eu pentru dumneavoastră? întrebă el.

— Am auzit că derbedeul doarme noaptea aici. Dați-l afară și pe urmă am eu grije să fie arestat pentru vagabondaj și trimis din Capitală, la dracu undeva, numai la fiică-mea nu.

— Doarme aici? Cum e numele lui?

— Mircea... Mircea Criteanu sau așa ceva...

— A, de Mircea e vorba? Eine domnul meu... voi face tot ce se va putea pentru a vă servi.

— Îți mulțumesc din suflet domnule... domnule...

— Poftiți, poate aveți nevoie de mine, zise directorul întinzându-i politicos carta sa de vizită.

Conu Tase privi cu dragoste cartonașul... făcu ochii mari... căscă gura și mai mare și leșină ca o domnișoară în brațele binefăcătorului său.

Pe parchet zâmbea ironic carta de vizită pe care se afla tipărit:

Mircea Criteanu

Directorul ziarului „Lumina”



Pronosticuri pentru moda de primă vară a anului 1940...



Dramă și comedie

Chestia s'a petrecut în împărăția Țarilor, pe vremea domniei împărătesei Ecaterina II-a. Un foarte bogat străin anume Suderland, era de mulți ani bancherul Curții imperiale și se bucura de o mare trecere pe lângă împărăteasă.

Intr'o dimineață a lunii Aprilie, Suderland fu vestit de servitori că locuința sa e înconjurată de polițiști și că prefectul poliției vrea să-i vorbească.

Prefectul poliției, Belieff, intră în odaia bancherului cu un aer consternat:

— Gospodin Suderland, spuse el, mă văd silit, cu mare părere de rău, să execut un ordin cu care am fost însărcinat de augusta mea suverană. Ordinul este de o severitate care mă miră și mă îngrozște în același timp, căci nu pot afla vina prin care ai stârnit invidia Majestății Sale.

— Dom'le prefect, răspunse banche-

rul, nici eu nu știu ce faptă rea am comis! Mirarea mea e tot atât de mare ca a d-tale! Dar, în fine, despre ce ordin este vorba?

— Imi lipsește curajul să vă spun.

— Am pierdut cumva încrederea M. părătesei?

— Și mai rău.

— E vorba să fiu expulzat?

— Mai rău!

— Mă trimite în surghiun în Siberia?

— Și mai rău!

— Ai primit porunca să mă biciuești în fața poporului?

— Mai rău!

— Ce poate fi mai rău? spuse bancherul izbucnind în plâns. E cumva viața mea în pericol? Nu cumva împărăteasa, atât de bună, de blândă, care-mi vorbea cu atâta politețe până acum două zile, are de gând să... Dar nu pot

crede așa ceva! Spune-mi ce a ordonat.

— Ei bine, gospodin, răspunse prefectul de poliție cu voce lamentabilă, augusta mea stăpână mi-a poruncit să vă împăiez !!!

— Să mă împăiez! mugi Suderland privind ca tâmpit la interlocutorul său. Se vede treaba că ți-ai pierdut mințile, ori împărăteasa pe ale ei! Vrei să săvârșești o asemenea barbarie?

— N'am ce face, ordinul e ordin și trebuie executat! Am cercat eu să murmur ceva, dar augusta mea stăpână mi-a răspuns furioasă:

— Nu uita, Belieff, că datoria d-tale este să execuți orice ordin fără murmur!

E cu neputință să descriu disperarea sârmanului om. Prefectul îi lăsă un răgaz de un sfert de ceas să-și pună lucrurile în regulă.

Cu ochii plini de lacrimi, Suderland rugă pe prefect să-l îngăduie să scrie împărătesei un bilet, spre a-i cere grațierea. Mișcat, prefectul cedă rugăminții, însărcinându-se să ducă chiar el epistola împărătesei. Eși dela bancher și, necutezând să se ducă la palat, se repezi la contele de Bruce, superiorul său. Acesta crezu că prefectul e nebun. Ii spuse să-l urmeze, și dădură fuga la Țarină. Contele îi explică totul. Auzind istorisirea, împărăteasa Ecaterina izbucni în râs:

— Vrea să împăieze pe bancherul Suderland! Doamne sfinte, prefectul și-a pierdut mințile! Dragă conte, dă fuga și ordonă prefectului să libereze imediat pe bancher. Și acum să-ți explic cum stau lucrurile. De câțiva ani, aveam un câine frumos la care țineam foarte mult și căruia ti dădusem numele Suderland, fiindcă îl căpătasem în dar de la un englez. Câinele a murit eri. Am ordonat prefectului Belieff să-l împăieze, și deoarece sta la gânduri i-am spus că ordinul e ordin și trebuie executat. Iată cheia enigmei.

Vă dați lesne seama de bucuria bancherului și de hazul care s'a făcut atunci când s'au aflat toate astea.



— Când m'am sculat și m'am ridicat în pat, hoțul fugea îngrozit.

— Da, se poate!

Conform certificatului eliberat de Ministerul Propagandei Naționale, Direcția Publicității, No. 2874 din 8 Aprilie 1940, această publicațiune a apărut regulat de la 6 Aprilie 1939 la 28 Martie 1940, în 52 numere, într'un tiraj total de 475.073 exemplare și o medie săptămânală de 8789 exemplare.

Veniturile și cheltuielile acestei publicațiuni sunt cuprinse în totalul veniturilor și cheltuielilor Soc. Anon. „Universul” al cărei Bilanț și Cont de Profit și Pierderi s'a publicat în ziarul „Universul” No. 100 de Joi 11 Aprilie 1940.

Autentice

SPIRIT SPORTIV ȘI UMANITATE.

Un biet om se aruncase în Tami-
sa spre a scăpa de mizerie și neva-
sta. O grămadă de gură cască, care se
adunaseră într-o clipă, urmăreau în-
frigurati peripețiile acestei băi în apa
tulbure și rece.

— Se ineacă !
— Nu se ineacă !
— Ba da !
— Ba nu !
— Pe zece lire că se ineacă !
— Pe douăzeci de lire că nu se
ineacă !

Și rămășagurile se incheiau pe o
scară întinsă.

În vremea asta, un barcagiu, roș-
covan și voinic se desprinsese dela țarm
și începuse să vâslească vârtos spre a
veni cât mai repede cu putință în a-
jutorul bietului om care părea că se
găsește la capătul puterilor. Lesne de
înțeles că treaba asta nu era de fel pe
placul celor ce-și băgaseră banii în
rămășaguri. Un strigăt general porni
de pe mal :

— Lasă-l în pace, omule, căci am
făcut rămășaguri pe pielea lui !

Auzind vorbele astea, barcagiul se
opri cu respect în vreme ce bietul om
se ducea la fund cu iuțeala unui
pietrol...

Sportivi, nu glumă, englezii ăștia,
dom'le...

CARE ESTE ORIGINA FRAC-ULUI ?

Origina frac-ului se datorește unei
întâmplări ciudate și aproape de ne-
crezut. Într-o seară de iarnă a anului
1786, un croitor parisian, Jean Fra-
cas, pleca de acasă spre a se duce la

o ceremonie. El se îmbrăcase cu hai-
ne care era atunci foarte la modă, un
fel de redingotă. Dar abia pusese pi-
ciorul în stradă că Fracas fu stropit
de sus până jos cu noroi de o trăs-
ură care trecea în goana cailor. Poa-
lele redingotei erau pline de glod.
Ce era de făcut? Fracas nu mai avea
alte haine la fel. Deodată, prin
cap îi trecu o licărire de geniu. Își
tăia repede părțile pătate ale redin-
gotei și tivii marginile. Atunci când
ajunse la locul unde se desfășura ce-
remonia, acest vestmânt stârni cu-
rizitatea generală, el plăcând foarte
mult celor de față.

A doua zi și în zilele ce urmară,
prin dughiana croitorului defilară o
sumedenie de mușterii care doreau
toți să aibe o haină la fel ca aceea
cu o parte din poale tăiate...

Vestmântul ăsta nou fu botezat la
început FRACAS, dela numele croi-
torului, apoi cu vremea el s'a schim-
bat în FRAC cum a rămas până în
zilele noastre !...

SARMAN PIETON !

— Sunteți rănit ? Pe semne, acci-
dent de automobil ! Mergeați prea re-
pede ?

— Nu ! Sunt pieton și mergeam
prea încet !...

MITICA...

— Bancherii nu-mi inspiră nici o
încredere, spunea Mitică unui prie-
ten. Iată pricina pentru care îmi țin
banii acasă !

— Păi, mă Mitică, procedând în
chipul ăsta, pierzi dobânda !

— Ba nu pierd nici o dobândă, căci
tot la trei luni adaug 6% la banii
mei !...



PUTEREA OBICEIULUI

Inspectorul de poliție se plimbă cu
logodnica sa !



PICTURA RASPANDITA

Două inși respectabili, amândoi pic-
tori, care se cunoscuseră cu prilejul
vernisaajului unei expoziții din sala „U-
niversului”, steteau la taifas. Unul din-
tre ei, care purta la gât o lavalieră bo-
gată și lucioasă, spunea celuilalt :

— În ceea ce mă privește, dragă co-
lega, pot spune că operele mele sunt
răspândite în tot Bucureștiul !

— Se vede treaba că aveți multe re-
lațiuni datorită cărora vă vindeți re-
pede tablourile !

— N'am relațiuni de loc !

— Atunci ?

— Eu sunt cel care pictez emblema
societății S. T. B. pe toate vagoanele
care sunt în circulație !...

PRONOSTIC FARA GREȘ

— Nene Costache !

— Ce este, mă Mitică ?

— Vrei m'neatale să-ți arăt un sistem
strașnic cu care să poți mineri câștigă-
torul fiecărei curse de cai ?

— Mai întrebi !

— Ei bine, dacă într-o cursă aleargă
șase cai. joacă pe toți șase; în chipul
ăsta ești sigur că nimerești pe câștigă-
tor !...

— Arde-te-ar mangelul de cara-
ghios !...



APARARE PASIVA

— Unde alergi așa, domnule Ionescu ?
— M'a chemat grabnic soacra mea până la ea !
— Și de ce ți-ai pus masca ?
— Păi soacră-mea e bolnavă de gripă !...





CARE DE CARE MAI ȘMECHER

Un student evreu scris o epistolă părinților săi, cerându-le un plus de 500 lei afară de pensia lunară ce-o căpăta dela ei. La sfârșitul epistolei adăugă următorul post-scriptum:

„In ultimul moment mi-a părut rău că v'am cerut banii ăștia. Am fugit după poștar, dar din păcate n'am isbit să-i mai ajung spre a-i lua inapoi scrisoarea !”.

Câteva zile după asta el căpăta dela tatăl său o epistolă scurtă:

„Nu trebuie să-ți faci inimă rea, băiatul tatii, că n'ai isbit să ajungi poștarul, căci noi n'am primit scrisoarea prin care ne ceri 500 lei! Se vede treaba că s'o fi rătăcit pe la poștă...”

FEL DE A VORBI

— Dom'le director, aș vrea să ocup locul colegului nostru Prescureanu care a murit.

— Personal, nu văd nici un inconvenient, dacă direcția cimitirului vrea să-ți îngăduie asta !...

S'A ÎNȘELAT

— Iancule, Marița bucatăreasa vrea să plece dela noi din serviciu din pricină că azi dimineață i-ai vorbit prea urit la telefon...

Pentru risipirea gândurilor rege.
CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR



NITĂ PITPALAC
la Londra
de C. Cosco
Prețul 40 Lei

— Doamne sfinte, Marița a fost la aparat! Crezusem că ești tu, Aglaio !...

PROASPAT IMBOGAȚITA

— Cum, dragă doamnă, n'aveți în casa asta arătoasă o sală de bae ?

— Nu, domnule.

— Dece ?

— Fiindcă mijloacele noastre bănești ne îngăduie să plecăm la mare în fiecare an !...

SOACRA

— Sărmana mea soacră a murit din pricina vinului !

— Era alcoolică în ultimul grad ?

— Ba nu putea suferi vinul !

— Atunci ?

— Să vezi : trecând într-o zi pe calea Moșilor, s'a rostogolit peste ea un butoi cu vin care a făcut-o terciu !...

LA ȘCOALA

— Ce este aia obiect transparent, Ionescu Alexandru ?

— Obiect transparent se spune unui lucru prin care se poate vedea.

— Chiar așa. Imi poți arăta tu un exemplu ?

— Da.

— O scară, dom'le profesor !...

LA SPIRITISTA

— Vreți să vă pun în legătură cu spiritul răposatei dv. neveste ?

— Aș vrea, dar cred c'o să răspundă foarte greu.

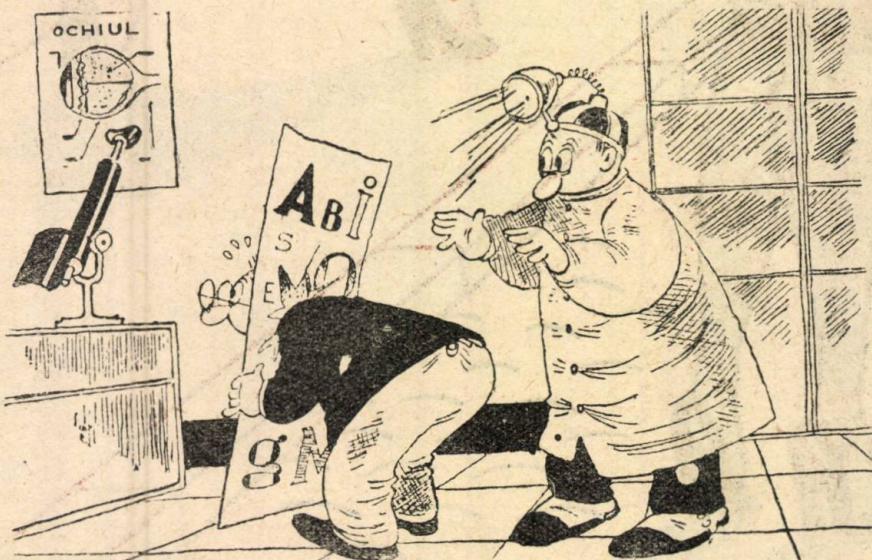
— Dece ?

— Fiindcă era de meserie telefonistă !...

DUEL

— Domnule Mitică, n'o să ne putem bate în duel, căci n'avem decât o spadă !

— Nu face nimic, o să ne batem pe rând !...



OCULISTUL. — Citește, dar nu atât de aproape !



VESELIA



INTRE ELE...

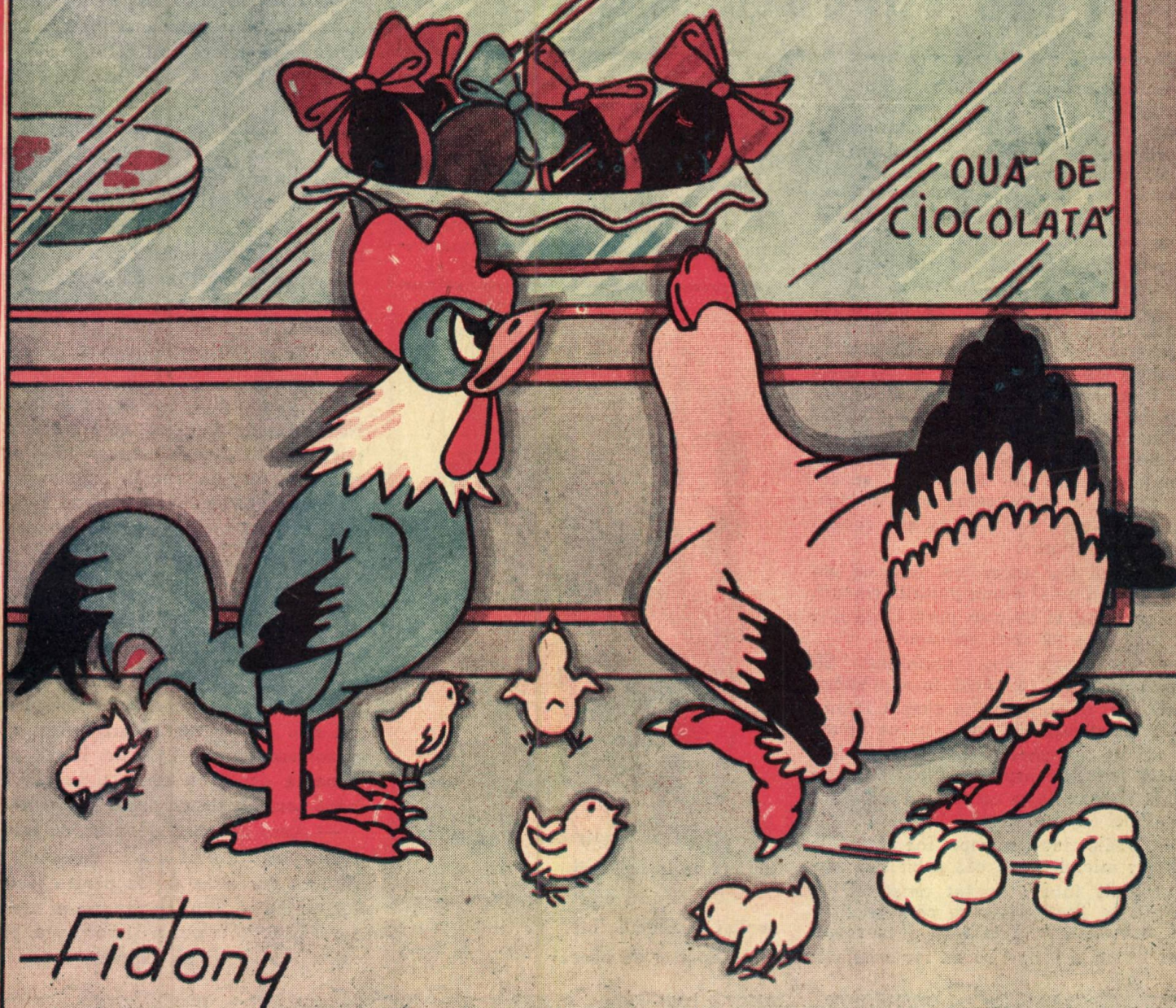
— O vezi pe Georgetta? Ce femeie perfidă! A vorbit cu Georgel, s'a logodit cu Costel iar la urmă s'a măritat cu Ionel...

Taxa postală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.494/325
FOTOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA)

VESELIA

DE PAȘTI

cofetărie



OUA DE
CIOCOLATA

Fidony

CLOȘCA — Dar ce fel de ouă sunt astea, așa negre?

COCOȘUL — Se cunaste că nu ești umblată... Sunt ouă făcute de găinele africane!..

PREȚUL LEI 5.—

"Cristos a înviat!"



Proprietar:

Soc. Anon. „Universul”, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat:

STELIAN POPESCU

Redactor responsabil:
CONSTANTIN COSCO

Inscrisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.

Redacția și Administrația:

București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

25 APRILIE

Fraze curente de Paști

— Sărbătoarea păcii? Poate pe vremuri, când civilizația nu dăduse încă roade. Astăzi patimile s'au multiplicat, iar răstignirea se face prin instrumente moderne de tortură: tunuri, mitraliere, avioane, tancuri, gaze, mine magnetice, blocadă și altele. În curând vom ajunge să regretăm fericitele timpuri ale cavernelor și binefăcătorul obscurantism al strămoșilor noștri preistorici.

— Incetul cu incetul se duc toate marile tradiții. Pe vremuri se spunea că omul trebuie să fie sătul de Crăciun și fudul de Paști. De Crăciun mi-am cheltuit toate economiile și-am scos-o la capăt, dar acum de Paști, m'am fudulit și eu cum am putut cu... diverse virtuți familiare: notele bune ale băiatului, talentele culinare ale nevastei și succesele mele la vânătoria din toamnă. Fiindcă — nu-i așa? — de alte fudulii nu putea fi vorba.

— Ca să fiu sincer, eu unul nu am ținut post. Postul e bun pentru șomeuri. Tot se plâng ei că n'au post. Dacă nici de data asta nu sunt mulțumiți...

— Anul ăsta ziua mutatului, Sf. Gheorghe adică, a căzut în săptămâna patimilor. Dacă n'ar fi o simplă întâmplare calendaristică, am putea spune că cei ce întocmesc calendarul au fost foarte fericiți inspirați. Fiindcă nicio dată nu pătimește cetățeanul mai mult ca atunci când se mută.

— Ouăle sunt scumpe foc, făina la fel, iar mielul costă cât ochii din cap. A trebuit totuși, ca tot creștinul, să petrec de Paști așa cum cere tradiția cu ouă roșii, miel la tavă și cozonac. Dar nu mă pot opri să nu fac socoteala

că banii aceștia ar fi fost deajuns altădată, pentru un banchet de două sute de tacâmuri, cu icre negre, șampanie și taraful respectiv de lăutari.

— Anul acesta am avut la masă toată familia, care s'a invitat la noi cu gândul nemărturisit de a face economie. Singur unchiul Aristide a venit ca în toți anii dela Târgoviște cu un miel și două da-



— Sper să petrecem Paștile împreună ca în toți anii.

— Ca în toți anii? Păi nu m'ați mai invitat niciodată.

— Tocmai de aceea!

migene de vin vechiu dela via lui. Ce să-ți spun? Nici dac'ar fi murit lăsându-ne toată averea moștenire nu ne-ar fi făcut o bucurie mai mare!

— Mi-e dor de o petrecere pascală la iarbă verde, ca altădată, cu tot tacâmul de amuzamente câmpenești. Pe vremuri nu puteam suferi scrânciobul, căci îmi făcea amețeală. Astăzi însă, când stau la block și sunt nevoit să urc și să cobor toată ziua cu ascensorul, cred că mi-ar place. Ce vrei, am antrenament, nu glumă!

— A venit primăvara. Dar nu e nici o bucurie. Vremea se menține tristă, întunecată. Plouă mereu și nu e chip să te desparți de palton. Să se fi răsvrătit natura împotriva vrăjmașiei oamenilor? Cine știe?

— Te-ai întrebat vreodată de ce se duc femeile la denii? Bine înțeles pentru ca să se roage. Dar mai e și altceva. Nevastă-mea, de pildă, care s'a dus cu regularitate la toate deniile, mi-a istorisit cum era îmbrăcată madam Vasilescu, ce pălărie purta madam Mogărdici, cum se închina nevasta percepturului și de ce culoare era taiorul farmacistei din mahala. De atunci sunt nevoit să ascult în fiecare zi cronica scandalooasă a întregului cartier. Și asta va ține o lună întreagă!

— Copiii de astăzi sunt infernali, domnule! Știi ce mi-a spus băiatul meu cel mic în Vinerea Mare? Ascultă și minunează-te: — Tăticule, ia-mă și pe mine la denii, că mămica nu m'a dus până acum la teatru decât la matineu.

— Anul ăsta mă gândesc cu jale la bieții copii. Mielul e atât de scump încât, nu vor avea arșice pentru jocurile lor obișnuite. Din fericire, pe ai mei i-a învățat nevasta poker și vor avea, bieții micuți, cu ce să se distreze.



O vacanță de Paști

Era în prima zi de Paști. Liniștita noastră casușă de la țară, tu invadată de veste de o ceață întreagă de prieteni. Erau opt, veniți cu mașina; opt înși cari credeau că ne puseseră și veneau să ne salveze de pucuseala singurătății noastre.

Eu și nevasta ne-am privit conșternați. Ce-i de făcut? Intenția lor era exacerbată, dar nu e mai puțin adevărat că ne strica toate socoteli. Venisem la țară de Paști ca să petrecem liniștiți o săptămână; departe de șgomotul orașului, de obagașii mondene, de cancanuri și toate celelalte pătusele citășine. Totuși, a trebuit să zămbim fericiți:

— Bine ați venit!

Prieteni aduceau în valizele lor ultimele bărteli. După ce au epuizat în cea mai mare parte stocul, unul din ei a propus un bridge.

Bob Colfescu zise:

— Cine își petrece serile jucând bridge, își dă singur un certificat de imbecilitate. Înseamnă să recunoști că nu știi să discuți și că numai bridge-ul te poate distra.

După ce spuse aceste cuvinte, făcu imediat cărțile și jocul ținu până la miezul nopții.

Când ne pregăteam să mergem la culcare, d-na Triceanu exclamă:

— Ce-ar fi să dansăm?

— Dansul, zise Steffi Coltofeanu cu desgust, nu este decât o transpirație cu muzică.

Și ca să ne-o dovedească, schiță câțiva pași de shimmy, iar ceilalți îl imitară.

În zori, rupți de oboseală, ne-am dus la culcare.

— Cum să facem să scăpăm de dânsii?

Nevastă-mea îmi zise că are o idee...

A doua zi de dimineață, prietenii noștri își făcuseră apariția odihniți și fericiți. Dormiseră bine, și erau gata s'o ia dela capăt.

În acest moment Marița își făcu apariția cu o tavă, pe care o lăsă să cadă în mijlocul salonului.

— Idioato!

Auzind această ofensă, servitoarea ne aruncă șorțul în obraz și ne făcu cunoscut că pleacă. Așa o învățase nevasta.

După acest incident, am sunat de vreo câteva ori. Dar nu veni nimeni. Nevasta se duse să vadă ce s'a întâmplat dar se reîntoarse emoționată:

— Au plecat!

— Cine?

— Toți servitorii. Ne-au lăsat baltă și au șters-o!

— Nu face nimic! zise Neșteanu. Ei vom înlocui noi.

— Da, da... sări și madam Triceanu.

I-am impiorat să nu iacă una ca asta. I-am rugat să ne lase în prada crudei noastre soarte, dar ei protestară..

Apoi, fără să mai discute, se repeziră înspre bucatărie, cu strigate saloauce, unul se pregăti să facă o supă, altul o triptură, iar femeile începură să facă cele necesare pentru prepararea unei maioneze.

Vasile Parepeanu îmbracă fracul meu și se transforma în maitre-d'hotel.

La masă, am primit o furturie plină de supă în brațe. Celelalte vase de porțelan au avut o soartă și mai tragică. Pe scurt, într-o oră serviciile de masă, de dessert și catea, au fost transformate în mii de bucați.

Seara am mâncat ceva rece, după care am dansat din nou. În zori, ne-am dus la culcare, ca și cu o zi înainte, frânți de oboseală.

— Trebuie să-i desgustăm! am zis eu nevastei.

A doua zi, i-am anunțat că e ziua unui prieten din împrejurimi și că trebuie să-i facem o vizită. La aceste cuvinte, au sărit cu toți:

— Mergem și noi!

Se înțelege că n'am mai insistat. Dar după amiază, am încercat alt șiretlic. Vremea era splendidă și am făcut tentativa de a le sugera o plimbare în mijlocul naturii.

— Priviți ce frumos e pe afară!

— Foarte frumos, răspunse Bob.

Și adăogă:

— E rândul tău să dai carte!

Situația devenise intolerabilă. Tre-

buia să sfârșească. După o săptămână, văzând că nu mai pleacă, ne-am chemat servitorii. De data aceasta ideea a fost a mea.

Bieții omeni au venit cu mutre pocăite. Așa cum le recomandasem — și și-au reluat ocupațiunile.

D-na Neșteanu zise:

— Acum când situația s'a îndreptat, ce-ar fi să plecăm și noi?

Am rămas cu respirația tăiată.

— Cum să vă mulțumim că ați acceptat să faceți pe servitorii?

Dar Bob, care are întotdeauna idei originale, exclamă:

— De fapt, așa e... Avem dreptul la un preaviz de opt zile.

— Da, așa este uzul! strigară ceilalți.

După care, unul din ei începu să facă cărțile, iar altul să cânte la piano, fără scrupule de astădată, căci știau că gazdele au scăpat de grija servitorilor și pot acum juca în voe bridge de dimineață până seara.



ECONOMIE

— Dece ai poțtit pe bătrânul Iancu la masa de Paști, când avem oaspeți sărăini? Știi bine că mănâncă într'un chin care-ți face scârbă...

— Tocmai d'asta l'am poțtit, ca să le tae oaspeților poțta de mănăcare!...



Sub MASA

Copiii ne sunt superiori din punct de vedere moral. Sper că această mică povestire, al cărei erou este Toto, un băiețel de o șchioapă, va izbuti să dovedească această afirmație.

N'am putea spune ce i-a venit ștren-garului să se strecoare sub masă, dar fapt este că așa a făcut. În timp ce oamenii mari se așezau stângaci în jurul mesei, încărcată copios cu tot ce se mănâncă de Paști, Toto, manevrând cu îndemănare printr-o pădure de picioare nemăsurat de lungi, față de înălțimea lui, s'a vârit dedesubt cu calul său, cu o jumătate de ou de lemn și cu o felie de cozonac începută...

El și-a așezat proviziile lângă calul taciturn și a început să observe.

Ce bine e sub masă. Din dușumeaua proaspăt spălată, pe care oaspeții nu au avut încă timpul s'o murdărească, emană o agreabilă umiditate.

Ce de picioare ! Toto numără până la cinci, dar se încurcă. Credeți că e atât de ușor ?

Picioarele mătușei îi atrage mai întâi atenția : sunt încălțate cu papuci brodați enormi, probabil din cauza reumatismelor. Toto sgârie ușor cu unghia, una din florile brodate pe pauci. Picioarul face o mișcare și Toto retrage degetul.

Apoi mănâncă lenevos cozonacul, după ce mai întâi oferă și calului o firimitură. Deodată, atenția îi este atrasă de manevra ciudată a unui pantof de lac.

Picioarul încălțat cu această gheată elegantă rămase la început liniștit. Apoi tresări subit și începu să se agite cu băgare de seamă, ridicând din când în când vârful, ca un șarpe care caută pradă...

Toto își aruncă ochii în stânga și observă că aceste manevre serpentine ținteau două picioare minuscule încălțate cu pantofi albaștri brodați cu aur.

Miciile picioare se întindeau liniștite și, fără să presimțită primejdia, băteau măsura cu tocul.

Poalele de culoare închisă ale rochiei se ridicară descoperind un picior grasuț, învăluit cu ciorapi de culoarea razelor de soare.

Dar toate aceste lucruri — atrăgătoare pentru un cunoscător — nu-l interesau pe candidul Toto.

Dimpotrivă, atențiunea sa era absorbită de zig-zagurile misterioase și amenințătoare ale pantofilor de lac.

Pantoful de lac, în mișcarea-i de rotație, izbuti în fine să ajungă până la vârful pantofului *bleu-ciel*, dar după prima luare de contact se retrase neliniștit. Care va fi reacțiunea ? O palmă ? Două ? Trei ?

Micul picior albastru, în contact cu pantoful de lac, tresări și înțat, făcând o ușoară mișcare de retragere.

Dar pantoful de lac cu apucături ne-onestе, ridică brusc vârful în sus și luă hotărât ofensiva.

Toto nu era un cenzor, dar pantoful albastru, atât de frumos brodat, îi plăcea și nu ar fi vrut pentru nimic în lume să fie murdărit sau sgâriat.

De aceea folosi o tactică foarte îndemnată : substitui micului pantof albastru, botul propriului său cal și dădu cu el o

lovitură energică obraznicului pantof de lac.

Ar fi fost interesant de văzut mișcările îngâmfatului pantof de lac. El începu să se agite cu desinvoltură în jurul bietului cal resemnat, ca un uliu în jurul pradei sale.

Tovarășul său îi veni în ajutor și începură ambii să strângă și să apese capul imposibilului animal de lemn.

Temându-se pentru viața credinciosului său prieten, Toto îl smulse din strânsoarea barbară și îl așeză la distanță respectabilă. Dar fiindcă gâtul calului era zdrălit, Toto recurse la represalii : scupă adică pe vârful pantofului de lac.

În cele din urmă, necioplitul fu nevoit să bată în retragere, fără să-și poată satisface poftele misterioase.

Din stânga, o mână se strecură sub fața de masă și goli pe furis un pahar de vin.

Toto se culcă pe podea, se târi până la băltoacă și gustă dulce dar tare. Îi dădu să guste și calului explicându-i.

— Au băut mai mult decât trebuia și acum varsă vinul sub masă.

De fapt, festinul era pe sfârșite. Câteva scaune se mișcară din loc și sub masă se făcu un mare gol.

Toto începu să tragă cu urechea la cele ce se vorbeau.

— Dacă ești obosit, spunea mama sa, întinde-te pe divan. Nu te va deranja nimeni. Noi trecem în salon.

— Da... dar e nepoliticos.

— Nu face nimic.

— Ba da...



— Mă gândesc cu regret la ouăle roșii ale Paștilor copilăriei mele...

— Și eu mă gândesc la o găină friptă pentru Paștile nostru de acum!

— Ba nu... Așa e la chef !

— V'am spus eu că nu trebuie să amestecăm. Berea și cu Madera nu merg bine la un loc.

— Ascultă-mă pe mine. Dormi puțin și te vei simți mai bine. Mă duc să-ți trimis o pernă cu servitoarea.

Sgomotul de picioare încetă. Apoi se auzi o altă conversație.

— Conița vă trimite o pernă.

— Dă-o încoace.

— V'am dat-o ! Am pus-o pe divan.

— Nu ! Vino aici lângă mine.

— De ce ?

— Așa !

— Nu se poate. Mai bine culcați-vă. De-abia vă țineți pe picioare.

— Eu ? Imi pare rău. Stai să-ți dovedesc...

— Astămpără-te, conașule ! Ce te-a apucat ? Stai binișor, că vine cineva !

Judecând după tonul servitoarei, se părea că e nemulțumită. Lui Toto îi veni ideea de a speria pe mosafirul pliticos.

El luă calul și îl trânti de pământ.

— Auzi ! vine cineva. Lasă-mă să plec ! Și servitoarea fugi trântind ușa.

Mosafirul se apropie de masă, reflectând cu glas tare :

— Hm ! Ce-ar fi să șterpelesc o sticlă de coniac ? Uite și o cutie de sardele neîncepută. Le iau pe amândouă.

Deodată simți că-l atinge cineva la picior. El lăsă să cadă sardelele și făcu un salt înapoi. Trântit pe divan, văzu cu groază pe cineva eșind de sub masă.

— De unde vii, drace ?

— De sub masă.

— Ce faci acolo ?

— Nimic. Mă odihnesc.

Și, deodată, amintindu-și și regulile buneî cuvințe, Toto zise :

— Cristos a înviat.

— Adevărat... De ce nu te-ai culcat până acum ?

— Nu mi-e somn.

Și fiindcă mosafirul nu mai spunea nimic, Toto întrețină discuția :

— Cozonacul de anul acesta e foarte bun.

— Ei și ?

— Mie nu-mi e frică să trec prin camere, deși nu sunt luminate.

— Ascultă, picuile ! Știi că eu am tăiat capul unui băiat mic ?

— Era rău ? întrebă Toto îngrozit.

— Da. Așa ca tine ! răspunse oaspetele cu ochii la sticla de coniac.

Undeva departe se auzi glasul mamei lui Toto. Acesta încurajat, căuta să îmblânzească pe beliciosul mosafir.

— Vrei cozonac ?

— Nu. Vreau să te mănânc pe tine.

Vino încoace să te devorez !

În acest moment, mama lui Toto intră în cameră.

— Unde ești Toto ?

— Mămico ! ună Toto și se refugie în brațele sale.

— Tocmai vorbeam cu băiețelul dvs. stimată doamnă. Ce copil încântător ! Și cât e de desghetat !

— Te-a împiedicat să dormi ? Te rog nu te jena de mine. Nu fac decât să strâng masa și plec imediat. Până atunci te poți odihni.

— De ce strângeți masa ? La ce bun ?

— O ! Spre seară o întindem iară.

Invitatul dezamăgit se întinse pe divan oftând :

— Diavol împielit ! Din cauza lui am pierdut o sticlă de coniac.



Un dar de PAȘTI

Năstase și Matei, doi modești uși-
șieri dela cooperativa de comerț „Ali-
mentara“, stăteau de vorbă la un pă-
hăruț cu vin, în săptămâna Paștilor.

— Mă Năstase, io aș fi dă părere
c'ar trebui să mulțămim șefului nos-
tru fiindcă ne-a sporit lefile cu câte
două sute de lei la lună!

— Și io's de aceeaș părere.

— Zic să-i facem un dar, un cadou,
care să nu ne coste prea mulți golo-
gani, ca semn dă recunoștea!

— Ai vreun gând și ce anume?

— Deoarece vin Paștile, cred că ar
fi bine să-i ducem câte un coș cu ouă!

— Cu ouă roșii?

— Nu. Neroșite și nefierte: poate
face din ele ce vrea, jumări ori prăji-
turi...

— Eu îi dăruie o sută dă ouă!

— Eu tot o sută.

— Cât se vând bucata?

— Doui lei.

— Fain.

— În Sâmbăta Paștilor îi ducem
ouăle ca să se poată folosi de ele în
zilele de Paști.

— Bine.

Făcură cum vorbiră și în ajunul Paș-
tilor, Năstase și Matei, cu două coșuri
cu ouă sub braț, porniră spre casa șe-
fului lor. Servitorul îi întâmpină cu ră-
ceală:

— Ce vreți?

— Am adus cevașilea pentru don'
șef! Putem să vorbim cu 'mnealui?

— Da.

Servitorul îi introduse în sufrage-
ria șefului soc. „Alimentara“. Șeful se-
dea supărat într'un fotoliu. Avea și de
ce să fie în toane rele. Nevasta îi fu-
gise cu cel mai bun prieten, soacra
zăcea bolnavă de gălbănare, unul din
copii își scrântise un picior, servitoa-
rea pierduse 1000 lei, banii de coșniță
pentru o săptămână; de cu noapte i
se aprinse coșul, și ca o încoronare
a acestor nenorociri, el fusese demis
din fruntea societății și trimis în jude-
cata tribunalului din pricină că se pre-
tase la o potlogărie cu niște ouă. Vân-
duse un vagon de ouă de două ori, în-
sușindu-și valoarea lor.

— Don' șef, începu Năstase, ne-am
gânditără dă sfintele Paști să vă a-
ducem ca dar din partea noastră câte
un coș dă ouă, da albe, poate aveți
trebuință să faceți din ele cozonaci ori
jumări....

Șeful văzu numai decât în darul ăsta
o aluzie directă la potlogăria cu ouăle
pentru care trebuie să dea socoteală
în fața judecăței, afacere din pricina
căreia își pierduse și slujba.

Sărind furios din fotoliu, el se răsti

cu o voce tunătoare la cei doi uși-
șieri înlemniți:

— Eșiți afară blestemaților!

Năuciți, Năstase și Matei, care între
timp scosese ouăle pe o masă, își
luară picioarele la spinare...

— Păcătoșii își bat joc de mine!
mormăi șeful.

— Pavele, strigă el.

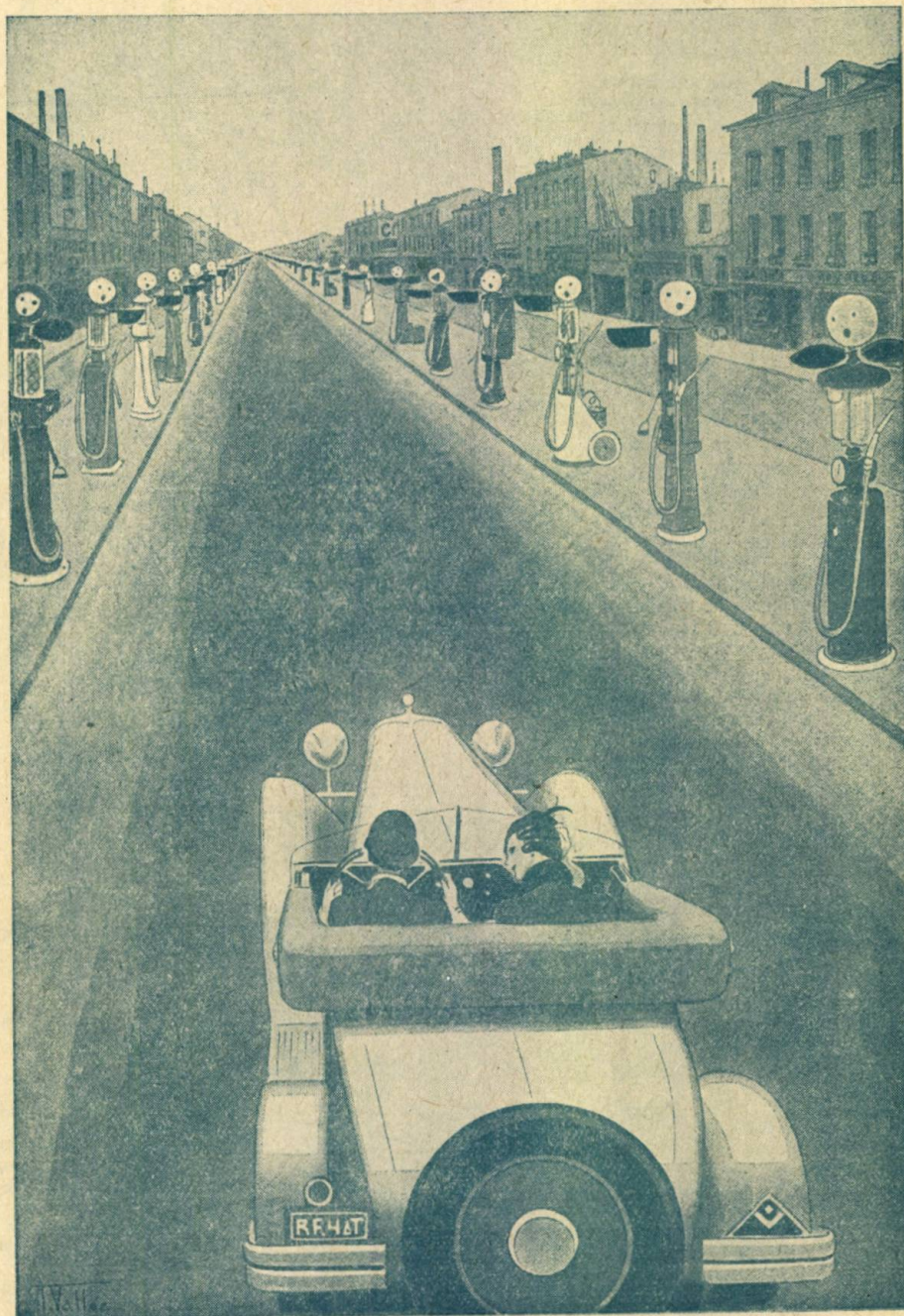
Servitorul se ivi în cadrul ușei.

— Repede Pavele, să eșim în bal-
con și să aruncăm cu ouăle astea în ca-
petele celor doi mizerabili care și-au
îngăduit să-și bată joc de mine chiar în
casa mea!

Pavel, supus, ascultă de ordinul dat.
Ieșiră amândoi în balcon și începură
să bombardeze cu ouă pe cei doi u-
șieri. Ouăle se spărgeau în capetele lor,
iar gălbenușul și albușul curgeau gâr-
lă dealungul hainelor.

Resemnat, Matei spuse lui Năstase:

— Bun gând avuseși, Năstase, când
spuseși să nu fierbem ouăle! De nu fă-
ceau așa, capetele noastre ar fi acum
pline de cucuie!...



PLECAREA ÎN VACANȚA PAȘTILOR

Obsesie



Urări de sărbători

Trece săptămâna mare,
Cu sutari și cu miare.
Cozonacii s'au gătat
Și-s acuma de mâncat.
Hai Hristos a înviat !

Toată lumea-i fericită,
Și mănâncă mulțumită,
Ouă roșii colorate,
Sănătate !

Pe-unde mergi, pe-und' te duci,
Curge vinul pe uluci.
Numai ouă 'ncondeiate
Și cucoane rimelate...

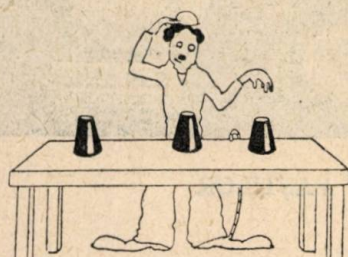
Cetățeni cu mic cu mare,
Vin de-ți fac câte-o urare,
De-s poftiți sau nepoftiți,
De-i inviți sau nu-i inviți.

Iată vine perceptorul,
Știe 'el că îi duci dorul.
Hristos a înviat !
Și de nu e cu bănat,
Vă rog cetățeni fărtați,
Faceți bine și-achitați,
Taxele de sărbători,
Să nu viu de nouă ori

Dacă nu'nțelegeți vorba,
Apoi vă venim cu toba.
De vă vindem: bidineaua,
Șifonera și salteaaua,
Țoalele și gramofonul,
Masa, ceasul și bastonul,
Fructiera, narghileaaua,
Tingirica și căteaua,
Peștele din saramură,
Pasta de spălat în gură,
Etajera și galoșul,
Rața, gâsca și cocoșul,
Castraveții din borcane,
Gaura din macaroane,
Cozonacii, prăjitura
Și faianța cu friptura,
Oule și furculița,
Torta dela tanti Mița,
Pasca dela mama mare,
Și papucii din picioare,
Frânchi din bățatură,
Dinții auriți din gură.

Așa dară inviați,
Taxele de le-achitați,
Cu monede sunătoare,
Sau cu bonuri de'nzestrare.
Eu cu suflet împăcat
Zic : Hristos a înviat !

Crainicul Rovin



Denie

Antologia umorului

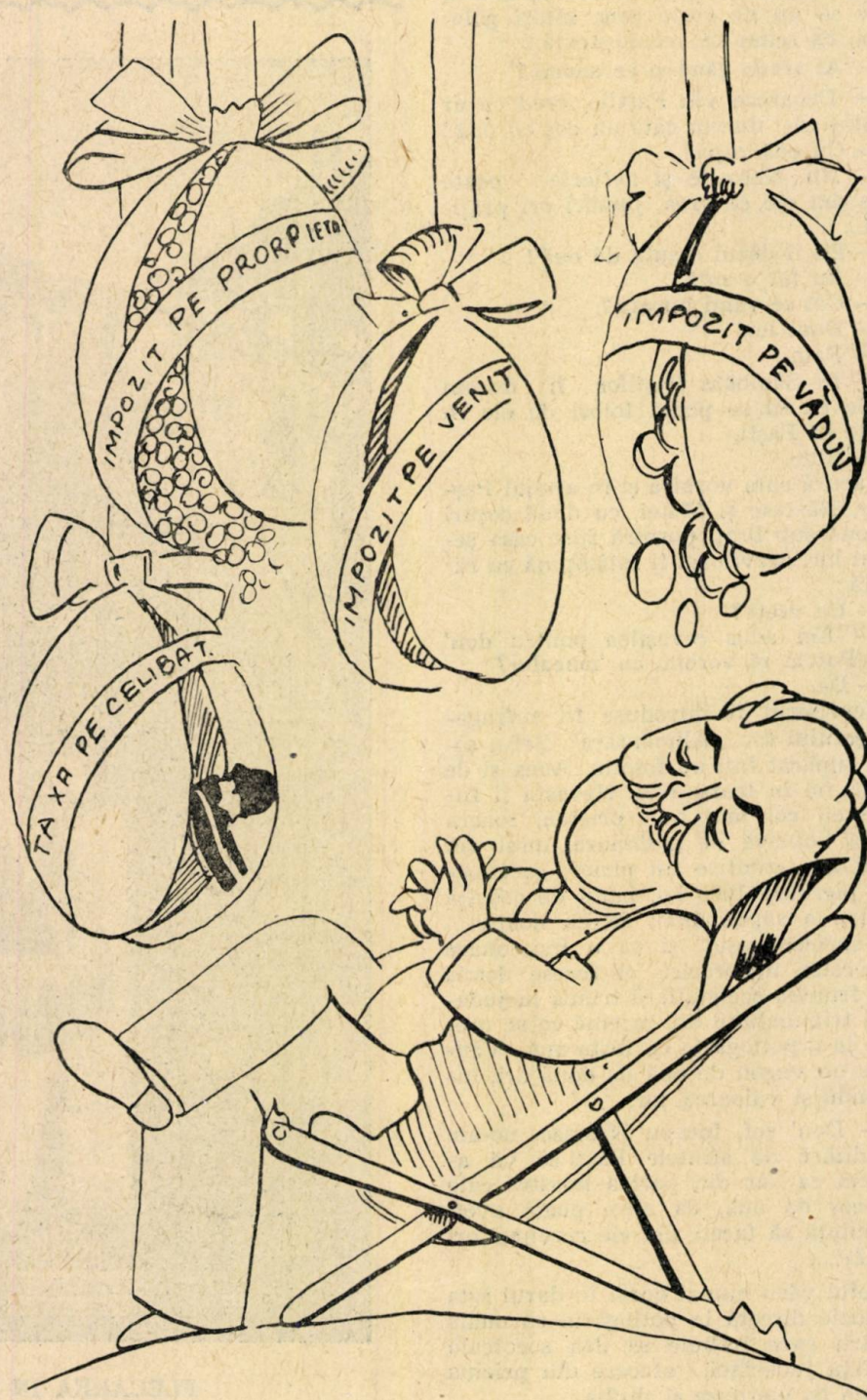
de George Ranetti

Câteva babe 'ngenunchiate,
Un cântăreț duhnind a spirt,
Mironosițe 'nzorzonate
Un grup de amatori de „flirt”.

Un ofițer unei cucoane
Furiș strecoară-un bilețel;
Pupând prea sfintele icoane
Ea-și zice: — Ah! de ar fi el!

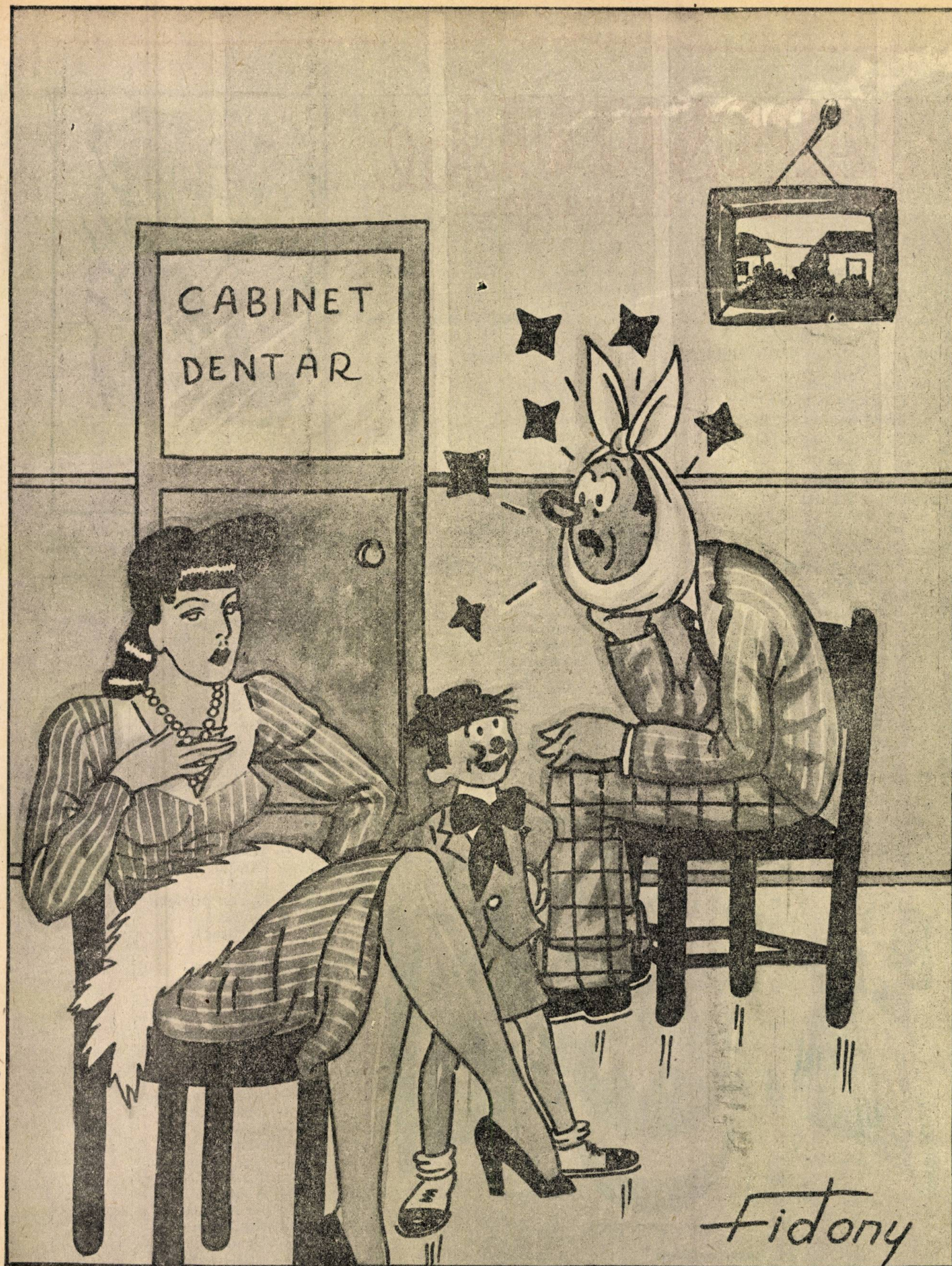
Altă cucernică creștină,
Plecând în jos smeriții ochi,
Complimentează pe-o vecină
Pentru croiala unei rochi.

...Și-un Christ de lemn vopsit, pe cruce,
Pare-un strein în acest loc,
Privind norodul ce se duce
La denii, ca la „five o'clock”...



SURPRIZA DE PAȘTI A CELIBATAR ULUI





LA DENTIST

COPILUL. — Uite mamă, domnul acest a s'a deghizat în ou de Paști!...



RAPOSATUL

Quet lacrimoşu.

Niță. — Ce durere!
 Ghiță. — Ce nenorocire!
 Niță. — Ce pierdere!
 Ghiță. — Ce gol!
 Niță. — E cu puțință?
 Ghiță. — Nu poate fi adevărat!
 N. — La vârsta lui!
 G. — Atât de tânăr!
 N. — Niciodată bolnav!
 G. — Sănătos...
 N. — ...tun!
 G. — Robust!
 N. — Ca un brad!
 G. — Ca un stejar!
 Amândoi. — S'a dus!
 N. — Ah! viața!
 G. — Ah! moartea!
 N. — Ce viitor!
 G. — Totul îi surădea!
 N. — Ce însușiri!
 G. — Toate calitățile!
 N. — Bun la suflet!
 G. — Un caracter!
 N. — Nici un dușman!
 G. — Nici unul!
 N. — Iubit de toți!
 G. — Chiar de nevastă-sa!
 N. — Lucru rar!
 G. — Foarte rar!
 N. — Extrem de rar!
 G. — Unic!
 N. — Și s'a sfârșit!

G. — Vai!
 N. — Du-l...
 G. — ...du-l...
 N. — Că de viață e sătul! Bărbat bun!
 G. — Iși iubea nevastă
 N. — O răsfăța!
 G. — O îngrijea!
 N. — O iubea!
 G. — Bun tată!
 N. — Indulgent!
 G. — Binevoitor!
 N. — Iubitor!
 G. — Nu tiran...
 N. — Și s'a sfârșit!
 G. — Bun prieten!
 N. — Nu știa să refuze!
 G. — Obliga pe toți!
 N. — La dispoziția prietenilor.
 G. — Ce inimă!
 N. — Rară!
 G. — Rarisimă!
 N. — Credincios.
 G. — Sincer!
 N. — Devotat!
 G. — O perlă!
 N. — O comoară!
 G. — Și s'a dus!
 N. — Ah! viața!
 G. — Ah! moartea. (Pauză).
 N. — Era ceva cam ciudat!
 G. — Adevărat... Cam bizar!



— Dacă te întreabă cineva ce ai pățit, poți spune că ai ciocnit ouă de Paști!

N. — Avea unele ciudățenii...
 G. — Cam multe...
 N. — Puțin maniac!
 G. — Da, da...
 N. — Și susceptibil!
 G. — Prea!
 N. — De fapt...
 G. — Ce?
 N. — Nu l-am cunoscut de aproape!
 G. — Nici eu.
 N. — Se spunea că...
 G. — Nu prea era cușer...
 N. — Iși bătea nevasta!
 G. — Și eu am auzit.
 N. — Aspru cu copiii...
 G. — Da...
 N. — Rămâne 'ntre noi?
 G. — Parol!
 N. — Rău cu prietenii.
 G. — Invidios...
 N. — Plicticos!
 G. — Gelos!
 N. — Morocănos!
 N. — Anecdote...
 G. — tâmpite...
 N. — Bine că l-a luat...
 G. — ...Dumnezeu.
 N. — În fond...
 G. — ...băiat bun.
 G. — Doar ca fizic...
 G. — ...cam caraghios...
 N. — Imbătrânit...
 G. — Uzat.
 N. — Femeile...
 G. — Noptile pierdute.
 N. — Insfârșit...
 G. — A murit!
 N. — De mortuis...
 G. — Nihil sine deo!
 N. — Dumnezeu...
 G. — ...Să-l ierte.
 Amândoi. — Amin.

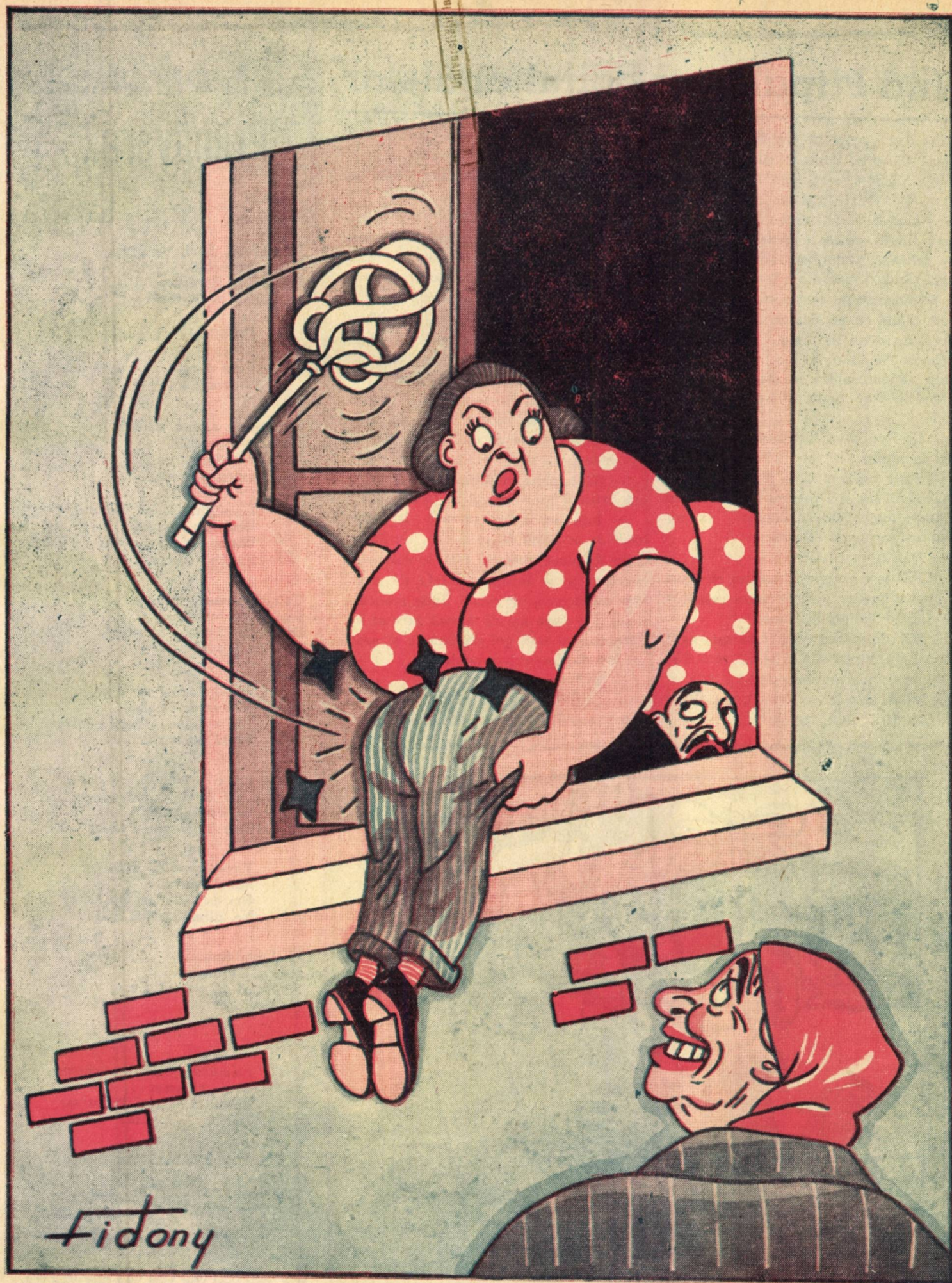
Virgiliu Slăvescu



OUL SURPRIZA

— Ați văzut surpriză?
 — Ce surpriză? În ou nu era nimic.
 — Da, dar oul e făcut din ciocolată purgativă.





— Așa de dimineață te-ai apucat de treabă, vecină ?

— Ce să fac dragă, e Săptămâna mare și trebuie să mai scutur puțin puricii, căci prea s'au înmulțit...

Niță Pitpalac și boitul ouălelor

Cazul s'a petrecut eri, în săptămâna mare. Când să coboare dâmbul de pe strada Uranus, cam prin fața Arsenalului, Nea Niță Pitpalac se întâlnește cu Năică Itidentu. Nea Niță era în mare ținută, adică : borsalină de prima calitate, veston din șeviot, croit la două rânduri, pantaloni largi ca o fustă de femeie, ghete negre cu gumilastric și pe mână cu un baston de „bambus” făcut din lemn de cireș.

Năică Itidentu era în uniforma de toate zilele, adică în stare de lucru. Chipul lui Nae vădea că-l paște o mare ciudă.

— Ce-i cu tine, Năică, dă ești ca un rom la mutră ?

— Sânt supărat, Nea Niță, dânc pri-cina boelii dă ouă pentru Paști. Căutai în toate dughenele dă băcâni, dar nu găsi neam roșeală dă ouă.

— Dânc ce pricină ?

— Păi toți negustorii subțin că lipsa la apel a boelii este din cauza resbelu-lui dântre Talieni și Nemți !

— Mă, da gâlmă neoperată mai ești! Nemții nu luptă cu Talienii, căci Talienii au rămas nație neutră !

— Da cu cine luptă Nemții, nea Niță ?

— Cu Germanii, fletule !

— Da Inglezii dă peste Canalul Mă-necii, nea Niță ?

— Inglezii, mă frati-miu, luptă cu Marea Britanie...

— Nu luptă cu tunuri ?

— Ba cu tunuri, arioplane care sboară pă sus și cu submarinuri care merg ca mitropolitanul dânc Paris, pă sub apă și nămol...

— Bine că m'ai dumerit, nea Niță ! Cum se cunoaște că m'neaetala citești toate gazeturile ! Da aci spune-mi dă unde să fac io rost dă boele roșii ?

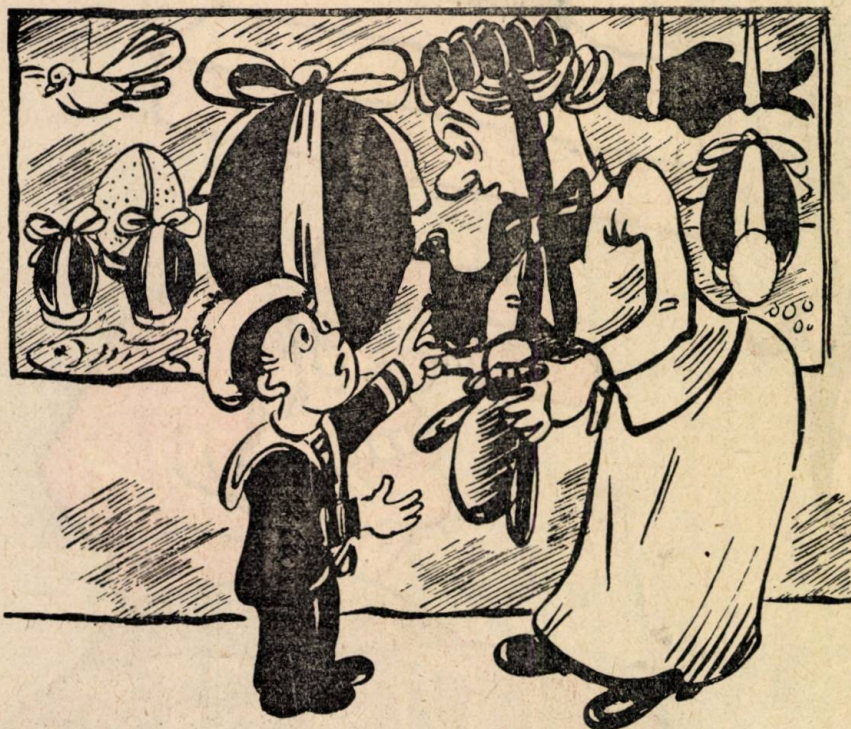
— Mă Năică, îți recomand un sistem fain ca să roșești câte ouă vrei, fără multă bătae dă dovleac și fără să te coste prea mulți crețari.

— Sânt numai urechi, nea Niță. Aide, dă drumul mai repede la patifon !

— Iată ce trebuie să faci: iei ouăle care ai de gând să le boești, le fierbi cum îți place, moi ori tari, le scoți dânc fiertură și le întinzi pă fața dă masă dânc sufragerie ori odaia unde mâncați. Faci rost după aia dă o poză care să în-fățoseze un nud gol dă femeie și arăți poza asta desuchiată ouălor...

— Și ?

— Și dă rușine, ouăle se fac roșii ca para focului dânc soba dă tiracotă !...



— Mămico, ași vrea peștele, oul și găina aceea de ciocolată !

— Uite un leu și cumpără-ți tot ce vrei !



Primăvară...

Primăvară, flori, verdeață,
Soare berechet,
Ghiocci la florărese...
— Poitiți un buchet !

Ciripit de păsărele,
Modă, rochii noi,
Fete numai... una și-una
Tinerețe'n toi !...

Zumzet de albine, cântec,
Fluturi, cer senin,
Ferițiți aceia cari-s
Cu stomacul... plin.

Cișmigi, Șosea, Bufetul.
Bone cu... copii,
Bănci pe care dorm... poeții,
Făcând poezii.

Cale, Bulevard, Băneasa,
Don juani, chibiți,
Dame cu căței... în brațe,
Tipi apelpisiți !

Albul florilor de vișin,
Mauve de liliac...
Viață dulce... cum e mierea,
Viață de burlac !...

Peste tot e veselie
Muzică de dans,
Dragoste, cochetărie
Și parfum... „Douce France”.

Firea toată ne surăde,
Mie, ție, lui,
Ori de câte ori pe aleie
Ne plimbăm hai-hui !...

Urzicele tinerele,
Prima trufanda...
Aventuri în Parcul Carol
Și etcetera !...

Primăvară, flori, verdeață
Vraje și amor...
Pardesiu bătrân, ancesu,
Hai la... croitor !

...Nu te mai impacenta
Stai te rog nițel,
C'ai mai fost... întors odată,
Dacă nu mă'nșell !

Gh. Petrache



veselia

Sugestie

de ALPAHASE ALLAIS

11

În salonul Grabardon-ilor, bărbații refugiați departe de pian, fumau țigări aromitoare vorbind despre necunoscut și inexplicabil. Conversația trecea dela spiritism și hipnotism la sugestie.

Rotofeiul domn Sorbetiere adoptă un aer important și rosti cu hotărâre:

— Eu, dragii mei, posed un dar de fascinație care-mi îngăduie să am asupra femeilor o putere mai mult decât absolută. Nici una nu poate rezista dorințelor și fanteziilor mele.

— Nu prea credem asta! replicară câțiva domni dintre cei de față.

Sorbetiere fulgeră pe neîncredători cu o privire plină de dispreț, apoi continuă:

— Fac rămășag că-s în stare să oblig, doar cu ajutorul fluidului meu magnetic, pe frumoasa doamnă Cucufa să rămână în costumul Evei!..

Se auzi în cor de protestări neîncrezătoare.

— Nu numai atât, reluă Sorbetiere. Docil supusă influenței mele oculte, frumoasa domnișoară Renoir, acest înger virtuos, se va despuia de asemenea.

Rămășagul fu încheiat imediat. Sorbetiere se îndreptă încet spre doamna Cucufa, se plecă asupra umerilor ei goi murmurând nu știu ce proză magică.

Toți oaspeții văzură pe doamna Cucufa tresărind, roșind și retrăgându-se repede într-o mică odăiță care servea de vestiar. Foarte liniștit, Sorbetiere scoase ceasul din vestă și spuse:

— Cucufa asta e o femeie vioaie și nervoasă! Două minute îi sunt de ajuns... Domnilor, haide să ne încredințăm de puterea fluidului meu!

Și încet, el împinse ușa vestiarului.

urmat de oaspeți. Un strigăt de jenă și de spaimă se auzi. Doamna Cucufa era în costumul Evei!

Sorbetiere simulă o mare mirare și se retrase murmurând câteva scuze.

— Ei bine, declară el cu o voce mulțumită! Datorită fluidului meu fără pereche, veți avea acum ocazia s'o vedeți pe domnișoara Renoir în acelaș sumar costum!

După ce rosti vorbele astea, Sorbetiere, surâzător, se apropie de a doua victimă și, așezându-se în spatele ei, șopti nu știu ce.

La fel cum făcuse madam Cucufa, virtuoașă ducă Renoir tresări și roși. Cu pași iuți, se îndreptă spre vestiar.

Infernalul Sorbetiere își reluase rolul de cronometror:

— Doar trei minute, domnilor, apoi vom vedea pe domnișoara Renoir goală puscă.

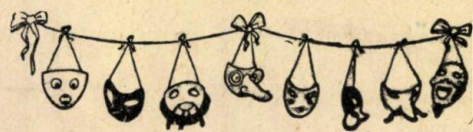
Și chiar așa era, frumoasa și virtuoașă ducă Renoir se afla în acelaș sumar costum ca doamna Cucufa. Sorbetiere jubila în mijlocul domnilor care-l rugau să le destăinuie și lor secretul puterii sale magnetice:

— Ce fraze magnetice roștiți? Vorbiți, puternice magician!

Fără să scoată o vorbă, Sorbetiere își bombă pieptul și începu să se scotocească prin buzunare căutându-și o batistă. Făcând treaba asta, el scoase fără să vrea din buzunar filtrul misterios, obiectul care obliga pe femei să se despoaie la moment! Era o mică cutioară rotundă pe care erau scrise trei cuvinte:

Praf de scărpinat!..

Trad. de TRIF.



Cu picioarele în apă rece

Banii sunt cei mai răi sfătuitori ai femeii.

În orice individ sunt trei oameni: omul care crede că este; omul care ar vrea să fie, și omul care este cu ade-vărat! Pe acesta din urmă omul aproape nu-l bagă în seamă!

Calomnia e la fel ca viespea care te supără și împotriva căreia nu trebuie să faci nici o mișcare, decât dacă ești sigur c'o vei ucide altminteri se întoarce împotriva ta mai înverșunată ca totdeauna.

Prima vorbă a unei femei care s'a îmbrăcat spre a se duce la teatru, e să întrebe pe cei ce o înconjoară:

— Cum găsiți că-mi stă rochia?

„Orice om trebuie să se vadă cu ochii vecinului său...”

De vreți să nu rădă femeile de dv., nu râdeți nici dv. de ele!

Încăpățânarea e soră bună cu lenevia!

Politețe înseamnă să vorbești și să te gândești numai la lucruri cinstite și delicate.

Flacăra luminează mai mult pentru alții decât pentru ea! De ce n'am face și noi așa?

În mecanismul unei societăți, nu există nici un resort nefolositor.

Cu cât se supără mai ușor o femeie, cu atât se împacă mai ușor.

Humorul nu este altceva decât bucuria experienței.

Omul care râde nu poate fi decât bun la suflet.

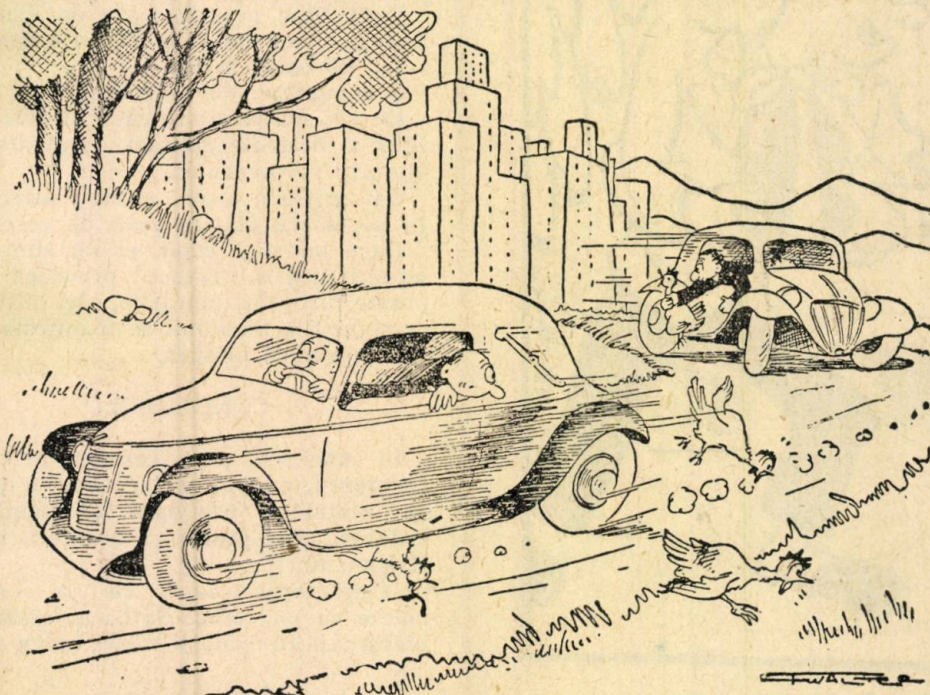
Seninătatea care vine din suflet e un dar. Liniștea care vine din caracter, e o virtute.

Admiteți pe femei vorbind despre orice fel de lucruri, dar feriți-vă să fiți de părerea lor.

O inimă egoistă nu poate scăpa cu nici un chip chinurilor plictiselii.

Trebue să înveți dela femeie să suporti femeia!

Ascultă de o mie de ori și nu vorbi decât odată!



LA CHICAGO

Șeful gangsterilor. — Oprește, oprește! Nu e poliția. E Samuel care strânge toate păsările pe cari le omorâm și pe cari apoi le vinde.



Fericirea FAMILIARĂ

Conferință.

Doamnelor și domnilor,
Ultima oară rămăsesem la ideea de familie...

Prin ce se deosebește un tată de familie de un celibatar?

E foarte simplu.

Un tată de familie se deosebește de un celibatar prin faptul că are familie, în timp ce celibatarul nu are încă.

PERIOADA PREISTORICA

Familia este o noțiune de origine foarte veche, deși primul om a fost, după cum se știe, celibatar impenitent.

Dar, ca toți celibatarii cari se respectă, a fost atras în cursă. Ducând, în toată accepțiunea cuvântului, o viață paradisiacă, el dori să trăiască și mai bine. În consecință, fu isgonit din rai, iar primii copii se născură din sudoarea frunții sale. Astfel luă naștere familia.

PERIOADA ANTICA

În timpurile clasice ale Greciei și Romei, familia a jucat un rol foarte important.

Șeful familiei se numea *Pater familias*, iar soția sa „matroană”.

Când matroana ducea o viață dezordonată și neonorabilă, ea era numită *hetairă* sau *baccantă*.

Unirea lui Socrate și a Xantipei trece, pe drept cuvânt, ca un model de fericire conjugală antică.

La Roma, moravurile erau mai pure; nu arareori părinții își abandonau copiii. Astfel, celibatarii gemeni, Romulus și Remus, au fost hrăniți de o lupoaică care trecea din întâmplare pe acolo.

EVUL MEDIU

Familia în evul mediu ducea o viață foarte rezervată.

Indată după căsătorie, tânărul soț pleca în cruciadă, lăsându-și soția în paza credincioșilor săi vasali.

La întoacerea sa, după cinci ani, el șuna din corn, ca să înștiințeze pe soția sa și pe vasali că revine la domiciliu.

Bucuria lor era atunci de nedescris. Cruciatul, soția și cei cinci copii ai săi petreceau câteva nopți de-a rândul ca să serbeze evenimentul.



PAIUL ȘI BARNA

— Mănâncă frumos. Toată lumea se uită la tine!

PERIOADA MODERNA ȘI CONTEMPORANA

În epoca modernă și contemporară, familia se dislocă puțin câte puțin.

Acest fapt s'a produs din o mulțime de cauze sociale, pe cari nu le mai enumerăm.

Ne mărginim să spunem că răul provine în bună parte, din cauza modei, grație căreia femeia tinde să semene tot mai mult bărbatului, suscitând la acesta din urmă o aversiune naturală pentru propriul său prototip.

Dată fiind această stare de lucruri, femeia e nevoită să-și ia un amant.

Iar bărbatul la fel.

E supărător, dar adevărat.

De aci, numărul crescând al divorțurilor și dramele geloziei, rezolvate cu ajutorul revolverului.

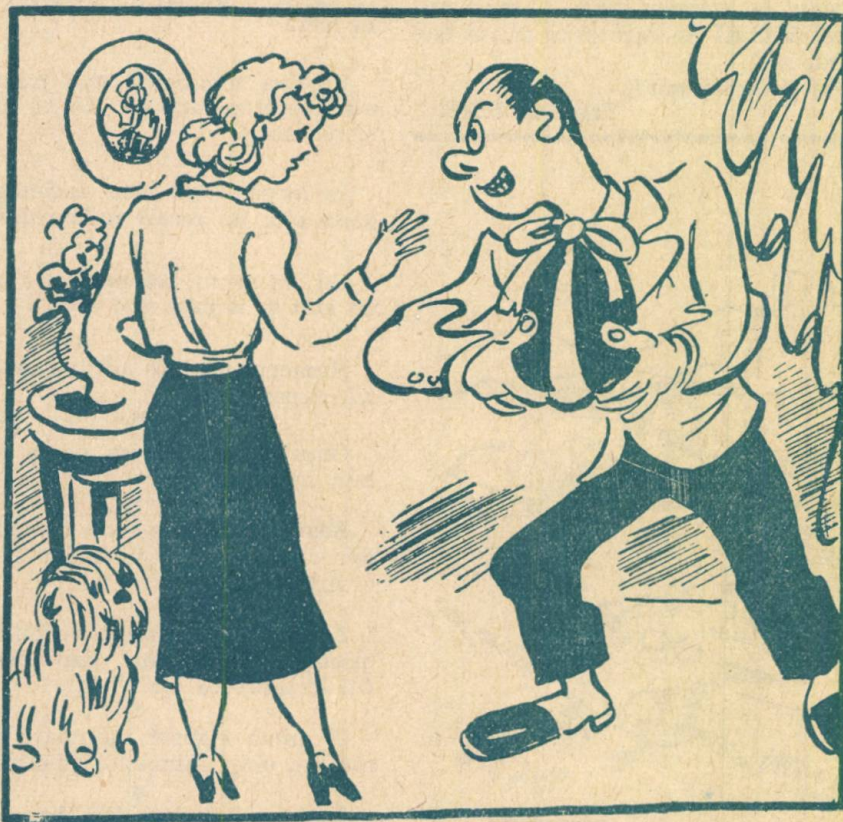
Cât privește copiii, ei sunt internați în pensioane sau în școli de corecție.

Dacă nu sunt copii, ei nu sunt internați nicăieri, ceea ce provoacă mai puține turburări familiale, căci influența nefastă a mediului se manifestă într-o mai mică măsură.

CONCLUZIE

În concluzie, și ca rezumat al celor ce preced, nu pot să fac altceva decât să amintesc prețioasa apoteogmă atribuită înțeleptului și preafericitului Krishnamurti:

„Celibatarul trăiește ca un om și moare ca un câine. Bărbatul căsătorit trăiește ca un câine și moare ca un om”.



— Odată cu acest ou, depun la picioarele d-tale și inima mea care e tu-mulțoasă ca un fluviu!

— Mulțumesc pentru ou, dar îți bun te rog și cruță-mă de inundații.



În Cântarea unei Case

Nevasta lui Georgescu, adică jumătatea respectivă, băgând de seamă că ochii ei nu se mai potrivesc cu zugrăveala din odăile pe care le ocupa, în loc să cheme un zugrav care să schimbe culoara pereților, a hotărât să schimbe mai bine casa! Și când o femeie își bagă ceva în cap, nu-i poți scoate acel ceva nici nu zece boi!

Iată-l dar pe bărbatul ei pornit să caute o casuță. Își notase el de cu vreme o serie de adrese din „Universul”. Intr’un târziu, după ce cutreerese aproape un sfert din București fără de folos, nădușit și desgustat, se hotărî să mai încerce la o adresă, ce-i fusese dată de un bun prieten. Sună la butonul dela poartă. Imediat eși din casă o cucoană vârstnică și cu părul oxigenat:

— Ce dorește domnul?
— Mă iertați, cucoană, venii pentru casa ce-o aveți de închiriat.

După ce-l măsură c-o privire lungă dela cap până la picioare, proprietărea, întrebă:

— Sunteți înșurat?

— Da.

— Copii aveți?

— Nu.

— Dar soacră?

— Tt.

— Aveți serviciu?

— Sigur!

— Dar nevasta?

— Și ea.

— Câți ani are?

— Nevasta?

— Da.

— Douăzeci și opt!

— Hm! Se fardează?

— Nițeluș, așa ca femeile...

— Ce fard obișnuiește?

— Habar n’am!

— Ce număr poartă la pantofi?

— 34285!

— Cum?

— 34285!!!!

— Poartă la pantofi 34285 ?!!!

— Am greșit, asta-i numărul nostru de telefon; la pantofi poartă 37!

— Are ceva dinți lipsă în gură?

— Păi, cucoană, nu văd ce te-ar interesa pe d-ta câți dinți are nevasta mea în gură?

— Ba mă interesează!

— De ce?

— Fiindcă nepotul meu cel mai mare, nepot după soră-mea Săftica, s’a făcut doftor dantist și nu nu prea are mușterii !... La câte se scoală nevasta d-tale dimi....?

Georgescu n’a mai așteptat să termine proprietărea înțrebarea, și cu părul vâlvoi, cu ochii eșiți din orbite, a luat-o razna....

Nu! Nu era cu puțință să poată găsi o casă, atât de pretențioși și iscoditori au devenit proprietarii de astăzi!

Decât să mai umble să caute altă casă, Georgescu s’a hotărât să divorțeze și să caute altă nevastă, dar o nevastă care să aibe case, să nu mai fie nevoit să îndure în fiecare an calvarul mutatului....



UN LEAC BUN

Intr’o seară, sunt câteva luni de atunci, un omuleț îmbrăcat cu haine negre se infățișează la cel mai mare medic din orașul New-York.

Discipolul lui Esculap este mișcat de chipul suferind al pacientului, care are fruntea plină de cute, ochii infundați în orbite, buzele albastre și mersul șovăitor. Toate astea vădesc că este ros de o boală grea.

— Sunteți bolnav, domnule? întreabă medicul.

— Da, doctore, dar de o boală care cred că nu are leac pe lume.

— Ce boală?

— Tristețe, plictiseală, spleen, scârba de mine și de alții...

— Am mai avut astfel de bolnavi, spuse medicul surâzând, bolnavi pe care i-am vindecat ușor și repede, căci asta nu e boală mortală.

— Și ce este nevoie să fac să scap dom’le doctor?

— Du-te și distrează-te câteva seri la rând la filmele lui Charlie Chaplin! Nu există leac mai bun pe lume!

— Nu cred să-mi poată ajuta leacul asta!

— Dece?

— Fiindcă eu sunt Charlie Chaplin !...

SERVITOARELE DE ASTAZI

Noua servanță a d-nei Precupeanu zice către grațioasa ei stăpână:

— Coniță, zării sonerii peste tot la dvs. în casă, dar văd că la bucătărie nu aveți nici un buton!

— Sonerie, la bucătărie?! Păi ce este nevoie la bucătărie de sonerie?

— Ca să vă chem pe dvs. când am trebuință !...

LUI NU-I PASA!

Intr’o zi din săptămâna mare, un preot din comuna Delureni predica în biserică parohienilor. Vocea lui era tunătoare și mănioasă:

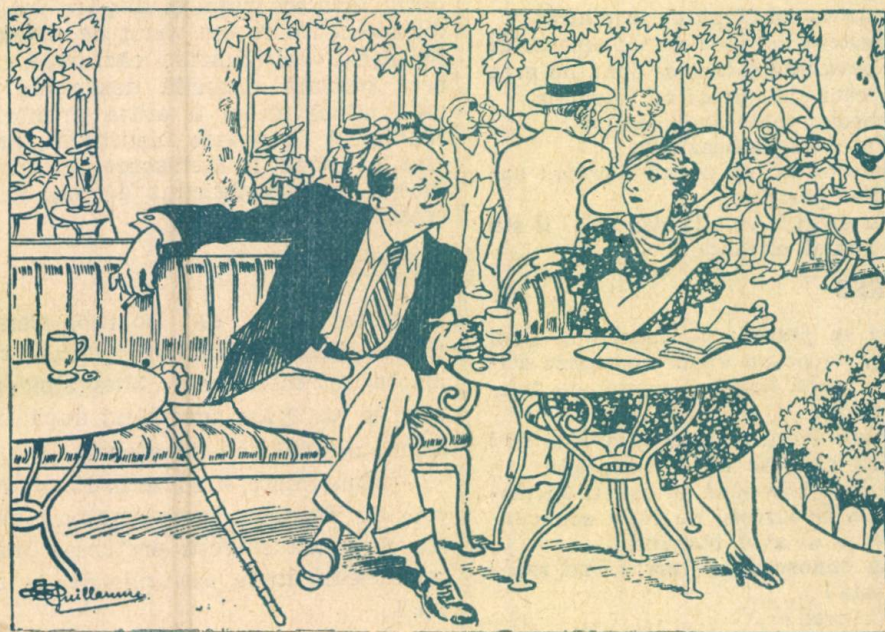
— Oameni păcătoși ce sunteți, copii ai diavolului, cari lucrați până și în zilele de Dumineca, renegând pe cel care s’a răstignit pentru noi, dacă nu vă veți căi, focul gehenei vă va pârjoli pe toți!

În biserică nu se auzeau decât plânsete, atât de prinși de remușcări erau toți oamenii. Cu toate astea, lângă ușa bisericii stetea un om care căsca din când în când, fără să-i pese de plânsetele celor din prejur.

Cineva îi spuse:

— Tare de inimă trebuie să mai fii, omule! Toți din Delureni plâng de ți se rupe sufletul, numai d-ta nu te sinchisești...

— Eu n’am nevoie să plâng... răspunse el, căci sunt din Cucueții din deal !...



COMPENSAȚIE

— E bună și criza la ceva. De pildă, acum, nevastă-mea m’a trimis singur de vacanța Paștilor.



PASTA

ști?



MITICA...

Prima dată când Mitică și Ion au legat prietenie a fost la o înmormântare. Știm cu toți că înmormântarea e o bună ocazie spre a-și trece vremea pentru oamenii care n'au ce face. Deunăzi, Mitică și Ion hoinăreau dealungul căii Moșilor, când deodată ei zăriră trecând încet un cortegiu funebru care era urmat de o mare mulțime de oameni.

Trebuiau să se distreze puțin, nu-i așa? Se amestecară dar și ei prin lumea care se ținea în urma dricului plin de flori și praf. Din păcate, nu cunoșteau pe nimeni din cortegiu: cu neputință să vorbească despre cel răposat... Plictisit să tot pășească în urma dricului fără să scoată o vorbă, Ion rupse tăcerea și întrebă pe Mitică:

— Mă Mitică, tu știi pe cine îl îngroapă?
— Știu!
— Pe cine?
— Pe cel care stă lungit în coșciug!...



PLATA VIZITELOR

Căzând la pat, d. Sgârceanu trimise servitoarea după medic, d. Tecuceanu. Acesta dădu bolnavului să ia niște prafuri și veni zece zile la rând să vadă cum îi merge. După două săptămâni, bolnavul era iar pe picioare tot



— Nu prea sunt proaspete ouăle dvs.!
— E o mică atenție a patronului: oferă tuturor vechilor clienți câte o surpriză în ou.

atât de zdravăn ca mai înainte. Dumineca următoare el se duse la medic.

— Bună ziua, doctore.
— Bună ziua, dom'le Sgârceanu. Cum te simți?

— Cât se poate de bine! Venii la d-ta să-ți plătesc!

— O! nu era chiar așa grabnic!

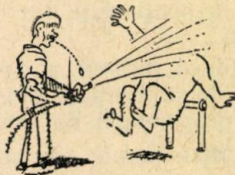
— Ba da. Cât îți datorez?

— Zece vizite.

— Vasăzică zece vizite. Atunci la revedere, dragă doctore, spuse Sgârceanu, ridicându-se de pe scaun și pornind spre ușă.

— Păi nu-mi plătești?

— Ba da. D-ta spuseși că-ți datorez zece vizite; acum îți făcui una, au mai rămas nouă!...



JARAȘ CEVA DESPRE MITICA

Lui Mitică îi murise soacra și el fiind un om tare de treabă se gândi să-i ridice un monument funebru care să-i facă cinste.

Se duse la un cioplitor în piatră:

— Meștere, aș vrea un monument de piatră, ceva bun și frumos dar... nu prea scump, căci stau prost cu finanțele.

— Absolut toate sunt scumpe!

— N'ai ceva de ocazie?

— Ba am, dar pe piatră e gravat numele altei persoane.

— Nu crezi! Ascultă dar aci: îl știi cra nu știa să citească!

PROGRES

Scena se petrece la Constanța. Două marinari de pe un vapor românesc stăteau de vorbă lângă o antenă de telegraf fără fir.

— Mare lucru și telegrafia fără fir! Când mă gândesc că cu telegraful îți trebuie două zile până să capeți un răspuns dela București, pe când acum într-o oră ai și avut răspunsul.

— Eu cunosc un sistem și mai rapid decât ăsta!

— Nu cred!

— Nu crezi! Ascultă dar aci: îl știi pe Nae Boldeanu, care se află acum cu vaporul la Haiffa?

— Il știu.

— Ei bine, când o sărut pe nevasta lui, în același moment el e încornorat!...

Istorie

Celebrul pictor englez Thomas Gainsborough, ale cărui pânze se vând astăzi cu milioane, era de o extremă precocitate. De mic copil el începuse să se ocupe de desen și oriunde se găsea așternea pe hârtie figuri de oameni, peisagii, animale, etc., și schițele ce le făcea vedeau ce frumos viitor îi era sortit. Datorită unui asemenea desen jandarmii din Sudbury izbutiră să pună mâna pe un rău făcător. Familia John Gainsborough locuia la țară, în Sudbury, comitatul Suffolk. În spatele casei lui Gainsborough se întindea o livadă minunată cu tot felul de poame, livadă care, din păcate, era călcată foarte des de un hoț. Tatăl pictorului pusese felurite capcane și folosisese tot felul de șiretenii spre a pune mâna pe hoț, dar totul fusese zadarnic. Și acela care isbuti să identifice și să înlesnească capturarea răufăcătorului fu micul Thomas, pe atunci în vârstă de 14 ani.

Într-o noapte el se trezi din somn înainte de revărsatul zorilor și luând un bloc de desen și creioane, se duse și se cocoță pe o cracă înaltă dintr'un pom frumos din livadă.

Puțin înainte de răsăritul soarelui un om bărbos pătrunse în livadă și începu să culeagă la poame pe care le băga într'un sac ce-l adusese cu el. Din postul său de observație Thomas vedea tot fără să fie văzut. Creionul lui alerga pe hârtie, desenând silueta și trăsăturile esențiale ale hoțului. După ce își umplu sacul cu poame, hoțul încăleacă zidul și dispăru încredințat că nu fusese văzut de nimeni. Se înșela însă amar, căci după câteva ceasuri, datorită desenului pe care micul pictor îl arătă primarului, hoțul fu repede identificat, arestat și... băgat la închisoare, iar micul pictor detectiv felicitat de toți conțetățenii lui.

ACȚIUNI

Prințul Louis de Bourbon-Condé vorbea deseori cu mândrie despre valoarea acțiunilor sale „Mississippi” pe care le câștigase speculând după sistemul omului său de afaceri.

— Monsenior, îi spuse într-o zi, ducele de Brancas, cunosc acțiuni dintre care una singură prețuește mai mult decât toate acțiunile dv. la un loc!

— Și care este această acțiune? întrebă prințul cu mândrie.

— O acțiune a strămoșului dv., marele Condé!.. răspunse cu răceală ducele de Brancas.

Umorul japonez

Un orb se duse în satul vecin, pentru niște treburi. La plecare ceru să i se împrumute un felinar de hârtie.

— Un orb n'are nevoie de felinar, îi zise cineva.

— Da, răspunse orbul, dar e mai bine, căci nu vreau să fiu lovit de trecători pe întuneric.

Era just și i se dădu felinarul cerut. Orbul satisfăcut, mergea acum cu felinarul în mână. După o bucată de drum însă, el se lovi de cineva atât de tare, încât căzu în noroi.

— El se ridică de jos și strigă indignat:

— Ești chior? Nu vezi felinarul?

Dar trecătorul îi răspunse:

— Biet neghiob! Ce folos că ai felinar, când lumina este stinsă!

*

Doi oameni cari locuiau, unul la munte și altul pe o insulă, se întâlneau odată la un haț.

După ce se cunoscuseră, începură să discute cu privire la locul de unde răsare soarele.

— Din experiența mea de cincizeci de ani, am ajuns la concluzia că soarele răsare din munți și apune în munți.

Omul oceanului răspunse:

— O, nu! Din experiența mea de aproape patruzeci de ani, am învățat că soarele răsare din mare și apune în mare.

Discuția se prelungea. Căci unul era pentru munte, iar celălalt pentru mare, fiecare desfășurând mare lux de argumente pro și contra.

O servitoare a hanului fu luată ca martor și arbitru. Ea le spuse zâmbind:

— Domnilor, vă înșelați și unul și altul. Soarele nu răsare nici din munți și nici din mare.

— Atunci de unde? întrebă cei doi adversari.

Servitoarea răspunse convinsă:

— Soarele răsare din acoperișuri și apune tot în acoperișuri.

Tariful de publicitate al revistei

„VESELIA”

(CATEGORIA V)

LINIA CORP 5

Dela 10—1000 linii . . .	Lei	7
Dela 1000 linii în sus . . .	”	6
Anunțurile colectorilor de loterii	”	8
Bilanțuri, convocări, notificări, etc.	”	15
Știri artistice, judiciare, școlare	”	10
Informațiuni comerciale minimum 5 linii . . .	”	12
Informațiuni financiare minimum 5 linii . . .	”	12
Informațiuni colectorilor de loterii	”	10
Informațiuni loterii de Stat	”	10

Pentru risipirea gândurilor regre.
CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR



NITĂ PITPALAC

Prețul 40 Lei

la Londra
de C. Cosco

Cindățenii

FEMEIA ȘI CEL MAI BUN PRIETEN

O CARTE COMESTIBILĂ...

Membrii biroului asociației Americane pentru propagarea științelor, au organizat în cursul lunii Februarie o anchetă originală și... americană. Ei au pus la cinci sute șaptezeci și cinci de perechi din toate țările din lume, opt întrebări privitoare la atitudinea pe care trebuie s'o adopte un bărbat aflând că nevasta îl înșală cu cel mai bun prieten. Răspunsurile pe care le-au căpătat sunt pline de farmec și neprevăzut. Două sute optzeci și nouă din cei întrebați s'au rostit pentru divorț, dar cu condiția ca bărbatul să tănuiască adevăratele motive. Două sute treisprezece au declarat că soțul ar putea să facă ridicol pe rival în ochii nevestei, a cărei dragoste poate ar fi cu puțință s'o recâștige.

Șaizeci și șase s'au rostit în sensul ca bărbatul înșelat să provoace la duel pe rival. Cincizeci și nouă sunt de părere ca bărbatul să se ducă la nevasta rivalului, apoi să facă curiosat asta tuturor prietenilor celor două cămine...

Restul de cinci zeci și nouă de perechi s'ar mulțumi cu... legea talionului, adică coarne pentru coarne, fără însă să precizeze cu cine ar trebui bărbatul să îndeplinească răzbunarea!

Aproape de sfârșitul domniei lui Petru cel Mare un rus scosese o carte în care dădea pe față nedreptățile și cusururile guvernului sub care trăia. Auzind de treaba asta, Țarul dădu porunca să fie imediat arestat scriitorul imprudent, care fu judecat în pripă și condamnat să-și mănânce opera!!! Pe una din piețele publice fu ridicată o estradă, aduseră după aceea pe vinovat, cărței i se rupse copertele, cu o foarfecă tăiară marginile albe ale filelor, căci judecătorii pedepsiră pe vinovat să mănânce numai textul, apoi un dregător începu să indese în gura vinovatului, câte o filă din cartea cu pricina... Un medic și un chirurg al curței supravegheiau pe vinovat care era de câteva ori pe cale să se inee. Când el obosea cu mestecatul, ședința se suspenda, apoi era reluată imediat ce scriitorul își recăpăta respirația și... saliva.

Trei zile i-au trebuit scriitorului până să-și mănânce întreaga operă și opt săptămâni până să se vindece de stomac!... Vinovatul a jurat că dacă va mai scrie vre-o carte, o va tipări pe felii de brânză ori caș...

Sărmanul scrib!





IN AJUNUL PAȘTILOR
NEA NIȚA PITPALAC (cu târgueli). — Eu n'am avut noroc ca „ăsta” să mă nasc cilibatac !...

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/939
BIBLIOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BEEZOMANU 23-25 BUCUREȘTI (ROMANIA)

VESELIA



PSIHOZA RĂZBOIULUI

- Să vă servim cu o pălărie moale ?
- Nu. Ași prefera una tare... blindată !

PREȚUL LEI 5.—



Proprietar:
Soc. Anon. „Universul”, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat:
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil:
CONSTANTIN COSCO

Inserisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația:
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

3 M A I

Cele trei clase

Ziarele au înregistrat știrea că ministrul francez al comunicațiilor are intenția să introducă în C. F. R-ul francez (cum ar zice d. D. R. Ioanițescu) regimul clasei unice.

Această reformă de covârșitoare importanță socială are totuși neajunsurile ei. Dacă oamenii călătoresc în clasa întâia, a doua sau a treia o face din motiv de economie, de confort sau de climat moral.

A călători nu e ușor, spun englezii cari stăpânesc cu virtuozitate această artă. Și în special cu trenul, un sector unde trebuie să te comporți după anumite reguli fixe, dacă vrei să te bucuri de avantajele unei călătorii confortabile.

De exemplu:

Dacă ești un om sociabil, nu călători niciodată cu clasa întâia, căci vei suferi de singurătate chiar în vagonul cel mai tixit. Dacă intri în compartiment și spui bună ziua, atmosfera se va răci imediat, căci lumea de aci e prea bine crescută ca să răspundă la binețele unui necunoscut. Te evaluează după costumul pe care îl porți și apoi te ignorează. Iar dacă reînoiești tentativa, încep să vorbească franțuzește, chiar dacă nu știu bine această limbă și astfel te exclud din comunitate.

Dacă mănânci o portocală, un covrig sau un sandwich cu șuncă, te privesc desgustați. Dacă citești un roman care nu e de Maurice Dekobra, simți asupra ta apăsarea unei condamnări tăcute.

Dacă ești om liniștit, nu călătorii în

clasa a doua, rezervată exclusiv burgheziei.

Chiar la intrarea în compartiment ți se va spune împotriva evidenței:

— Nu e nici un loc!

De fapt, nu sunt decât patru persoane, dar locurile libere sunt ocupate de haine și bagaje. Dacă te instalezi totuși, dând valizele la o parte, atunci vei fi dușmanul, intrusul, care trebuie în-



— Dudue, îmi dați voe să vă spun un cuvânt despre nemurirea sufletului?

lăturat cu orice preț printr'o persecuție sistematică. Un sistem de restricții viguroase aplicate, îți va interzice să întinzi picioarele și să-ți așezi valiza. Dacă ești apoplectic, geamurile vor rămâne ermetic închise. Dacă ești friguros, ele vor sta tot timpul deschise. Dacă te plângi de loviturile de pțior ale odraslei vecinului tău, ți se spune ritos:

— Las'că nu te-a omorât. E un copil și nu știe...

Dacă însă vrei să guști din binefacerea frăției omenești, călătorește cu clasa treia.

Dela început, ești primit ca un vechi prieten:

— Stăi colea! Îți facem noi puțin loc.

Vecinul din stânga va dormi cu capul pe umărul tău. Vecinul din dreapta, care citește ziarul, te va obliga să-i asculti comentariile privitoare la războiul din Nord. În față, o doamnă îți va arăta cum s'a îmbolnăvit de flebită, iar un domn bătrân îți va vorbi despre războiul dela șapșap-șapșop, la care a asistat când era în vârstă de... trei ani.

Iar ceilalți îți vor oferi covrigi, chiar dacă nu ți-e foame și apă dintr'o sticlă comună, chiar dacă ești hidrofoab impenitent.

Iată cele trei aspecte ale călătoriei feroviare, pe care ministrul francez de comunicații vrea s'o revoluționeze în țara d-sale.

La noi problema nu se pune și nici nu va fi desbătută vreodată. Căci oamenii noștri politici, mai realiști, își dau seama că o astfel de reformă e cu neputință de realizat. Unificarea claselor pretinde o nivelare a temperamentelor, a prejudecăților și a climatului moral. Adică tocmai ceea ce nu vom putea izbândi niciodată.



ROATA NOROCULUI

În camera mică, care le servea de salon și sufragerie, Irina își aștepta soțul.

Aștepta nervoasă, crispată, vestea cea mare. Când plecase, Radu avea aerul sigur de sine. De altfel, invenția sa era interesantă, valabilă, practică. Dar dacă nu va reuși? Ce să facă? Ce va face ea? Dar nici nu vroia să se gândească la așa ceva. De aceea întârzie... Reușise.

Deodată auzi cheia în broască și înțelese că vestea pe care o aducea Radu era proastă.

Acesta intră grăbit, cu fața trasă și cu ochii înfrigurati. Își aruncă pardesiul pe divan și zise:

— Tratatările au eșuat...

Camera rău încălzită, i se păru Irinei mai rece, mai săracă decât oricând.

— N'ai reușit? întrebă ea.

— Nu. E îngrozitor. Eram sigur că de data aceasta voi izbuti. Dar când ești urmărit de nenoroc!...

— Spune-mi și mie ce s'a petrecut?

— Kaufman și Bergen trebuiau să mă comanditeze. Astăzi urma să-mi dea răspunsul. Eram sigur de succes, căci afacerea îi interesau. Ce conta pentru ei câteva sute de mii de lei, plus salariul meu de director al întreprinderii? Dar astăzi, când am sosit, m'au primit rece și mi-au spus: — N'am luat nici o hotărâre. Afacerea are unele inconveniente. Specialiștii cari studiază chestiunea, stau la îndoială... Te rog să mai treci pe aici zilele acestea.

— E un fel de refuz, zise Irina.

— Da... Și totuși, invenția mea e valoroasă. Ar putea aduce câștiguri fabuloase. Nu-i așa, Irino?

Irina însă nu răspunse și el continuă:

— Am muncit atât de mult! Dacă nu te-aș avea pe tine, nu știu ce aș face! Sunt disperat!

El începu să plângă. Irina îl privea. Ii era milă de el, dar mai multă milă avea de dansa.

— Te rog nu plânge. Mai bine să mâncăm.

Totuși mănca plin de poftă, iar după masă se așeză într'un fotoliu și aprinse o țigare.

— Dragă Irina, zise el, nu fi supărată pe mine. Știi bine că am făcut tot ce mi-a stat în putință.

— Da, da, articula ea cu greutate și plecă din cameră.

Din camera alăturată îl auzi așezându-se în pat. Apoi, peste câteva minute, respirația lui sacadată, o făcu să înțeleagă că Radu a adormit.

Singură, ea privi situația sub toate aspectele. Se căsătorise cu Radu de șase ani. Era sărac, dar capabil, și ea era mândră că-l va putea ajuta să izbândească, cu mica zestre pe care i-o adusese. Dar înfrângerile veniseră atât de grele și atât de dese, încât banii se terminaseră, ca și bijuteriile, ca și iluziile...

Acum, nu mai avea nicio nădejde. Eșecul de astăzi îi zdruncinase credința în succes. Irina nu-l mai admira pe Radu și începuse să-l considere incapabil. Nu-și dădea seama dacă îl mai iubeste, dar știa sigur că o astfel de viață nu mai poate trăi.

Se hotărîse să plece. Dar unde? Ori unde. Spre o altă viață, care să nu-i otlească frumusețea, care să-i aducă puțin confort, puțin lux, puțină fericire. Un om bogat care a solicitat-o de multă vreme, nu-i plăcea... În disperarea

INTELEPCIUNE



— Cu care să mă căsătoresc? Cu cea mică sau cu cea mare?

— Între două pacoste, e bine să alegi întotdeauna pe cea mai mică!

ei, nu se mai gândea la ce va zice lumea. Vroia să plece, ca să trăiască. Măine, după plecarea lui, o va șterge frumusețea din casă.

Focul se stinsese. Ea se culcă hotărîtă lângă Radu, care sforăia liniștit.

A doua zi, în lipsa lui Radu de acasă, își făcu valiza și apoi eși în stradă să cheme o mașină.

Dar deabia ajunsese pe trotuar, când văzu un om de serviciu, cu o scrisoare.

— O scrisoare pentru d. Radu Frunză.

Ea luă scrisoarea, citi pe plic: „Kaufman și Berger” și o deschise.

După ce citi, o cuprinsese amețea. Afacerea se făcuse. Cei doi mari financiari se hotărîseră peste noapte și oferirea condițiuni extraordinare. Aceasta însemna îmbogățirea imediată, viața ușoară, luxul, etc.

Emoționată, Irina urcă cele cinci etaje cât ai clipi din ochi. Până la reîntoarcerea lui Radu, își deslăcu valizele, își așeză lucrurile la loc și se servi de scrisoarea de despărțire pe care i-o lăsase, ca să aprindă focul.

Când sosi acasă Radu, ea îi întinse scrisoarea firmei „Kaufman și Bergen”. El o citi, tresărind la fiecare rând.

— S'a făcut! Afacerea s'a făcut! Ai citit?

— Da. Nu m'am putut opri să n'o deschid.

Radu exalta de fericire.

— Au primit! Și în ce condițiuni! Suntem bogați! Bogați! Să vezi ce cadouri îți voi face! Astă seară mergem la un local de noapte să petrecem cu șampanie! Smokingul meu e încă bun... Ah! ce bine îmi pare! Vezi câtă dreptate ai avut, când te-ai increzut în Radu al tău? Acum sper că ești mulțumită?

Ea se gândea cu groază că scrisoarea comanditarilor ar fi putut sosi cu un ceas mai târziu. Totuși se stăpâni și zise:

— Mă duc să cumpăr ceva de mâncare. Din cauza scrisorii am uitat cu desăvârșire că trebuie să mai și mâncăm.



Un bărbat blond

Victor Pipotescu și Titi Singureanu erau doi tineri frumoși, bruni și unul și altul, dar atât de bruni încât atrăgeau atenția tuturor femeilor cari au slăbi-ciune pentru acest colorit... pasional.

Deși buni prieteni, ei nu s'au mai întâlnit de multă vreme, căci viața cu exigențele ei, i-a chemat pe unul într-o parte și pe celălalt în alta a țării.

Deunăzi însă, s'au întâlnit pe neașteptate pe bulevard:

- Noroc, Victore!
- Servus Titi!
- Ce mai faci?
- Bine, mulțumesc lui Dumnezeu!
- Ești mulțumit?
- Foarte.
- Bem câte un sprîț?
- S'a făcut!

Și după ce s'au așezat la o masă în cea mai apropiată bodegă, au reluat discuția:

- Cum merg treburile?
 - Fain.
 - Dar amorurile?
 - Prost...
 - Prost? De ce?
 - Sunt îndrăgostit.
- Victor îl privi nedumerit pe Titi:
- Ei și?
 - Sunt amoretat lulea de o fată...

— Înțeleg. Dar nu e mare nenorocire. Ești băiat frumos și ai dreptul...

— Da, dar nici nu vrea să audă.
— Cuminte?

— Nu atât. Are însă o manie: nu-i plac bărbații bruni.

— Drațe!

— Da. E vânzătoare la magazinul de peste drum. În fiecare zi o aștept la sosire, dar fără rezultat. Peste câteva minute va eși. Atunci o vei vedea și tu.

— Ciudată femeie!

— Foarte ciudată. Nu poate suferi bărbații bruni. Ii plac blonzii la nebunie.

— N'are nici un pic de gust.
— De acord, dar nu e nimic de făcut.
— Ba da.
— Spune!

— Să-ți cauți o alta.

— Imposibil. E atât de frumoasă încât nici nu i-ași găsi egal. Uite-o! chiar acum iese din magazin.

— Mm! Adevărat că e frumoasă! Ce corp! Ce linie! Ce ochi! Ce mers!

Și în entuziasmul său, Victor se ridică pe jumătate.

— Temperează-te, îi zise Titi. Nici tu n'ai șanse, căci ești brun ca și mine.

Timp de opt zile, Victor Pipotescu a

stat tot timpul gânditor. Era îndrăgostit și el de frumoasa vânzătoare. Dar cum să facă?

A noua zi, fața i se lumină.
Și intră la un coafor.

În aceeași seară, în fața magazinului „Globul tricolor”, un domn elegant se plimba de-colo-până-colo. Era blond ca spicul de grâu și aferat ca un candidatul la bacalaureat.

La orele 7, un cârd de fete tinere eși din magazin.

— Domnișoara Mimi?

— Da, domnule.

La vederea domnului elegant, frumoasa vânzătoare tresări. Era blond și frumos ca eroul visurilor ei de adolescentă.

— Imi permiteți să vă invit la masă astă seară?

— Cu cine am onoarea?

— Dați-mi voie: Victor Pipotescu.

Și vânzătorea urmă fermecată pe tânărul cu păr bălai.

Titi Singureanu s'a consolât cu greu, dar s'a consolât. Imperfect, e adevărat, căci tot se mai gândește la frumoasa Mimi, dar a cunoscut o altă vânzătoare dela „Globul tricolor”, care nu disprețuește pe bărbații cu părul negru.

Intr'o zi a întrebat-o pe noua sa prietenă:

- Ce mai face Mimi?
- Mimi? Are un iubit...
- Un blond?
- Natural.

Titi Singureanu simți o lovitură în piept. Tot o mai iubea pe frumoasa Mimi.

— Astăseară am întâlnire cu ea și cu iubitul ei. Mergem împreună la cinema.

— Merg și eu cu voi, zise Titi.

Și au plecat împreună la locul întâlnirii.

Când au ajuns, Titi a îngălbenit de ciudă. Iubitul frumoasei Mimi, era prietenul său Victor Pipotescu.

— Cum? El e iubitul d-tale?

— Da.

— Păi, e prietenul meu Victor.

— Știu.

— Știi și că e brun, mai brun decât mine?

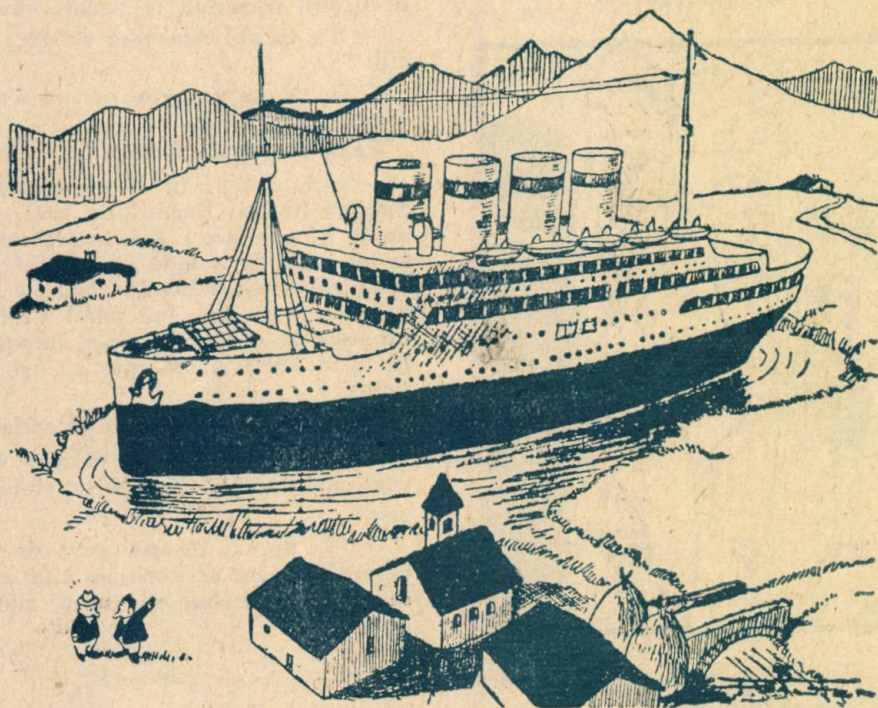
— Știu și asta.

— Atunci?

— Atunci... zise tânăra fată, roșie ca focul la față... Când am aflat că e brun...

— Ei?

— Era prea târziu. Dar nu-mi pare rău!



— Vroiam să construim o bărcuță pentru lacul nostru. Dar am pierdut planurile și uite ce a eșit!



O IDEE genială

După ce a așteptat vreo zece autobuze, cari au trecut pline până la refuz, Florică Potoceanu, actor al teatrului Mogador, se urcă mormăind în cel de-al unsprezecelea:

— Ce mizerie! O să ajung iar târziu la repetiție. Nu joc decât în scena a doua a actului întâi și trebuie să fiu foarte exact. Și când te gândești că interpretez rolul unui negustor de automobile! Ah! dacă ași avea o mașină!

Deodată, figura lui Potoceanu se luminează.

— Am găsit! Am descoperit mijlocul de a avea mașină fără să mă coste un ban.

Ajunzând la teatru, își spuse repede replica și apoi plecă din teatru.

În stradă opri o mașină și spuse șoferului:

— Du-mă la Preissler et Co.

În magazinele firmei Preissler, d. Kaufmandel, directorul firmei, își spunea:

— Mașinile noastre sunt excelente, dar au nevoie de reclamă. Mi-ar trebui o idee de publicitate, care să distrugă orice concurență și în special automobilele firmei Klik.

În acest moment, se apropie de dansul un individ slab și înalt. Crezând că are de aface cu un client, directorul începu să-și laude fabricatele:

— Automobilele Preissler sunt cele mai bune din lume. Trainice, rapide, eficiente...

Dar necunoscutul îl opri cu un gest:

— Ași vrea să vorbesc cu directorul firmei.

— Eu sunt.

— Îmi pare bine. Iată despre ce este vorba. Sunt actorul Potoceanu și joc la teatrul Mogador. Măine va avea loc premiera piesei *Automobilul doamnei Contese*.

— Ei și?

— În această piesă joc rolul directorului unei firme de automobile. Am o replică chiar în primul act, care sună astfel: — Puteți cumpăra o mașină X cu toată încrederea. E cea mai bună marcă și nu veți regreta. V'o spun eu, directorul reprezentanței din Capitală.

— Ei și?

— Măine, la premiera piesei, va fi de față tot Bucureștiul. Ce-ați zice dacă mi-ași spune rolul în felul următor: — Puteți cumpăra o mașină Preissler cu toată încrederea. E cea mai bună marcă și nu veți regreta. V'o spun eu directorul firmei.

— Ar fi o reclamă minunată și sunt gata să ofer un automobil Preissler, pentru această idee. Dar ce vor zice directorul și autorii?

— N'au decât să zică ce-or vrea. Eu voi spune în orice caz fraza.

— Atunci ne-am înțeles. Piesa este bună?

— Așa se spune. Eu unul nu știu. Ca toți actorii, nu cunosc decât actul în care joc, adică primul. Ce se întâmplă mai târziu, nu mă interesează.

— N'are importanță!

— Desigur. Te rog să-mi dai o fotografie, căci vreau să-mi fac capul d-tale pentru mâine seară.

— Mulțumesc. Măine îți voi aduce la teatru un bon pentru automobilul d-tale.

Și piesa s'a reprezentat. Potoceanu s'a ținut de cuvânt, iar după spectacol aștepta vizita directorului.

Deodată acesta își făcu apariția roș la față:

— Rușine să-ți fie, domnule!

— Cum?

— Te dau în judecată, m'auzi? Nemernicule!

— Nu înțeleg. Am înlocuit cuvântul din text cu marca automobilelor d-tale. M'am achitat deci...

— Tocmai de asta sunt furios. Tot actul doi se petrece în fața mașinei cumpărate pe care contesa încearcă zadarnic, în hazul asistenței, s'o pună în mișcare. În felul acesta seducătorul nu izbutește s'o fure pe contesă, iar la

finalul actului, bătrânul conte spune: — Mulțumită acestui motor mizerabil, onoarea fiicei mele este salvată.

— Drace! Așa spune?

— Vezi bine! Firma mea a fost ridiculizată în fața elitei bucureștene. Directorul firmei Klik, râdea cu lacrimi. Te voi da în judecată, mizerabile!

Și eși trântind ușa.

A doua zi de dimineață, d. Teo-Teodorescu-Teodolit, autorul piesei „Automobilul Contesei”, primi următoarea scrisoare:

STIMATE MAESTRE,

„În admirabila dv. piesă „Automobilul Contesei”, ați ridiculizat o marcă de automobile rivală și vă aduc pe această cale mulțumirile cele mai calduroase. O limuzină Klik, ultimul model, v'a fost acordată în mod cu totul grațios, de către firma pe care o reprezintă.

KAUFFSEIGEL

Dir. Auto-Klik



BATRANUL DETECTIV. — Rămâne să găsim mobilul crimei. Nimeni n'a profitat...

TANARUL DETECTIV. — Dar ziarele?



veselia

ECOURI

ARHEOLOGI MODERNI

Vremea frumoasă atrage în momentul de față pe malurile Dunărei, spre Adam Clisi, o multime de excursioniști. Deunăzi, câțiva automobiliști se opriră într'un sătuleț spre a face un mic popas.

Hoinărind pe la marginea satului, ei descoperiră o construcție veche, joasă, mică, foarte ciudată ca înfățișare.

— Un monument roman! declară unul din turiști spre a minuna cu erudiția sa cele două femei frumoase, care surădeau, indiferente.

— Nu, cred mai de grabă că e un monument trac, spuse al doilea călător.

— Ba mi se pare că este vorba despre un monument din epoca de piatră!!! Nu vezi ce înfățișare are așa asta...

În momentul acela se ivi acolo un bătrânel sfătos ai cărui ochi văzuse și reținuse multe lucruri. El se hotărî să pună toată lumea de acord:

— Chestia asta, rosti el neglijent, e o colibă, pe care o făcu eu din pietre scoase din Dunăre, acum patruzeci de ani, ca să adăpostesc în ea niște măgari pe cari îi cumpărasem pe atuncil...



FLUERATUL IN TEATRU

Obiceiul de a flueră o piesă care nu-ți place îl găsesc lipsit complet de eleganță și bun simț. De fapt obiceiul ăsta e vechiu, tare vechiu. În Franța, Corneille a fost fluerat de prietenii tânărului Racine; Racine de Pradon; Voltaire de Piron și Piron de... Voltaire! Victor Hugo, Bizet, Wagner, precum și deliciosul Debussy au fost copios fluerăți. Tot în Franța, pe vremea Imperiului, câțiva spectatori găsiră o inovație, cu care înlocuiră tradiționalul fluerat. Iată cum s'au petrecut lucrurile: Poetul Nepomucène Lemerrier scrisese o piesă în trei acte: „Cristofor Columb”. Napoleon I impuse „Odeon”-ului s'o joace. La prima reprezentație piesa displăcu și fu fluerată. Napoleon ceru să fie jucată mai departe. Dar piesa fu iarăși flue-

rată. La a treia reprezentație, Napoleon se duse și el la teatru spre a o impune admirației publicului, prin prezența sa. Era întovărit de un regiment de grenadieri. Argumentul era puternic. Spectatorii nemulțumiți se abținură să fluere, dar scoaseră din buzunarele surtucului niște bonete mari de bumbac, le puseră pe cap, apoi începură să se prefacă că dorm adânc, sforăind ca niște locomotive. Oricât era de pornit potrivea spectatorilor, Napoleon izbucni într'un răs cu hohote și piesa fu scoasă de pe afiș...



LA TRIBUNAL

Judele. — Acuzat, de ce ai furat portofelul ăsta cu bani?

Acuzatul. — Fiindcă băusem prea mult și n'am știut ce fac!

Judele. — Dar pentrue, a doua zi, când nu mai erai beat, ai cheltuit toți banii pe băutură, în loc să-i restitui păgubașului?

Acuzatul. — Am cheltuit banii pe băutură ca să uit fapta rea ce-o săvârșisem!...

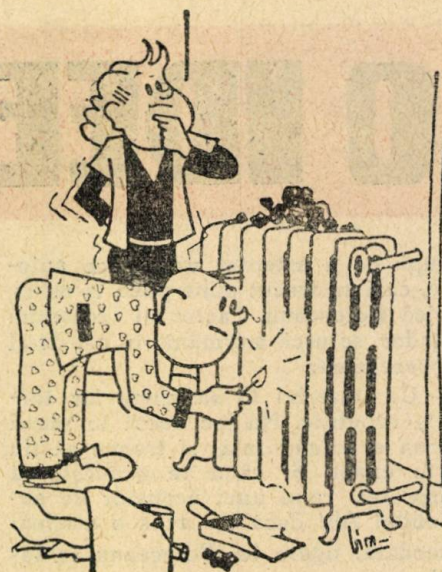


SPIRITUL LUI ALPHONSE KARR

Frumoasa poetă Louise Colet era foarte blondă și foarte... răzbunătoare. Găsind că fusese jignită de o critică a lui Karr, ea-i implântă în spate un mic cuțit. Autorul „Viespelor” nu muri, și spiritual, s'a răzbunat într'un chip original.

A așezat în biroul său de lucru, într'un loc unde era bine văzut, perfidul cuțit, spânzurând de el un bilet cu următorul cuprins:

„Căpătat în dar dela doamna Louise Colet... în spate!...”



RADIATORUL

— Pe unde dracu s'o fi aprinzând?...

ANTOLOGIA UMORULUI

Trahison

de George Ranetti

J'aimais ton visage si charmant
Ta voix si pure, si douce, si belle
Tu m'as mangé roti enfant
En me tirant sur la ficelle!

D'ici en avant, sur ma foi
Je ne serais plus comme-ça bête
Que tu me prenne pour une oie
Qui paie, sans dire un mot, tes dettes.

Je sais, maintenant, combien
D'argent te paie la peau, infâme!
Et je te chasse comme un chien...
Va-t-en au diable, o, dame!

Va-t-en, et que tu ne me vois
Que quand tu verrais ton chignon;
Tu ne me fais ni chaud ni froid
Va-t-en... Damage en champignons!

Tu pleurs, enfant! Et pourquoi donc?
Efface tes larmes avec la main
Je t'ai fâchée? „Hodoronc-tronc!”
Beaucoup parle l'homme au chagrin!

LUNA

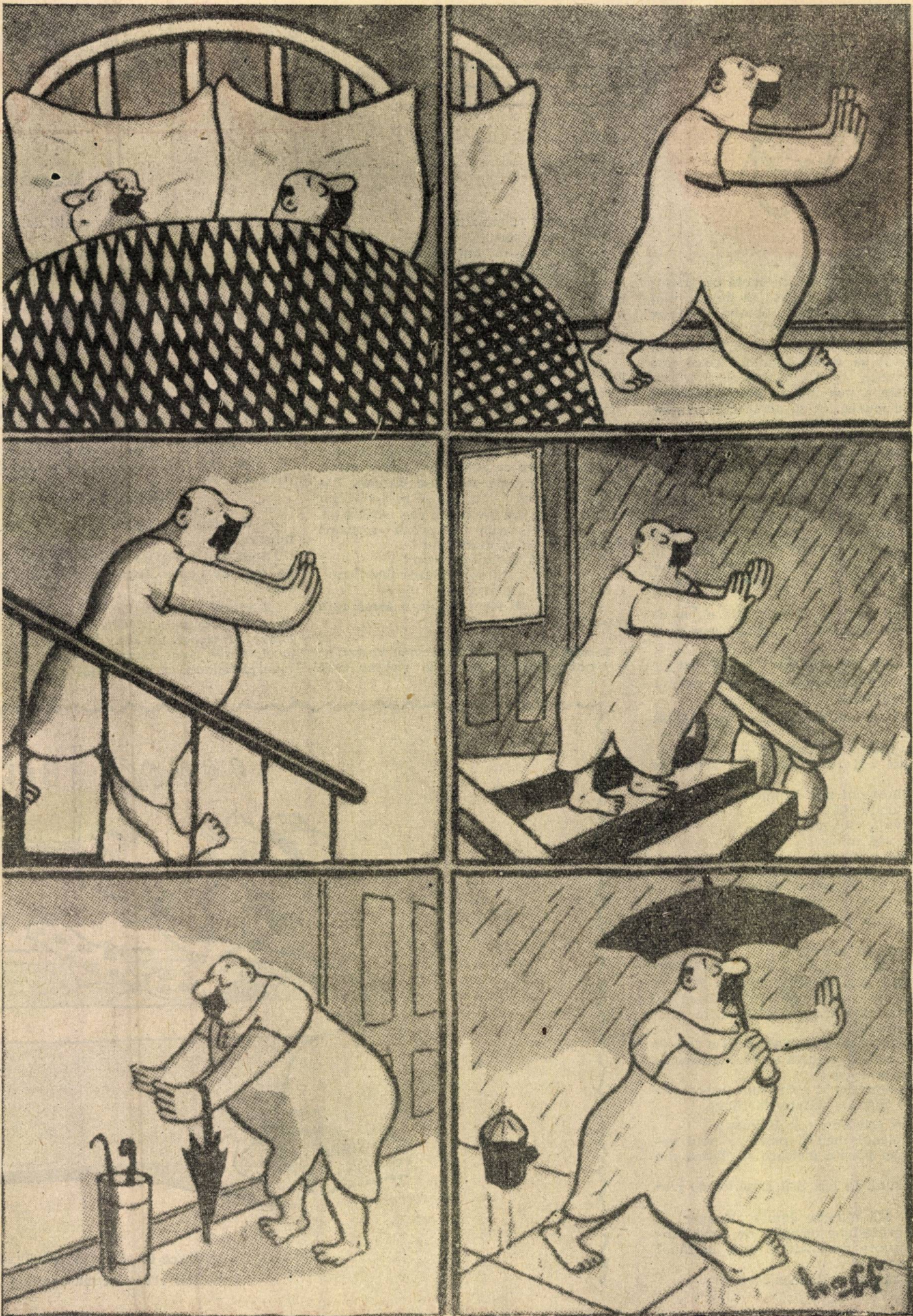
Lună, între alte stele
Tu ești a mai prima 'ntâi;
Cum e ia'ntre demoazele
Cum sunt io între ilăcăi.

Lună, cum e pandispanu
Galbenă la iață ești,
Roată cum e gologanu
Și într'una te'nvârtești.

Noaptea, Lună, io casc gura
Și mă plimb prin Cișmigiu
Și îmi vine să strig ura,
Când văd chipu-ți cilibiu.

Dar când văd că vârcolacii
Pă jumătate te-au mâncat,
Fă, m'apucă 'ndată dracii!
Lună, țafo, m'ai turbat!...





Somnambulul



Scârșitu

— După notele

Nu m'as fi așteptat niciodată ca prietenul meu Sherlock Holmes să decadă atât de lamentabil în ochii opiniei publice. Din păcate, s'a întâmplat și asta.

Mai bine ar fi căzut sub loviturile unui apas, decât să sufere triumful celui mai mare dușman al său, profesorul Moriarti. Dar acesta a pus în joc toate mijloacele de cari dispunea, ca să poată câștiga partida.

De multă vreme, Sherlock Holmes observase că Moriarti pune la cale ceva și de câteva zile era îngrijat. El își injecta doze masive de morfină și cânta din vioară mai mult ca oricând. Apoi îl cuprinsese o febrilitate extraordinară.

El se traveste în pescar breton pentru a asista la balurile din Whitechapel și în bătrână reumată pentru a vizita localurile rău famate din Lambeth. Și totuși fu recunoscut.

— Rolul meu s'a sfârșit, zise el cu amărăciune. Moriarti a imaginat ceva prea ingenios.

— Vei învinge, Holmes! îi zisei eu.

— Vom vedea, răspunse el enigmatic. Lupta va începe.

Și fără să mai spună ceva, se duse să se culce.

Lupta începu într'adevăr.

Noaptea am fost treziți din somn de sonerie.

— E Gregson! zise Holmes.

— De unde știi?

— Privește soneria.

— Nu văd nimic.

— Uită-te la ceas.

— E ora două dimineată.

— Nu ești observator. Citește.

Și Sherlock îmi arătă un bilet:

„Astă seară la ora două, voi fi la d-ta, Gregson”.

Apoi adăogă indulgent:

— În profesiunea noastră, nu există enigmă, dragul meu Watson. Trebuie însă să procedezi prin deducție. Intră Gregson.

Dar nu intră nimeni. Galben la față, luai revolverul.

— Dă-mi valeriana, Watson. E o femeie în dosul ușii. E mișcată și nu îndrăznește să se arate. Intră!

Ușa se deschise și apără un zăplan roșcovan cu mâinile pătate de sânge.

— D-aa ești Sherlock Holmes?

— Prietenul meu îl privea pe noul venit din cap până în picioare și clătină din cap.

— Eu sunt. Ia loc. Ești cioplit de piatră?

— Nu. Mă numesc James Kenner și sunt de profesiune omrător de copii. Anchetez asupra asasinatului unei bătrâne? Te interesează?

— Da, răspunse Holmes

— Eu sunt criminalul.

Sherlock tresări.

— Istorisește-mi amănuntele!

— Nu există amănunte. Am intrat în cameră, am ucis pe bătrână și i-am luat banii.

— Nu ești d-ta asasinul! zise Holmes.

— Ba da.

— Ba nu. Ești trimisul lui Moriarti.

— Da, dar asasinul sunt eu și din proprie inițiativă.

— Dovedește-o.

— Bucuros. Să mergem.

O jumătate de oră mai târziu, eu Holmes, Gregson și Kenner intram în casa crimei, în timp ce polițiștii așteptau afară.

— Am intrat pe aici, zise Kenner. Bătrâna surprinsă a încercat să se apere. Dar am prins-o și am lovit-o în cap. Asta-i tot.

— Tălharul spune adevărul! exclamă Holmes. De ce ai mărturisit?

— De ce să nu mărturisesc?

— Vei fi spânzurat, remarcă Gregson

Mai târziu, Holmes zise:

— Moriarti a făcut uz de o armă fără precedent. Sunt pierdut.

Patru zile mai târziu, ne veni vestea unui nou asasinat, ale cărui victime erau

un bătrân, fiul său legitim, și alți doi copii de contrabandă.

— Veniți imediat, telefonă Gregson.

— Să iau un revolver? l-am întrebat eu pe Holmes.

— E de prisos, răspunse prietenul meu. Cred că nu e nevoie. Să mergem.

În camera victimei domnea o dezordine completă. Holmes era palid. Îi tremurau mâinile.

După câteva minute se așeză în genunchi și privi două urme de pași pe podea. Alături de ele, prinsă într-o pioneză se afla un bilet:

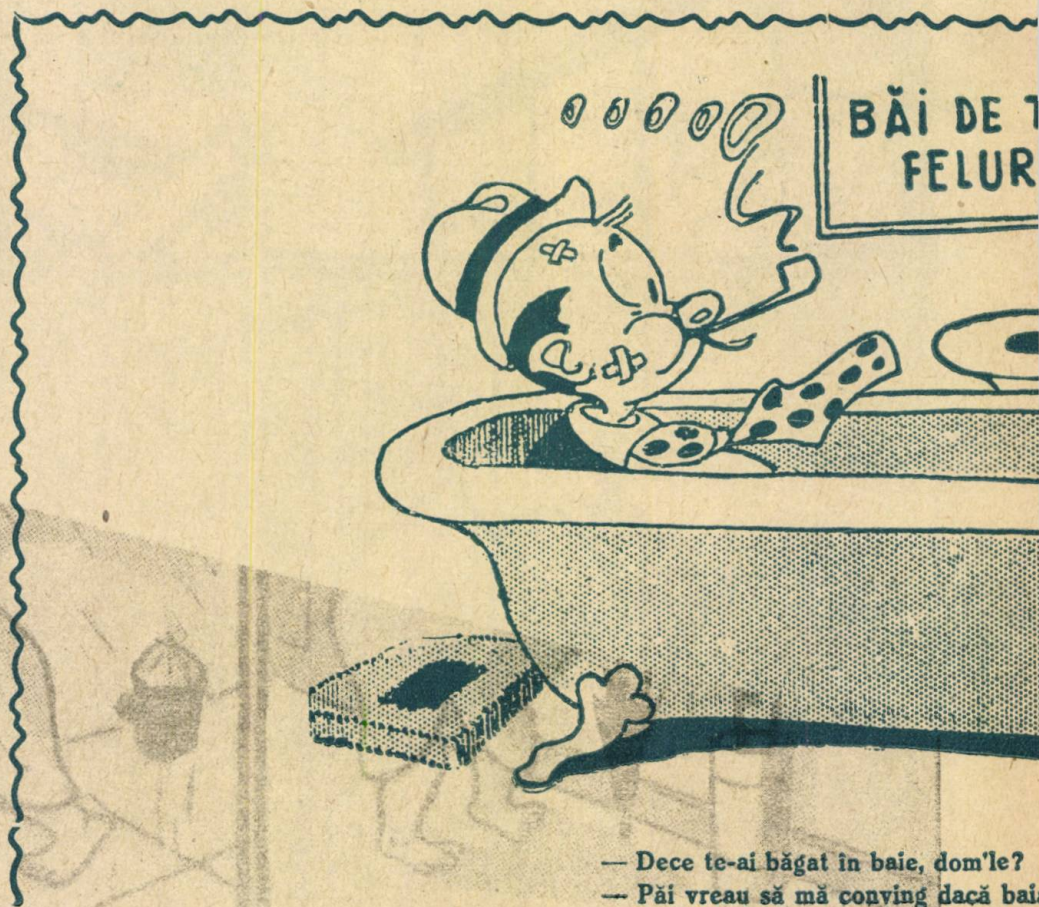
„32 centimetri. Este urma pașilor mei. Am cumpărat pantofii dela un magazin din Bridge-Avenue.

Semnat: William Strod”

— Watson, zise Holmes, simt că înnebunesc!

Lângă fereastră, genialul detectiv găsi un muc de țigare lângă care cineva scrisese:

„E mucul meu de țigare. Eu sunt complicele. Locuiesc în strada Wells nr. 5 în pivniță. Întrebați de Jim, supranumit șoarecele verde. Sunt acasă dela 4 la 6. — Samuel Brighton, ocaș evadat”.



— Dece te-ai băgat în baie, dom'le?

— Păi vreau să mă conving dacă bai